

Debatten van de provincieraadszitting

26 november 2013

OPENBARE ZITTING 26 NOVEMBER 2013

PUNT 1. GRONDGEBONDEN MATERIES (VERVOLG)

Beleidsdomeinen mobiliteit, leefmilieu: vraagstelling raadsleden

De heer voorzitter

Dames en heren, ik begrijp ten volle dat de aanwezigheid van die brave man en die traktatie ervoor gezorgd heeft dat u met enige levendigheid aan de zitting begint, maar ik zal beginnen met kort het scenario voor vandaag, want we moeten zien dat we alles klaarkrijgen. Ik ben vandaag van plan om met uw goede medewerking, de medewerking zowel van de interpellanten als van de gedeputeerden, te beginnen met de 5 tussenkomsten over mobiliteit, de 24 tussenkomsten over milieubeheer, natuureducatie, energie en integraal waterbeleid en de 24 tussenkomsten, want die van de heer Scheire is daarbij gekomen, voor welzijn, jeugd, wonen, gezondheid en ontwikkelingssamenwerking. Als alles goed verloopt, zouden wij ongeveer om 18.00 uur moeten klaar zijn met de 53 tussenkomsten.

Morgen zal ik dan de volgende 46 tussenkomsten in de volgorde afhandelen, en dan zal ik de 24 tussenkomsten die eigenlijk voorzien waren voor morgen, verschuiven naar de laatste woensdag, waar we om 14.00 uur beginnen en waar zeker nog ruimte is voor de tussenkomsten over de ondersteunende elementen. Ik denk dat ik daarmee het belangrijkste gezegd heb, organisatorisch.

Verlofaanvragen heb ik van de heer Carteus, mevrouw De Brouwer, de heer De Meerleer, de heer Moens, de heer Pietrala en mevrouw Van De Populiere. Mevrouw De Padt zal later de vergadering bijwonen. Tot zover.

Dan denk ik dat ik kan beginnen met de interpellaties. De eerste die aan het woord komt is de heer Maes. De heer Maes, u heeft het woord.

De heer Maes

Dank u, voorzitter. Ik wil rond het fietsbeleid een aantal zaken naar voren brengen. Ten eerste. We hebben de voorbije jaren veel geld geïnvesteerd in de aanleg van nieuwe fietspaden en het beleid heeft zeer zeker zijn vruchten afgeworpen. Op veel plaatsen zijn er heel wat goede en veilige fietsverbindingen bijgekomen, maar er zijn er ook nog heel wat missing

DEBATTEN

links die zo vlug mogelijk moeten aangepakt worden. Het veiligheidsgevoel van een fietser op een bepaald traject wordt vooral bepaald door de meest onveilige punten of het meest onveilige punt. We moeten deze dan ook dringend wegwerken. Kunnen wij als provincie op zoek gaan naar deze ontbrekende stukken om nog meer mensen aan te zetten om de fiets te nemen voor het woon-werk- of het woon-schoolverkeer? Een ander pijnpunt is het feit dat ons subsidiebeleid in een aantal gevallen het initiatief dikwijls bij de gemeente legt. Is er geen gevaar dat door de financiële problemen van heel wat gemeenten er minder projecten worden opgestart? Veel gemeenten zitten op droog zaad en schrappen nogal wat investeringsprojecten. Veel nieuwe projecten dreigen geschrapt te worden. Is hier inderdaad een reëel gevaar, gedeputeerde, en kunnen we hier vanuit de provincie op anticiperen?

Dan wil ik nog eens terugkomen op een voorstel dat ik een paar jaar terug gedaan heb inzake leenfietsen. Ik wil dat terug op tafel leggen. Dit project was toen heel nieuw in Vlaanderen, maar ondertussen is deze formule ook in de stad Antwerpen een groot succes. Antwerpen is mijn werkstad voor een deel van de week. Ik moet vrij veel de straat op en ik zie het succes nog steeds groeien. In Brussel en een aantal Franse steden bestaat deze formule al langer. Het is trouwens ook een enorm goede aanvulling op het openbaar vervoer. Het grote nadeel van de formule in Antwerpen en Brussel is dat deze stopt aan de stadsgrenzen of de gewestgrenzen in Brussel. Een identiek systeem in een ruimere regio zou heel wat voordelen geven. Uiteraard een veel ruimer gebruik, maar ook eenzelfde ontleningssysteem. Kan het provinciebestuur eens contact opnemen met de stad Antwerpen over een aantal aspecten van dit project? Ik denk vooral aan de kostprijs, onderhouds- en herstellingskosten, opvolging van de standplaatsen, problemen met diefstal en uiteraard zal er ook heel wat meer bijkomen. Met meer kennis over het project kunnen we dan gaan polsen naar eventuele interesse bij onze 45 steden en gemeenten. Bij voldoende positieve reacties kunnen we nadien een soort van samenaankoop, een groepsaankoop – het is ‘in’ tegenwoordig – organiseren. Op deze manier zouden de fietsstations niet stoppen bij de stadsgrenzen of gemeentegrenzen en zouden ook kleinere gemeenten kunnen meedoen omdat ze dan de zware administratieve last van een openbare aanbesteding niet zelf hoeven te doen.

En ten derde wil ik over de communicatie spreken rond fietsen naar het werk. Laten we eens brainstormen over een communicatiecampagne rond fietsen naar het werk. Binnen de steden wint de fiets heel wat werk, en er zijn ook cijfers van dat het serieus aan het toenemen is, maar voor iets langere verplaatsing van en naar de stad wordt de fiets minder gebruikt. Zelf zie ik dat een aantal dagen per week, want ik fiets nogal veel naar Antwerpen. Ik zie ze daar altijd in de files staan. Op de fietspaden is het

buiten schoolverkeer nogal altijd relatief rustig. Vandaag krijg je mensen pas echt mee als je een soort hype kunt creëren, als je de massa op de been kunt krijgen. Kunnen we met de communicatiedienst of een extern bureau – ik weet dat dat natuurlijk geld kost – niet eens nadenken over een andere manier van communiceren, een project opzetten, partners zoeken bij media, bedrijven, lokale besturen en andere organisaties om een soort van Oost-Vlaamse maand van de fietsende werknemer op te zetten? De massa proberen te mobiliseren, ik beseft dat dit niet simpel zal zijn, maar als je niet probeert, zal het ook nooit lukken. Zelfs een kleine kans blijft voor mij een kans. Dank u.

De heer voorzitter

Goed. Mevrouw Vervliet vervangt de heer Carteus over het uitbouwen van netwerken voor fietsers en voetgangers.

Mevrouw Vervliet

Inderdaad. Welke werken voor de uitbouw van netwerken voor fietsers en voetgangers zijn er reeds gepland voor 2014? Hoeveel projecten verwacht men voor de periode 2014-2019? Hoeveel daarvan staan reeds vast verspreid over de verschillende jaren? Hoe worden gemeenten gestimuleerd om hierop in te stappen?

De heer voorzitter

Goed, dan de heer De Cuyper over missing links langeafstandsfietsspaden en Waas Fonds, interbestuurlijk. U heeft het woord.

De heer De Cuyper

Voorzitter, deputés, griffier, collega's. Mede door het wegvallen van onze bevoegdheden inzake de provinciale wegen en de daarbij behorende vrijgekomen middelen beschouwt de provincie Oost-Vlaanderen de zachte mobiliteit nog meer dan vroeger – ik denk dat het belangrijk is om de nadruk te leggen op nog meer dan vroeger, want vroeger was het ook al een belangrijk punt – als een van haar prioritaire beleidsterreinen. Meer dan terecht, zoals mag blijken uit de tussenkomsten op deze raadszitting. Ondanks deze middelen, zowel subsidies als praktische ondersteuning, want die levert de provincie ook, merken wij nog duidelijk missing links in het bovenlokaal functioneel fietsroutenetwerk, maar ook en vooral in het netwerk langeafstandsfietsspaden. Het prima nieuw initiatief met de collega-

DEBATTEN

werkgroepen in de drie fietsregio's zal de aandacht hier rond zeker terug aanscherpen, maar misschien moet er toch eens nagedacht worden over het opzetten van een Staten-Generaal rond alle aspecten van de zachte mobiliteit, infrastructuur, veiligheid, buurtwegen en zo verder, en dit met alle beleidsmakers in Oost-Vlaanderen. Deze formule heeft overigens ook haar nut steeds bewezen in het verleden. Ook in het Waasland zijn deze missing links er. Om er enkele te noemen: de doortrekking van het fietspad Lokeren – Moerbeke op de vroegere suikerbietspoorlijn en de verbinding Sint Niklaas – Temse – Bornem langs de spoorlijn Sint Niklaas – Mechelen. Deze laatste is van bijzonder belang voor het school-woon- en het woon-werkverkeer tussen Temse en Sint-Niklaas via Hoogkameren en is de noodzakelijke, vooral recreatieve verbinding tussen het Waasland en Klein-Brabant. De geplande realisatie van wat men in Sint-Niklaas de oostelijke tangent noemt, dat is de aansluiting van het oostelijk deel van de ring met de E17, vormt de directe aanleiding om de doortrekking van het aldaar geplande fietspad langs de spoorlijn richting Temse terug op de politieke agenda te krijgen. Gezien de noodzakelijke onteigeningen, want het is geen gemakkelijk dossier, is het hier vijf voor twaalf, wil de volledige realisatie van dit fietspad naadloos kunnen aansluiten bij de werken voor deze tangent. Ik doe een oproep aan de deputatie, uiteraard in eerste instantie aan de bevoegde deputé, om hier terug initiatief te nemen en alle betrokken partijen rond de tafel te brengen. Een bijkomende aanleiding voor mijn vragen is het feit dat het directiecomité van Interwaas twee weken geleden – het kan dan misschien een bewijslast zijn ten aanzien van de oppositie dat vertegenwoordigers in deze provincie hun werk proberen te doen – naar aanleiding van een brief van de provincie duidelijk en terecht bepaald heeft dat de provincie als aandeelhouder ook projecten kan indienen in het Waas Fonds. Dit Waas Fonds bevat de bestemde resultaten van het boekjaar 2010, 2011 en 2012 en er is nog 557.000 – ik rond af – euro onbeslist. Gezien de zachte mobiliteit, ook in Interwaas, een absolute beleidsprioriteit is, is het voorgestelde dossier zeker een opportuniteit om aan te pakken. Hier kan dus een perfect project van interbestuurlijke samenwerking opgezet worden. Maar ik ben ook overtuigd wil dit slagen, dat dit bij hoogdringendheid moet aangepakt worden en dat de provincie daar zelf initiatief moet nemen.

Tot slot, de heer de eerste deputé, richt ik mij even tot u, ik weet dat het eerder bij het luik financiën thuis hoort, maar toch wil ik de provincieraad suggereren om het stemadvies van de algemene vergadering van Interwaas, dat wij een aantal zittingen geleden vastgelegd hebben, te wijzigen van een onthouding in een ja-stem gezien het antwoord van Interwaas inzake het Waas Fonds. Met dank.

De heer voorzitter

Mevrouw Vervliet in plaats van de heer Carteus over het netwerk Trage Wegen.

Mevrouw Vervliet

In verband met het netwerk Trage Wegen. Hoeveel gemeenten in de provincie zijn reeds ingestapt in het project van de trage wegen? Hoeveel van deze projecten zijn reeds afgerond? Hoe worden de gemeenten gestimuleerd om hierop in te stappen?

De heer voorzitter

Goed, de heer Van Duyse, subsidie voor trage wegen.

De heer Van Duyse

Voorzitter, collega's. In de lijst van de subsidies zien we dat vzw Trage Wegen 52.000 euro krijgt om opmaak en uitvoering van tragewegenplannen mogelijk te maken. 30.000 euro zien we gaan naar de vzw Regionaal Landschap Meetjesland, ook voor subsidie voor opmaak van tragewegenplannen. Als we kijken op de website van de vzw Trage Wegen, dan zien wij: de provincie Oost-Vlaanderen ondersteunt gemeentebesturen bij de inventarisatie, de evaluatie en het herstel van trage wegen. Daarvoor doet ze een beroep op vzw Trage Wegen. Per gemeente vind je hier een stand van zaken van het lokale project. En dan komt er een overzicht van alle gemeenten en dan zie je daar Sint-Niklaas, Aalst, Lochristi, Stekene, Erpe-Mere, Brakel, Nazareth, Herzele, Haaltert, Lebbeke, Deinze, Gent en Oosterzele staan. Geen enkele gemeente van het Meetjesland. Ik had graag geweten waarom hier twee subsidiemaatregelen gegeven worden voor hetzelfde werk, terwijl er één vzw daarin gespecialiseerd is.

De heer voorzitter

De deputatie, de heer Hertog.

De heer gedeputeerde Hertog

Dank u, voorzitter. De vragen van de vraagstellers gaan grosso modo over twee onderdelen van het mobiliteitsbeleid: enerzijds over het fietsbeleid en

DEBATTEN

anderzijds over de trage wegen. Het zal in die twee luiken zijn dat ik antwoord. Soms zullen de antwoorden misschien iets overlappend zijn, maar dat heeft te maken met de aard van het beestje.

Ten eerste de vraag van de heer Maes, het opsporen van missing links. Wij gaan natuurlijk actief op zoek naar zulke missing links. We hebben zelfs in de vorm van een top 10 intern uitgewerkt wat wij denken dat er eerst aan bod zou moeten komen. Evident is het natuurlijk niet. Hier zijn veel gemeentelijke verantwoordelijken aanwezig, naast hun provinciaal mandaat. Het is niet makkelijk, en dat zal collega Maes ook beamen, als zelf schepen geweest te zijn, om vanuit de provincie de gemeente te dwingen wanneer ze geen zin heeft om daaraan deel te nemen. Vooral ook omdat er vaak ook lokale addertjes onder het gras zitten die vanuit de provincie niet altijd even duidelijk zijn. Dus we proberen ze wel te stimuleren. Wij gaan er zeker actief naar op zoek. Wij bezorgen de collegawerkgroepen zoveel mogelijk informatie daaromtrent. Collega De Cuyper heeft er ook al naar verwezen. Maar evident is het niet altijd. Bestaat het risico dat de besparingen bij de gemeenten tot minder projecten leiden? Dat risico bestaat altijd, al heb ik de indruk dat de laatste jaren binnen de meeste gemeenten men toch het belang wel inziet van het aanleggen van meer en meer fietspaden, te meer omdat de subsidies toch 80% zijn en zelfs op het gemeentelijk netwerk sinds een aantal maanden 40% zijn. Als men dan ergens in schraapt, dan is het meestal niet in projecten waar men 80% subsidie voor kan krijgen, maar dan is het meestal in andere projecten. Dus ik vermoed dat dat mee gaat vallen. Maar zelfs als er besparingen zouden zijn daarop, dan hebben we nog altijd onze LAF-fietspaden en kunnen we eventueel budgetten die op het subsidieartikel staan voor gemeentelijke fietspaden verschuiven naar de budgetten die op het LAF-artikel staan, zodanig dat we eventueel iets meer langeafstandsfietspaden kunnen aanleggen, mochten er minder uitgaven zijn voor subsidiefietspaden voor de gemeenten.

De leenfietsen. Het is inderdaad geen nieuw voorstel. Ik heb daar toen op geantwoord dat ik dat natuurlijk een zeer interessante piste vind, maar dat dat vooral een stedelijk gegeven is, om niet te zeggen een grootstedelijk gegeven. In de vraagstelling van de heer Maes bewijst hij dat eigenlijk ook, want hij verwijst naar Antwerpen en Brussel. Het is minder evident om dat buiten grootstedelijke of stedelijke gebieden te doen, te meer daar er al heel wat initiatieven zijn. Er zijn al een aantal initiatieven in Gent, Sint-Niklaas, Lokeren, Dendermonde, Aalst, Zottegem en Deinze. De NMBS heeft ook zijn eigen blue bikes waar we onlangs bij een bezoek aan de gemeente Deinze nog een voorbeeld van gezien hebben. Dus het is niet evident om daar nog tussen te fietsen, maar zoals gezegd: mochten zich organisaties aanbieden die om onze ondersteuning vragen om dit netwerk nog verder uit te breiden – maar het is al redelijk uitgebreid de laatste jaren

– dan zijn wij daar zeker toe bereid, net zoals het fietsen naar het werk, waar de collega naar verwees. Overigens, wat betreft dat fietsen naar het werk; vorige week naar aanleiding van het dossier Leopoldskazerne was er enigszins onrust over de vraag of de nieuwe Leopoldskazerne niet op een locatie zou liggen die misschien minder aantrekkelijk zou zijn om daar te geraken. Ik heb daarom de cijfers opgevraagd van de mensen binnen onze provinciale administratie die nu in het PAC werken, en daarvan komt 75% met de fiets of met het openbaar vervoer. Dus ik denk eerlijk gezegd dat dat aan de Leopoldskazerne niet slechter gaat zijn, integendeel, ik denk dat het openbaar vervoer daar beter is. Ik denk dat het vooral een aanpassing zal vergen van de provincieraadsleden en vooral van de gedeputeerden. Ik denk dat dat op zich geen probleem is. Ik weet dat collega Dauwe bijna niet kan wachten om met zijn fiets vanaf het station Gent-Sint-Pieters naar de Leopoldskazerne te fietsen. Dus ik denk dat de aanpassing niet zozeer bij de ambtenaren van de provincie zal liggen, maar eerder bij de mandatarissen. Maar dat is dan misschien het moment om ons aan te passen. Ik ben er dus absoluut van overtuigd dat fietsen naar het werk zeer belangrijk is. Vandaar ook onze inspanning rond de schoolroutenetwerken, de fietsroutenetwerken en de fietskaart die we voor de haven van Gent hebben opgemaakt samen met de haven van Gent, waardoor het fietsverkeer binnen de haven veel vlotter verloopt. We zullen daar ongetwijfeld nog extra incentives moeten geven de komende jaren. De suggestie om zo'n communicatieve actie op te zetten of een maand van de fietsende werknemer – ik moet waarschijnlijk onze mobiliteitsdienst daar eens opzetten om te zien wat er mogelijk is. Voor ons bestuur is het alleszins op dit ogenblik al redelijk succesvol, misschien kunnen we dat ook nog voor andere partijen doen.

Mevrouw Vervliet, de tussenkomst van de heer Carteus eigenlijk. Welke werken er op dit ogenblik gepland zijn – dat is niet zo evident om die allemaal al op te sommen, maar misschien toch een korte toelichting. Wij betalen 100% van de kosten als het over de langeafstandsfietspaden gaat. Wij betalen 80% van de kosten voor gemeentelijke fietspaden als het over BFF-fietspaden gaat die voldoen aan de voorzieningen van het vademecum. 40%, de helft van die 80%, vragen wij terug van de Vlaamse overheid, want wij doen dat in twee. Wij subsidiëren zelf 40% wanneer het gaat over fietspaden die voldoen aan het vademecum, maar niet op het BFF liggen, maar wel op een gemeentelijk netwerk. In totaal betekent dat, als we dan ook nog de budgetten daarbij rekenen die wij voorzien voor fietstunnels of fietsbruggen, de kunstwerken zoals dat heet, die wij tot maximaal 300.000 euro subsidiëren, dan besteden wij ongeveer in het budget 6 miljoen euro, denk ik, op jaarbasis aan fietspadeninfrastructuur, en daarmee is het mogelijk, als alles opgebruikt zou worden, dat per jaar ongeveer 40 km fietspad zou worden aangelegd. Dat is ons ijkpunt

DEBATTEN

eigenlijk, want dat is de afstand Sint-Niklaas – Gent en dat is het ijkpunt in ons provinciaal mobiliteitsbeleid. Mochten we dat elk jaar kunnen aanleggen, dan zou ik dus een zeer tevreden man zijn. We gaan er alles aan doen om dat tot een goed einde te brengen. Of dat gaat lukken, weet ik niet, maar als ik kijk naar de afgelopen jaren, dan zitten we ongeveer aan tien à vijftien BFF-fietsprojecten per jaar. Kunstwerken, dus bruggen en tunnels: twee per jaar – meer zijn dat er nu ook weer niet – en gemeentelijke fietspaden een tiental projecten per jaar. De langeafstandsfietspaden waren vroeger sterk afhankelijk van de medewerking van het gemeentebestuur, omdat daar vaak ook onteigeningen mee gepaard gaan. We hebben via de samenwerkingsovereenkomst veel van dat werk overgenomen en we hebben de ambitie om ook hier 15 km à 20 km aan te leggen, dus fifty-fifty tussen de gemeentelijke fietspaden en de langeafstandsfietspaden. Hopelijk 40 km per jaar.

De vraag van collega De Cuyper. Om te beginnen: hartelijk dank voor de positieve benadering van onze collega-werkgroepen, waarvan vandaag de eerste heeft plaatsgevonden, deze ochtend hier in ons provinciehuis en waar van veel gemeenten de ambtenaren en ook de bevoegde schepenen aanwezig waren. Ik weet niet of wij effectief moeten overgaan naar een Staten-Generaal. Ik denk dat het belangrijk is dat wij datgene wat wij kunnen aanbieden aan de gemeenten, en de projecten die wij kunnen aanbieden, ongelooflijk dicht bij de gemeenten krijgen, maar of we opnieuw moeten overstappen naar een Staten-Generaal, enkel en alleen voor de trage mobiliteit, dat weet ik niet. Mocht er de komende legislatuur een Staten-Generaal Mobiliteit komen, dan zou trage mobiliteit daar absoluut deel van moeten uitmaken. Maar enkel voor trage mobiliteit weet ik niet of dat nuttig zou zijn.

De suikerbietenlijn, dat is een dossier waar al velen en niet het minste in uw fractie al vele jaren van dromen. U weet, in oktober hebben we het eerste gedeelte hiervan goedgekeurd. De aanbesteding loopt momenteel. Het tweede deel zal volgend jaar moeten kunnen aanbesteed worden. Het derde deel ligt moeilijker, omdat daar van het historisch tracé niets meer kenbaar is en de suikerbietenfabriek dat historisch gebruikt heeft om zijn afval te dumpen, dus we moeten nog eens goed onderzoeken of het niet te complex is om op die gronden een fietspad aan te leggen. Maar het loopt, dus wij hopen dat tegen het einde van deze legislatuur – allee, het grootste deel moet eigenlijk volgend jaar in aanbesteding zijn of klaar zijn.

De spoorlijn Mechelen – Sint-Niklaas, u hoeft mij niet te zeggen dat het een belangrijk dossier is. Ik denk dat het dossier eigenlijk in driehonderd delen kan onderverdeeld worden. Het stukje van Sint-Niklaas-centrum tot de Eigenlostraat in het kader van de oostelijke tangent, zoals dat heet, zal aangelegd worden op het moment dat de oostelijke tangent wordt

aangelegd. Het is een gewestweg, dus normaal gezien zou het Vlaams Gewest daar ook fietsinfrastructuur moeten voorzien. Het andere gedeelte, van de Scheldebrug langs de N16 tot aan het kruispunt Doornstraat, zal ook moeten kunnen gerealiseerd worden, ook waarschijnlijk samen met het Vlaams Gewest, omdat het Vlaams Gewest door de ontdubbeling van de brug zijn oorspronkelijke fietspad heeft geschrapd en nu verplicht is om een nieuw fietspad te zoeken. Het tussenliggende gedeelte tussen de Doornstraat en de Eigenlostraat is moeilijker om ruimtelijke redenen: bouwsels die tot vlakbij het tracé staan, bruggen waar ge onder moet. Er wordt momenteel een corridorstudie voorbereid die verschillende pistes moet onderzoeken. Ik zal voorstellen de resultaten van die corridorstudie af te wachten om daar definitieve uitspraken over te doen.

Wat zijn opmerking betreft over het Waas Fonds: wij hadden gisteren een rondrit in het Waasland waarbij we het Waasland, de Waaslandhaven en ook bedrijven in het Waasland hebben bezocht. We zijn geëindigd in Interwaas waar collega Vercamer en ikzelf officieel de brief kregen overhandigd van de voorzitter van Interwaas die eigenlijk zijn excuses aanbod en zei dat alles op een misverstand berustte. Dus hoe de zaken kunnen keren soms door een goed gesprek te hebben, waarvoor dank, ook in het directiecomité. Het is dus wel degelijk zo dat de provincie in het Waas Fonds projecten kan indienen. Ik zou dan inderdaad voorstellen dat we het voorbehoud dat de provincie heeft gemaakt bij het jaarverslag van Interwaas intrekken en er een 'ja' van maken, te meer omdat ik denk dat we, als we onze middelen kunnen combineren met het Waas Fonds en kijken welke projecten er eigenlijk in de mobiliteitsstudie zaten – er zitten er heel wat tussen die we samen kunnen realiseren. We kunnen op die manier op korte termijn een mooi resultaat boeken wat betreft het aanleggen van fietsinfrastructuur.

Dan de trage wegen. Hoeveel gemeenten zijn er reeds ingestapt en hoeveel van die projecten zijn afgerond? Even ter verduidelijking: wij werken met de tragewegenplannen niet op gemeentegrensniveau, maar we werken op niveau van de vroegere deelgemeenten, omdat zo'n tragewegenplan vooral gedragen moet zijn door de lokale omwonenden en dat kan het best georganiseerd worden op het niveau van de deelgemeenten. Er zijn er een driehonderdtal in Oost-Vlaanderen en momenteel zijn er 168 afgewerkt of in opmaak. Vertaald naar de huidige fusiegemeenten in 54 van de 65 Oost-Vlaamse gemeenten werkt men aan tragewegenplannen voor minstens een deel van het grondgebied. Van die 168 zijn er 128 die opgemaakt worden via het provinciaal systeem, samen met de Regionale Landschappen en/of de vzw Trage Wegen. In de andere gevallen ging het om initiatieven van gemeenten zelf. Het gemeentebestuur van Temse is daar een bekend voorbeeld van. Deze gemeente maakte reeds tragewegenplannen op toen het woord 'trage wegen' nog niet

DEBATTEN

bekend was, dus die heeft dat al lang geleden gedaan. Ook VLM waarmee die een ruilverkavelingsproject doen, doen die trage wegen dus als je die 2 eruit haalt, dan kom je bijna aan de 128 die samen met het provinciaal systeem worden ontwikkeld. In 63 deelgemeenten zijn ook uitvoeringsplannen in opmaak of reeds opgemaakt en ten slotte zijn er ook 15 dossiers ingediend door gemeenten die in het kader van ons provinciaal subsidiereglement een tussenkomst vragen voor de inrichting van trage wegen voor het plaatsen van bordjes, voor het opmaken van een tragewegenkaart en dergelijke meer. Wij organiseren net zoals met ons fietsbeleid ook hier regelmatig informatiedagen voor de lokale verantwoordelijken. De lokale verantwoordelijken kunnen net zoals bij onze fietsvoorziening ook altijd terecht bij de mensen van onze mobiliteitsdienst. We proberen dat zo actief mogelijk te promoten, maar het feit dat we al aan 128 deelgemeenten zitten ondertussen – we zijn daar denk ik vier jaar geleden mee gestart – bewijst wel dat het redelijk goed vooruitgaat en ik hoop eigenlijk tegen het einde van deze legislatuur in alle 300 deelgemeenten van Oost-Vlaanderen zo'n tragewegennetwerk te kunnen uitbouwen.

Dan de laatste vraag van collega Van Duyse over het verschil in bedrag. Het gaat effectief over identiek dezelfde opdracht, namelijk de opmaak of uitvoering van tragewegenplannen. Het enige verschil kan soms zijn het aantal tragewegenplannen dat in die regio wordt uitgevoerd. Dus als de vzw Trage Wegen in een regio er vier doet, en het Regionaal Landschap doet er in een andere regio zes dat jaar, dan ligt het subsidiebedrag voor het Regionaal Landschap iets hoger, maar het is voor dezelfde opdracht. Voor een medewerking aan zo'n tragewegenplan ontvangen de vier ondersteuners, dus de drie Regionale Landschappen en de vzw Trage Wegen, eenzelfde bedrag, namelijk 5000 euro per deelgebied. De gemeenten zelf dragen 1500 euro. Ik denk dat een pienter raadslid zal opmerken dat 52.000 euro geen veelvoud is van 5000 euro, dat klopt natuurlijk. Dat heeft te maken met het feit dat we in schuiven uitbetalen, en ook met het feit dat het vroeger geen 5000, maar 3500 euro was. De ene keer is het een schuif van 3500 die eraan gekoppeld is, de andere keer is het een schuif van 5000 euro. Maar geloof me, het gaat over identiek dezelfde opdracht en ze worden op identiek dezelfde manier gefinancierd. Tot hier toe.

De heer voorzitter

De heer Maes.

De heer Maes

Een korte reactie, voorzitter. De gedeputeerde verwijst naar een aantal voorbeelden van leenfietsen. Die zijn natuurlijk van een compleet andere orde. Het is een gigantisch groot gebruikscomfort dat je op heel veel plaatsen in de stad een fiets kunt nemen. Je doet daar uw ritje mee en ergens anders laat je die achter zonder dat je daar nog enige verantwoordelijkheid voor hebt. Eigenlijk het systeem dat vergelijkbaar is met de systemen die er vandaag zijn. Ik zou toch willen aandringen om dat nog eens goed te bestuderen en te bekijken of we daar niet iets aan kunnen doen. Het klopt dat het tot nog toe vooral stedelijke initiatieven zijn, maar wat houdt ons tegen om als provincie Oost-Vlaanderen ook eens met iets de eerste te zijn? Ik denk dat dat ons toch niet mag afremmen. Om af te sluiten: wat de mobiliteit betreft van de gedeputeerden zou ik voorstellen dat er zes tandems worden aangekocht. De chauffeurs hebben dan ook wat meer beweging – je moet die mensen niet ontslaan – en ook de gedeputeerden hebben wat meer beweging.

De heer voorzitter

Goed, de heer Lemaitre.

De heer Lemaitre

Dank u wel, voorzitter. Ik had een bijkomende vraag in verband met Interwaas. Ik hoor twee pleidooien om het mandaat van onze vertegenwoordigers aan te passen van een onthouding naar voorstemmen. Ik veronderstel dat dat, aangezien de vorige beslissing ook genomen was door deze raad, opnieuw geagendeerd zou moeten worden om daar opnieuw over te beslissen.

De heer voorzitter

Goed. De heer Hertog.

De heer gedeputeerde Hertog

Wat collega Maes betreft, ik heb zeker geen schrik om ergens de eerste mee te zijn. Of dat tandems moeten zijn, dat weet ik nog niet. Maar bijvoorbeeld: wat betreft de uitbouw van ons tragewegennetwerk waren wij de eerste provincie en worden we op dit moment nagevolgd door de andere provincies. Wat betreft het omkeren van ons stemgedrag in

DEBATTEN

Interwaas kijk ik even naar de verantwoordelijke gedeputeerde, of we dan nog een stemming hier in de raad moeten organiseren of niet, want het is morgenavond dat ze samenkomen.

De heer gedeputeerde Vercamer

Ja, dat kan morgen bij hoogdringendheid op voorstel van collega De Cuyper.

De heer gedeputeerde Hertog

Ik ben de oppositie natuurlijk zeer dankbaar dat ze ons daar attent op maakt.

De heer Lemaitre

Wij zijn zoals altijd zeer constructief.

De heer voorzitter

Wij zullen morgen het punt van de hoogdringendheid aan de agenda toevoegen.

De heer gedeputeerde Hertog

We kunnen er nu over stemmen als de oppositie de hoogdringendheid mede goedkeurt, en anders zal het morgen zijn.

De heer voorzitter

Ik heb liever een tekst om over te stemmen.

We gaan wachten totdat we een tekst hebben om over te stemmen, collega's. Iedereen is een beetje enthousiast, denk ik, maar we moeten een besluit hebben voordat we gaan stemmen. Goed. Morgen? Ja.

Dan gaan we over tot het zesde hoofdstuk, milieubeheer, natuureducatie en energie. Ik zal die vragen laten stellen nu. Integraal waterbeleid zal ik achteraf afzonderlijk behandelen. Ik denk dat we aan die eerste zestien vragen al een flinke kluit zullen hebben. De eerste die aan het woord komt is mevrouw Van Keymolen.

Mevrouw Van Keymolen

Dank u. Geachte voorzitter, gedeputeerden, collega's. De klimaatverandering aanpakken is een van de prioritaire doelstellingen van de provincie Oost-Vlaanderen. Terwijl Vlaanderen in actie in het Vlaams klimaatbeleidsplan voornamelijk focust op het klimaatbeleid op middellange termijn wordt er in andere plannen wel al een blik geworpen op het klimaatbeleid op lange termijn. Zo is het de ambitie van onze provincie om in 2050 klimaatneutraal te zijn, een uitdaging die ongetwijfeld een aantal belangrijke gedragsveranderingen en investeringen zal vergen. Bijkomende investeringsuitgaven zullen voor een groot deel gecompenseerd worden door de daling van de energiefactuur, maar dit plaatst de vraag naar de financiering wel centraal. Op korte termijn wil de provincie, in lijn met de plannen van de Europese Commissie, tegen 2020 de CO₂-uitstoot verminderen met minstens 20% en een aandeel van hernieuwbare energie van 20% bereiken in het finale energieverbruik. Dat is natuurlijk positief en alleen maar toe te juichen, maar er zijn ook heel wat industriële ondernemingen in Oost-Vlaanderen, denk bijvoorbeeld alleen al aan de Kanaalzone. Welke maatregelen worden er genomen ten aanzien van de bedrijven? Voor Oost-Vlaanderen is er tot nu toe ook nog geen nulmeting gebeurd. Er is dus eigenlijk geen wetenschappelijke raming van de emissies van de provincie en er bestaat ook geen basisjaar. Ik vroeg mij dan ook af op basis waarvan men ervan uitgaat dat die doelstellingen op korte termijn (tegen 2020) en op lange termijn (klimaatneutraliteit tegen 2050) haalbaar zijn. Plant men zo een nulmeting op korte termijn en welke scenario's worden uitgetekend op lange termijn? Welke concrete maatregelen worden er genomen op korte termijn om deze ambitieuze doelstellingen te behalen? Dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw Gillis.

Mevrouw Gillis

Dank u wel, mijnheer de voorzitter. Collega's, ik heb weer zoals net bij landbouw een iets langere algemene tussenkomst over natuur en milieu. De natuur boert achteruit. Het is een zin die in het milieubeleidsplan staat van 2006. Na zeven jaren moet ik vaststellen dat deze zin nog altijd zeer actueel is. Naar mijn mening zijn we nog altijd bezig met het opstellen van plannen, het onderzoeken, het becijferen, terwijl er eigenlijk voldoende relevante informatie beschikbaar is. In de doelstellingsnota lezen we dat de provincie in overleg gaat, informatie en advies aan gemeenten voorziet,

DEBATTEN

vorming en overleg aanbiedt en sensibiliserende maatregelen neemt. Beste collega's, dit is weinig ambitieus om de klimatologische veranderingen aan te pakken. En ja, 4 miljoen euro per jaar om een klimaatneutrale provincie te zijn tegen 2050 is een zeer mooi bedrag, maar het gaat erom waar je dit geld voor reserveert. Het gaat erover welke keuzes je maakt. Er wordt bijvoorbeeld een klimaatactieplan opgesteld dat beleidsdomeinoverschrijdend gaat werken. We wensen het lokaal milieubeleid te versterken. We versterken de verkeersveiligheid en gaan de klimaatneutrale mobiliteit ondersteunen. Concreet: hoe ver staan we met de aankoop van milieuvriendelijke wagens? Met welk wagenpark rijdt de deputatie? We gaan de CO₂-uitstoot van vliegtuigreizen van het personeel compenseren door aanplantingen. Zouden we niet beter een duidelijke analyse opstellen van welke vliegtuigreizen echt noodzakelijk zijn en een plan maken welke vliegtuigreizen kunnen geschrapt worden? We hinken hier achter op een visie in verband met milieubeleid. Ons milieu gaat erop achteruit. Meer en meer wordt op verschillende plaatsen de limiet van het fijnstof overschreden. En wat doet ons bestuur? Weinig of niets. Een extra meetpunt in de regio van Zuidoost-Vlaanderen werd jaren geleden beloofd, maar is nog steeds niet operationeel. Volgens het jaarrapport van de Vlaamse Milieumaatschappij van 2012 is de situatie in Vlaanderen zeer ernstig. In Oost-Vlaanderen dreigen meerdere gemeenten, zoals Gent, Evergem, Sint-Kruis-Winkel, Kallo en Zelzate, de limiet van 35 overschrijdingen van 50 microgram per dag sterk te overschrijden. Ondertussen lopen de pneumonologie diensten van elk ziekenhuis vol. Kinderen met ademhalingsproblemen, met allergieën, en wij? Wij trekken onze schouders op. We openen onze paraplu naar een hogere overheid. Ik weet: natuurlijk is fijnstof grensoverschrijdend en stopt dit niet aan de provinciegrenzen van Oost-Vlaanderen. Maar welk standpunt nemen we hier over in? Als we het over natuur hebben, dan denk ik aan de kleine landschapselementen. De bosuitbreiding, de aankoop van natuurgebieden, het behoud van de biodiversiteit, het beschermen van kwetsbare soorten. En inderdaad, er worden kleinschalige initiatieven gesteund, maar een structureel overzichtelijk plan ontbreekt. We steunen de Regionale Landschappen en de bosgroepen zeer uitgebreid. Werkingssubsidies, projectsubsidies, studies ter ondersteuning van een landschapsanimator, het loon van een coördinator, kortom, als ik goed gerekend heb, een subsidie van ongeveer 2 miljoen euro. Positief, heel positief. Deze organisaties verrichten heel goed werk, maar waarom worden bijvoorbeeld terreinbeherende natuurverenigingen niet meer ondersteund? Ik verwijs naar Natuurpunt, een organisatie die opgeleid personeel in huis heeft. Deze organisatie wordt niet ondersteund. Nochtans is het een vereniging met een koepelfunctie en wordt ze wel door Europa erkend als een van de belangrijkste natuurverenigingen, onder andere door het geven van

subsidies via de liveprojecten. Maar onze provincie weigert Natuurpunt te ondersteunen, tenzij via een project van De Kaaihoeve voor de uitwerking van milieu-educatieve projecten. Beste collega's, deze organisatie werkt met een paar duizend vrijwilligers die elk weekend in de weer zijn om natuurprojecten te ondersteunen, om natuurgebieden te beheren. Het zijn zij die zorgen voor het behoud van kleine landschapselementen, voor de bescherming van bedreigde fauna en flora. Onderzoek wijst uit dat mensen zich beter voelen en hun levenskwaliteit erop vooruitgaat in de nabijheid van een bos. De voorbije jaren heeft de provincie amper een vierkante meter bos bijgebouwd. Er is geen boom bijgeplant. Het is bevestigd door gedeputeerde Dauwe op een vraag van mij. We verkopen weilanden en akkers in de nabijheid van het domein Wachtebeke. Hadden we dit niet beter aangewend voor de uitbreiding van bossen? Als provincie scoren we volgens de bosindex behoorlijk slecht. Met 5,6 zijn we de tweede slechtste provincie en zitten we ver onder het gemiddelde in België en nog verder onder het Europees gemiddelde. Minister Schauvliege haalde de Boswijzer aan om te zeggen dat er een lichte aanwinst zou zijn, maar dat is ondertussen iets onderuitgehaald, onder andere door de Gentse professor Kris Verheyen. Dus geen 'hoera'. En natuurlijk is er het Parkbos. Het RUP werd hiervoor in december 2005 goedgekeurd en het startschot werd in 2007 gegeven voor de realisatie van ongeveer 1200 ha bos. Na zes jaar is het slechts een minimaal resultaat geboekt. Het blijft in ons beleid vaak bij loze beloften. Concreet gebeurt er weinig en laten we enorme kansen liggen. In het kader van de biodiversiteit zijn er fondsen vrijgemaakt om de biodiversiteit te ontwikkelen, te herstellen en te behouden. Ik heb dit jaren geleden ook al gehoord van de deputatie, maar blijkbaar moeten we nog steeds plannen, onderzoeken, maar gebeurt er weinig. Hoeveel soorten verdwijnen er? Hoeveel soorten zijn er met uitsterven bedreigd? We gaan een plan opstellen. Beste collega's, jaren geleden heb ik wellicht gezegd dat het vijf voor twaalf was. Ik heb het provinciale beleid de voorbije zes jaren heel goed gevolgd. Wellicht denk ik dat het nu na twaalf uur is. Tijd dus voor actie. Dit vind ik niet terug in dit meerjarenplan. Een mooie map, maar met weinig representatieve initiatieven op het vlak van milieu en natuur die realiseerbaar zijn op provinciaal niveau. Want inderdaad, ik besef dat heel goed, we zijn maar een kleine kruidenier. Dank u wel.

De heer voorzitter

Goed. De heer Evrard.

De heer Evrard.

Dank u, mijnheer de voorzitter. Beste collega's. De uitlaatgassen van vliegtuigen dragen drie- tot viermaal meer bij aan het broeikaseffect omdat die op grote hoogte worden uitgestoten waar de atmosfeer zeer ijl is. Door de grote afstanden loopt de totale CO₂-uitstoot bovendien snel op. Met één intercontinentale vlucht doe je meteen al je andere klimaatinspanningen teniet. Vermijd dan ook zoveel mogelijk te vliegen. Kan het niet anders, compenseer dan de uitstoot van uw vlucht. Er bestaan verschillende organisaties voor, zoals de internationaal erkende organisatie Greenseat die berekent hoeveel bomen er nodig zijn om de CO₂-uitstoot van je vliegtuigreis te compenseren. Met een bijdrage aan deze vereniging zet deze zich in voor de bescherming van bossen en investeert de vereniging in de opwekking van duurzame energie. Het Kyoto-protocol splitst landen op in twee groepen. Enerzijds de industrielanden, zoals Japan, Rusland, Australië, die historisch verantwoordelijk zijn voor de klimaatverandering. Anderzijds de ontwikkelings- en groeielanden in Afrika, Zuid-Amerika, India en China, die niet historisch verantwoordelijk zijn voor de klimaatverandering, maar die de komende jaren steeds meer CO₂ zullen uitstoten. Deze uitstoot is een wereldwijd probleem en de plaats waar CO₂ wordt uitgestoten, hier of in Afrika, heeft totaal geen invloed op het klimaat. We moeten dus de uitstoot, zowel hier als ginder, verminderen. In tegenstelling tot de ontwikkelings- en groeielanden moeten wij hier reeds CO₂-verplichtingen naleven en worden de ondernemingen in onze landen vandaag aangezet om hun energie-efficiëntie te verbeteren of meer hernieuwbare energie te gebruiken. Wij moeten dus de groei- en ontwikkelingslanden ook aansporen om snel over te stappen naar duurzame technologieën met een lage CO₂-afdruk omdat onze CO₂-verlagingen hier niet volstaan als deze sterk groeiende landen een steeds grotere uitstoot hebben wat een negatieve impact zal hebben op ons klimaat.

Kort samengevat, het is dus het beste om geen of zo weinig mogelijk verplaatsingen via het vliegtuig te doen. Bovendien is er een dubbele kost. Er is niet alleen de kost voor de vliegtuigtickets, maar ook de compensatie voor de uitstoot van CO₂. We vernemen dat de provincie CO₂-compenserende maatregelen zou nemen, maar dat zijn natuurlijk doekjes voor het bloeden. Collega Jan Fiers heeft hier al het woord 'aflaat' in de mond genomen en dat doet mij hier ook een beetje aan denken. Het is een stukje afkopen van het geweten wat gedaan wordt. Ik vraag mij af welke maatregelen het provinciebestuur in dezen zal nemen.

De heer voorzitter

De heer Peleman.

De heer Peleman

Dank u, voorzitter. Geachte mevrouw en heren gedeputeerden, geachte collega's. Bij het lezen van de concrete invulling van de prioritaire beleidsdoelstelling 'aspecten van rationeel energie- en watergebruik bij de milieuvergunningverleningen meenemen' bleek uit de beleidsnota 2014 dat het plan, althans voor volgend jaar, feitelijk voorziet in enerzijds het uitbreiden van het netwerk van de provinciale milieuvergunningcommissies en anderzijds in het verder ondersteunen van het milieucharterproject Oost-Vlaanderen. Hoewel beide initiatieven misschien een rol spelen in het vergroten van het draagvlak voor het verlenen van een vergunning, dat is wat betreft de vergunningcommissies, en het stimuleren en belonen van bedrijven om hun werking milieuvriendelijker te maken, dat is dan wat dat betreft het milieucharterproject, vraag ik mij af hoe deze plannen juist passen in de overkoepelende uitgangspuntstelling. Persoonlijk had ik eerder verwacht dat aan dit idee een meer concrete invulling zou gegeven worden met het instellen van strengere vergunningsvoorwaarden wat betreft bijvoorbeeld de energieprestatie van in te plannen gebouwen of het minimaliseren van het waterverbruik. De beleidsnota toont echter dat deze beleidsdoelstelling loopt over de hele termijn van het meerjarenplan en dus niet enkel beperkt blijft tot 2014. Vandaar mijn volgende concrete vragen. Als de deputatie stelt dat zij enkel bepaalde aspecten wil meenemen in de verlening van haar milieuvergunningen, welke bedoelt zij hier dan mee en vooral welke niet? Welke concrete resultaten verwacht de deputatie van de voorgestelde ondersteuning van milieuvergunningcommissies van het milieucharterproject? Is het de bedoeling om, na 2014, bijkomende vergunningsvoorwaarden op te leggen om een fiat te krijgen bij een vergunningsaanvraag? Dank u wel.

De heer voorzitter

De heer Liebaut.

De heer Liebaut

Dank u, voorzitter. Geachte dame en heren van de deputatie, goede collega's. Een korte vraag. Er is een vaststelling van stijgende energieprijzen. Er is het groeiend bewustzijn van duurzaamheid, ecologisch

DEBATTEN

besef, dat toch wel in de lift zit. Om die reden hadden wij graag vernomen welke concrete maatregelen ter zake duurzaam wonen en bouwen in deze legislatuur zouden worden getroffen. Ik dank u.

De heer voorzitter

Na de heer Liebaut mevrouw Vervliet.

Mevrouw Vervliet

Dank u, voorzitter. Het Steunpunt Duurzaam Wonen en Bouwen dat instaat voor de bundeling van verschillende initiatieven en de verspreiding van informatie naar de belanghebbenden telt negen partners, namelijk de Confederatie Bouw Oost-Vlaanderen, Bouwunie Oost-Vlaanderen, NAV, Eandis, Bond Beter Leefmilieu, Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen, Woonwijzer Meetjesland en Erov, en het werkt ook samen met de MilieuAdviesWinkel en de Vlaamse overheid. Ik vraag mij af: welke rol speelt de provincie hierin en hoe verloopt de taakverdeling tussen de verschillende partners? Dank u.

De heer voorzitter

De heer De Vis.

De heer De Vis

Dank u, mijnheer de voorzitter. Heel concreet: hoeveel gemeenten promoten en nemen actief deel aan het Steunpunt Duurzaam Wonen en hoeveel burgers vinden hun weg naar dit platform? Daarbij heb ik toch ook een bedenking of er geen sprake is van enige versnippering van geld, middelen en personele inzet. Waarom bijvoorbeeld wordt er niet intensief samengewerkt met SO Gent, het stadsontwikkelingsbedrijf? Waarom is hier geen afstemming en netwerking? SO Gent heeft ondertussen een expertise van ruim tien jaar opgebouwd en is duidelijk visueel aanwezig en aanspreekbaar voor het grote publiek door zijn permanente tentoonstellingen en informatieverschaffing hier net om de hoek. Dank u.

De heer voorzitter

De heer De Cuyper.

De heer De Cuyper

Goede vrienden,
Planten en, bij uitstek gezien het volume, bossen zijn door de fotosynthese de longen van onze atmosfeer. Het is daarom jammer dat bosuitbreiding en de extensie natuurontwikkeling niet als prioritaire doelstellingen in de meerjarenplannen zijn verduidelijkt. Zeker wanneer onze provincie de klimaatneutraliteit tegen 2050 vooropstelt – het is al een paar keer gezegd – voor de volgende generaties, dus ik zal het zeker niet meemaken. Gelukkig stel ik in de doelstellingsnota voor 2014 op pagina 4 en 5 vast, dat voor zowel natuur, bos en landschap als voor natuurverbindingen de courante middelen voorzien blijven. Naast de participatie in Vlaamse projecten, zoals het Gentse Parkbos en het Kravaalbos te Aalst volgt men de vroeger uitgetekende beleidslijn inzake bosuitbreidingen in provinciaal recreatiedomein Het Leen, provinciale bossen Kloosterbos, randstedelijke bosgebieden het Hospicebos. Hierbij probeert men tot aaneengesloten grotere bosgebieden te komen wat natuurinrichting en het bosbeheer ten goede komt. In de voorbije legislatuur ben ik verscheidene malen bij de begrotingsbespreking tussengekomen om aandacht te vragen voor het herstel van bosrelicten buiten deze courante gebieden, en meer in het bijzonder binnen de Z-vormige bosstructuur in het Waasland. Deze verbindt twee bosstroken op de stuifzandrug en loopt rudimentair, om het een beetje te schetsen, van het Kloosterbos tot aan de stropers om daar terug te keren over Sinaai en Belsele en verbinding te leggen met de bosstrook van Waasmunster over de Zuidrand van Sint-Niklaas tot Haasdonk, dus een groot gedeelte, maar een Z-vormige structuur, die overigens ook rudimentair Moervaart – Durme – Schelde als begrenzing heeft. Herstel van bosrelicten is dus niet bebossen om te bebossen, ook al kunnen we in Oost-Vlaanderen met een bosindex van 5,6% – er is al naar verwezen – nog wel enkele tandjes bijsteken. Het is wel vertrekken vanuit een globaal ontwikkelingsplan waarbij in een interbestuurlijke samenwerking – u zult van mij het woord ‘interbestuurlijke samenwerking’ regelmatig horen, opdat minister Bourgeois op termijn werk maakt van een decreet die dit mogelijk maakt, het is nog altijd een hinderpaal. We gaan dus vanuit een interbestuurlijke samenwerking en dus met afspraken en taakverdeling de beschikbare middelen van alle partners, compensatiefonds, publiek-private samenwerking, provinciale en gemeentelijke middelen en zo verder, doelmatig kunnen ingezet worden. De Bosgroep Noord levert hoe dan ook daar al goed werk. In de Zuidrand van Sint-Niklaas alleen al, als we het hebben over de bosrelicten, gaat het om bosrelicten in Puitvoet, recreatiedomein De Ster en het militair domein Westackers. De stad investeert al jaren in de eerste twee domeinen. De provincie zelf zal vermoedelijk – neem ik aan, dat is dan voor het volgende

DEBATTEN

debat – betrokken worden bij het recreatiedomein en is eigenlijk al wat ruimtelijke ordening en planning betreft betrokken bij de ontwikkeling van de Westakkers. Er dienen zich dus zeker opportuniteiten aan om, als we het gaan hebben over Sint-Niklaas, en dan ruim beschouwd, ook in het beleid rond randstedelijk bosbeleid, vanuit de provincie initiatief te nemen. Dat is veel meer dan als er een bos te koop is, weet het ons te zeggen. Het is tot slot, en in hetzelfde beleidskader, mijn vaste overtuiging dat men in de Waalse regio kansen laat liggen door niet aan te sluiten bij het Regionaal Landschapsgeld Schelde- Durme of een nieuw initiatief in dit kader te nemen. Provincie, ook daar is het de aanhouder die wint. Dank u.

De heer voorzitter

De heer Bauwens.

De heer Bauwens

Dank u, voorzitter. In verband met participeren in de ontwikkeling van randstedelijke bosgebieden mijn volgende vraag, want het spreekt voor zich dat we natuur, bos en landschap beter beheren en ontwikkelen, maar over welke randstedelijke bosgebieden gaat het in die doelstellingsnota? Hebben we daar al uitzicht op? Is daar al een inventarisatie van gemaakt? Dank u.

De heer voorzitter

De heer De Vis.

De heer De Vis

Dank u, de heer de voorzitter. Het is al aangehaald door een aantal collega's, maar ik wil het nog iets scherper formuleren. Blijkbaar leefde minister Joke Schauvliege op een andere planeet toen zij de cijfers van haar bostelling kenbaar maakte. Ondanks het gebruik van de gesofisticeerde satellietbeelden was er een foutje van amper 8000 ha in haar Vlaamse bostelling geslopen. Wij zouden er nog om kunnen om lachen als de feitelijke toestand niet zo dramatisch slecht was. In een vorige tussenkomst in verband met de realisatie van de groenpool Parkbos heb ik de snelheid van de nieuwe bosontwikkeling in onze provincie vergeleken met de toeristisch bekende Processie van Echternach. Nu, opnieuw verslik ik mij. Nergens vind ik een concreet cijfer qua nieuwe bosaanplanting. Wanneer ik lees dat de CO₂-uitstoot van de vlieguren

van het personeel zal gecompenseerd worden door aanplantingen, dan breekt mijn klomp. Als wij met een dergelijke beleidsoptie de meer dan noodzakelijke bosuitbreiding gaan realiseren, dan verwacht ik bitter weinig vooruitgang. De heer de gedeputeerde, heel concreet: waar in onze provincie en hoeveel hectare bos gaat aangeplant worden in de huidige legislatuur? Dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw Vervliet.

Mevrouw Vervliet

Dank u, voorzitter. Wat betreft het punt onder 'aanpak klimaatverandering' aangaande het behouden, het beheer, het ontwikkelen en herstellen van natuur, bos en landschap, had ik de volgende bedenkingen. Het Agentschap Natuur en Bos, onderdeel van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie staat in voor het in stand houden, het beschermen en het verder ontwikkelen van de huidige aanwezige natuurgebieden, bossen en parken in Vlaanderen. Het lijkt mij dan ook logisch dat er afspraken gemaakt worden met het agentschap om overlappingsen te vermijden. Welke afspraken en overeenkomsten zijn er met het Agentschap Natuur en Bos?

De heer voorzitter

De heer De Roo.

De heer De Roo

Dank u wel, de heer de voorzitter. Geachte gedeputeerden, beste collega's. Het project Gestroomlijnd Landschap en natuurverbindingen in het algemeen zijn thema's of acties die ruim naar voren komen in het voorgelegde budget. Het Gestroomlijnd Landschap heeft als doelstelling tot uitvoering te komen van natuurverbindingen gekoppeld aan het waterbeleid. Met andere woorden: landerijen gelegen langs waterlopen worden bezwaard met beplantingsstroken. Heel vaak zijn deze akkers voorzien van een drainage. Door het aanplanten kan de afwatering van de percelen bemoeilijkt worden. Andere specifieke natuurverbindingen niet gekoppeld aan waterlopen kunnen ook hinderlijk zijn voor de landbouw. Daarom vraag ik dat dergelijke verwezenlijkingen in overleg met de landbouwsector zouden gebeuren. Uit het verleden leren we dat plannen

DEBATTEN

en uitvoering of aanleggen van dergelijke projecten slechts een start is. Onderhoud van dit alles vraagt uiteraard ook veel inspanning, en financiële middelen zijn veelal niet beschikbaar. Dus vraag ik om dit alles te realiseren in samenspraak met de landbouwsector. Ook naar onderhoud toe kan de sector een belangrijke rol spelen. Het kan leiden tot een voorbeeld van verbrede landbouw waar iedereen beter van wordt. De landbouw kan een partner worden in het onderhouden van het natuurlandschap. Dank u.

De heer voorzitter

Ik geef u opnieuw het woord, collega, over de Regionale Landschappen.

De heer De Roo

Dank u wel. Voorzitter, over het Regionaal Landschap Meetjesland heb ik enkele vragen. Met ingang van 1 januari 2014 worden de Regionale Landschappen onder de bevoegdheid van de provincies geplaatst in het kader van het witboek Interne staatshervorming. In Oost-Vlaanderen zijn er drie Regionale Landschappen: het Meetjesland, de Vlaamse Ardennen en Schelde-Durme. Voor het provinciaal beleid is een Regionaal Landschap ongetwijfeld een waardevol instrument doordat het concrete acties onderneemt voor natuur en landschap en daarbij bruggen bouwt tussen de sectoren. Hierdoor creëren we ook een draagvlak bij de burger en lokale actoren. We stellen vast dat we binnen de nieuwe taakstelling van de provincies eveneens een strategisch interessante partner zijn. Nu de overdracht naar de provincie nabij is, staat het Regionaal Landschap Meetjesland positief ten opzichte van deze nauwere samenwerking, maar leven er toch een aantal vragen. Zo vraag ik mij af of de provincie ook in de toekomst de basiswerking van het Regionaal Landschap of de Regionale Landschappen in het algemeen zal bestendigen. Het is immers door deze basiswerking dat de Regionale Landschappen in het verleden actief konden meewerken aan projectgebonden provinciale taken, zoals soortenbeschermingsprojecten, Gestroomlijnd Landschap, plattelandsprojecten en het herstel van trage wegen. Daarbij wil ik er op wijzen dat het onmogelijk is om projectgebonden taken goed uit te voeren zonder een solide basiswerking. Tevens vraag ik mij af of er wijzigingen zijn in de visie van de provincie op de samenwerking tussen Regionale Landschappen en bosgroepen nu beide instrumenten onder de voogdij van de provincie komen. Mijns inziens functioneerden deze instrumenten in het verleden heel complementair. Ik druk de wens uit dat dit in de toekomst verder versterkt wordt. Verder vraag ik mij af of er naar de toekomst toe nog regio's zijn die een Regionaal Landschap wensen op te richten. Ik

denk daarbij bijvoorbeeld aan het Waasland. Worden er hiervoor bijkomende middelen voorzien of komen deze middelen uit de pot die reeds voorzien is voor de Regionale Landschappen? U begrijpt vanzelfsprekend de bezorgdheid van mijn raad van bestuur en waarschijnlijk van de andere raden van besturen hieromtrent. We zijn verantwoordelijk voor de werking van de Regionale Landschappen en vooral ook het personeel dat we daar tewerkstellen.

Tot slot een vierde vraag. Momenteel beweegt er heel wat in Brussel met betrekking tot de overdracht naar de provincies. Worden de toelagen die van het ANB kwamen nu via de provincie voorzien of komen die nog altijd rechtstreeks van Brussel?

Kortom, geachte gedeputeerden, de wens is uitdrukkelijk om duidelijkheid te krijgen over de beleidsvisie voor de Regionale Landschappen in de komende jaren. Dank u wel.

De heer voorzitter

Mevrouw De Cock, eveneens over de Regionale Landschappen.

Mevrouw De Cock

Dank u wel, mijnheer de voorzitter. Geachte leden van de deputatie, beste collega's. Collega De Roo heeft er zojuist naar verwezen, in Oost-Vlaanderen zijn er drie Regionale Landschappen: het Regionaal Landschap Schelde-Durme, het Regionaal Landschap Meetjesland en het Regionaal Landschap Vlaamse Ardennen. Niet alle Oost-Vlaamse gemeenten echter zijn lid van een Regionaal Landschap, soms tegen wil en dank. Ze liggen bijvoorbeeld niet aan de rivier of de stroom die het Regionaal Landschap in zijn naam draagt en hoewel de natuur er gelijkwaardig is, mogen ze daardoor niet toetreden. Een Regionaal Landschap is nochtans een winsituatie voor al onze gemeenten. De gemeente investeert in het Regionaal Landschap, maar krijgt er ook veel voor terug. Dat gaat van ondersteuning tot concrete projecten rond poelen, huiszwaluwnesten, het herstellen van trage wegen en ga zo maar door. Ook voor de provincie zijn Regionale Landschappen een troef, want voor veel projecten van de Regionale Landschappen kunnen we enorm veel Europese middelen genereren. Op het gebied van natuur kan en moet Oost-Vlaanderen trouwens nog een serieuze tand bijsteken. Vorige week zaterdag hoorde ik in het provinciaal domein Puyenbroeck dat Oost-Vlaanderen de bosarmste provincie is – en collega Gillis heeft er ook aan gerefereerd – met amper 5,6% bossen. Misschien kunnen Regionale Landschappen daar ook een rol in spelen. Sta mij toe een kleine zijspiong te maken. Er is een belbos aangeplant. Vandaag is 'belbos' genomineerd

DEBATTEN

tot Woord van het jaar 2013. Dus wie graag voorstemt, die kan dat natuurlijk altijd doen. Daarnaast kunnen Regionale Landschappen zeker coördineren bij het verbinden van ecologisch waardevolle snippergebieden en kleine landschapselementen. Gebiedsdekkende Regionale Landschappen kunnen daar nog een extra meerwaarde bieden. Her en daar bestaan nog ecologisch waardevolle snippergebieden. Terwijl ecologisch interessante snippergebieden vroeger verbonden waren door corridorshoutwallen, zijn in de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw velen van die snippergebieden verloren gegaan, onder meer door ruilverkavelingen. Nochtans hadden die houtwallen een belangrijke meerwaarde voor de biodiversiteit van de flora, maar vooral van de fauna. Heel dikwijls markeerden de houtwallen een perceelscheiding, maar soms waren het ook relictten van voormalig aaneengesloten bosgebied. Ze waren eveneens belangrijk voor geriefhout en brandhout, allerlei vruchten en als beschutting voor het vee. Al deze factoren werden vooral het laatste kwartaal van de vorige eeuw steeds minder belangrijk. Vandaar dat de houtkanten ook massaal verdwenen. Ter bestrijding van het perenvuur daarenboven werd in Vlaanderen bijna het volledige bestand aan meidoornhagen gerooid, terwijl nu algemeen geweten is dat de meidoorns besmet raakten door de perelaars en niet omgekeerd. Deze meidoornhagen waren ook extreem belangrijk als verbindingselement ter vrijwaring van de biodiversiteit in het landschap. Meidoornhagen en de eenstijlige meidoorn, al dan niet aangevuld met sleedoorn of wilde rozensoorten, maakten van oudsher deel uit van ons landschap en zijn slechts de laatste decennia daaruit verdwenen. Het is de hoogste tijd om hier een herstelbeweging – beter gezegd een nieuwe aanplant – te bewerkstelligen. Om voldoende genetische variatie bij de onderscheiden soorten aan te kunnen houden, is het zaak om afgezonderde kleine biotopen opnieuw met elkaar te verbinden, zodat er een wisselwerking kan optreden met betrekking tot de genetische diversiteit. De relictgebieden herbergen nu namelijk nog populaties van oude bosplanten en minder algemene diersoorten. Voor de biodiversiteit hebben ze eveneens een grote waarde als refugium. Hier zou de provincie een pioniersrol kunnen vervullen door het verbinden van dergelijke afgesneden habitats te promoten. Mijn concrete vraag is: wil de provincie stappen ondernemen om de drie Regionale Landschappen in Oost-Vlaanderen gebiedsdekkend te maken? Zo kunnen we een betere aanzet geven om landschapselementen met elkaar te verbinden en om ons bosareaal enigszins uit te breiden enzovoort. Dank u wel.

De heer voorzitter

De heer De Vis.

De heer De Vis

Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de vraagstelling die de heer De Roo verwoord heeft. Zodoende is mijn persoonlijke vraagstelling ingetrokken.

De heer voorzitter

Goed, dat is duidelijk. De heer Van Duyse.

De heer Van Duyse

Het Regionaal Landschap Schelde-Durme krijgt een terugbetaling looncoördinator. De andere twee Regionale Landschappen krijgen een werkingssubsidie. Is dat een verschil of is dat een nuance en hoe moet ik die juist begrijpen? En als het loon is, is dat dan hetzelfde voor de drie Regionale Landschappen?

De heer voorzitter

Goed. Collega Dauwe.

De heer gedeputeerde Dauwe

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de griffier, achtbare collega's van deze provincieraad. Er zijn een heel aantal bijzonder interessante vragen gesteld betreffende milieubeheer, natuureducatie, energie en het waterbeleid. Wat de eerste vraag betreft van mevrouw Van Keymolen: tegen 2020 wil onze provincie de eigen CO₂-uitstoot verminderen met minstens 20% en een aandeel van hernieuwbare energie van 20% bereiken in het finale energiegebruik. De vraag is: is het haalbaar en zit men met deze inspanningen voldoende op schema om volledig een klimaatneutrale provincie te kunnen zijn tegen 2050? Bovendien is haar vraag wat de nulmetingen betreft: hoe berekent men dat in concreto? Ook mevrouw Gillis heeft een algemene tussenkomst gedaan in verband met natuur- en milieubeleid en vraagt wat onze aanpak is van de klimatologisch veranderingen. Nu, binnen de diverse beleidsdomeinen worden er initiatieven genomen, beste collega's, om de klimaatveranderingen aan te pakken en dat zowel rond de beperking van de uitstoot van broeikasgassen, mitigatie, als rond het anticiperen op de klimaatveranderingen, de zogenaamde adaptatie. Denk daarbij vooral aan de werking van het Oost-Vlaams Steunpunt Duurzaam Wonen en Bouwen

en de energiecampagnes Groepsaankoop 100% groene stroom, Word energieke school, Energiejacht, het intrekproject, Neem de mensen mee en ten slotte de werking van Oost-Vlaanderen in regielandchap. Nu, de uitvoering van een hernieuwbare energiescan per gemeente en CO₂-neutrale bedrijventerreinen zijn initiatieven rond erosiebestrijding en waterbuffering. Om een provinciaal klimaatactieplan uit te werken, is gestart met een CO₂-nulmeting voor het grondgebied van Oost-Vlaanderen en voor onze eigen organisatie. Deze nulmeting geeft een beeld van de huidige uitstoot van broeikasgassen weergegeven in een CO₂-equivalentenschaal en geeft aan waar de grootste bronnen zich situeren. Deze CO₂-nulmeting wordt nog dit jaar opgeleverd door VITO. Nu, op basis van de CO₂-nulmeting zal in de volgende stap een klimaatactieplan uitgewerkt worden. Dit plan zal aangeven op welke wijze we naar een klimaatneutraal Oost-Vlaanderen kunnen gaan tegen 2050 en welke stappen jaar na jaar nodig zullen zijn. Aandacht gaat hierbij ook naar mitigatie en adaptie. In het klimaatactieplan zal onderscheid gemaakt worden tussen doelstellingen die we zelf als provincie willen behalen en waarvoor we de bevoegdheden en middelen hebben, en anderzijds doelstellingen waarvoor wij derden willen sensibiliseren en/of faciliteren en ondersteunen. Het klimaatactieplan zal uitgewerkt worden in samenwerking met externe kennispartners. Het bestek is momenteel goedgekeurd door de deputatie en de opdracht omvat de volgende delen:

1. Uitwerken van het participatietraject samen met de provincie.
2. Uitwerken van een klimaatplan waarin de resultaten van het participatief proces en eigen knowhow wordt verwerkt. Dit klimaatplan omvat een inventaris, een globale visie, een strategie en een concreet actieplan voor 2014-2020.
3. Uitwerken van een modelklimaatactieplan voor onze provincie, voor onze gemeenten. Dit model moet minstens voldoen aan de bepalingen opgenomen in de Covenant of Mayors.

De gunning van deze opdracht is gepland voor december 2013, dus eigenlijk volgende maand, zodat hier in 2014 mee van start kan worden gegaan. Om een gedegen klimaatbeleid uit te werken, is er binnen de provincie een beleidsdomeinoverschrijdende – ik herhaal dat: beleidsdomeinoverschrijdende – klimaatgroep opgericht. Deze werkgroep zal de uitvoering van de CO₂-nulmetingen opvolgen en de opmaak van de klimaatactieplannen begeleiden.

Dan de vraag van de heer Peleman betreffende de doelstelling ‘aspecten van rationeel energie- en watergebruik bij de milieuvergunningverleningen meenemen’, hoe doen we dat? Welke maatregelen heeft de deputatie hier concreet voor ogen? Wel, ten eerste: in uitvoering van de bepalingen van het decreet Integraal waterbeleid dient bij elke beslissing over een milieuvergunningaanvraag een watertoets te worden uitgevoerd. Dit houdt

in de eerste plaats in dat wordt nagegaan of de aangevraagde projecten gelegen zijn in een overstromingsgebied en of het project nadelige effecten zou kunnen veroorzaken op het overstromingsrisico voor de omgeving. De watertoets beslaat evenwel nog een ruimer toepassingsgebied, namelijk: de afweging in de milieuvergunning van de overige effecten op het aquatisch milieu gebeurt afhankelijk van de relevante milieu-energetische aspecten, zoals de lozing van afvalwater, de winning van grondwater, de opslag van gevaarlijke stoffen enzovoort. In de eerste plaats dient voldaan te worden aan de algemene en sectorale milieuvoorwaarden van VLAREM II, waarin meerdere voorwaarden zijn opgenomen ter bescherming van het aquatisch milieu, inclusief de grondwaterlagen in de provincie Oost-Vlaanderen en ter voorkoming van bodem- en grondwaterverontreiniging. Op basis van de elementen in het dossier van de milieuvergunningsaanvraag, in het bijzonder over de waterhuishouding, worden in de milieuvergunning bijzondere milieuvoorwaarden opgelegd om een duurzaam waterbeleid na te streven. Deze zijn onder meer: de opvang en het gebruik van regenwater ten behoeve van sanitaire installaties en/of reinigingswater, de afbouw van laag water, de toepassingen van grondwater, vooral voor artesische winning, waarbij de bedrijven gestimuleerd worden over te schakelen naar freatische winning of het gebruik van opgevangen regenwater. Voor de lozing van bedrijfsafvalwater met gevaarlijke stoffen in oppervlaktewateren worden er in de milieuvergunning absoluut strengere lozingsvoorwaarden opgelegd. Soms is het zelfs noodzakelijk dat om hydraulische redenen het lozingsgebied dient te worden beperkt. Kortom, er worden in de milieuvergunning heel wat voorwaarden opgenomen om te streven naar een duurzaam waterbeleid in onze provincie. Ten tweede: bij de milieuvergunningsverlening wordt ook ruime aandacht besteed aan het energieaspect en aan de emissie van broeistofgassen, zoals koolstofdioxide. Daarnaast zijn er nog de talrijke milieuvergunningsaanvragen over windturbines die de voorbije jaren door de deputatie zijn behandeld. Belangrijk is dat bij een milieuvergunningsaanvraag van een nieuwe inrichting met het totale energieverbruik van 0,1 PJ of 27,78 miljoen kWh of van een nieuwe BKG-inrichting, bedrijven die volgens de indelingslijst van VLAREM I zijn aangeduid met het symbool Y, die grote hoeveelheden koolstofdioxide in de lucht lozen, er telkens een bijkomende energiestudie dient te worden bijgevoegd. Een energieplan is nodig bij een hervergunningsaanvraag met een inrichting van een totaal jaarlijks energieverbruik van minstens 0,1 PJ en voor inrichtingen die door emissies van koolstofdioxide als een BKG-inrichting zijn ingedeeld en die enkel over de verbrandingsinstallaties beschikken voor ruimteverwarming met een warmtevermogen – met een thermisch vermogen als het ware – van minstens 20 MW. Bij deze

DEBATTEN

aanvragen dient tevens een door een verificatiebureau geverifieerd en door de Vlaamse afdeling bevoegd voor luchtverontreiniging goedgekeurd monitoringsplan te worden bijgevoegd, een plan waarin duidelijk is omschreven welke emissiebronnen er op de inrichting aanwezig zijn en hoe deze worden gemonitord. Op basis van het advies van de Vlaamse afdeling Lucht worden desgevallend bijzondere milieuvorwaarden in de milieuvergunning opgenomen. Kleinere bedrijven worden via de milieuvergunning gestimuleerd tot het plaatsen van een duurzaam energiesysteem voor het produceren van eigen elektriciteit.

Ten slotte nog wat cijfers van het aantal windturbines vergund door onze deputatie sinds 2001. De eerste milieuvergunningsaanvragen werden immers ingediend in 2001. Daarna was er een gestage stijging van het aantal aanvragen door meerdere projectontwikkelaars. Ondertussen heeft de deputatie circa 140 windturbines vergund, hetgeen overeenkomt met een vergund elektrisch vermogen van circa 350 MW. Het komt mij dan ook voor om hier te mogen stellen dat onze provincie in Vlaanderen het hoogste scoort wat betreft het aantal vergunde windmolens.

Collega Liebaut heeft gevraagd: welke maatregelen mogen er ter zake in de legislatuur worden verwacht en hoe zal het precies worden gesensibiliseerd, met name het aspect Steunpunt Duurzaam Wonen en Bouwen? Welnu, er worden diverse acties rond energie – dat is de dienst van mijn collega Hertog – en duurzaam wonen en bouwen – dat is mijn dienst – gebundeld. Het gaat over de volgende maatregelen. Ten eerste de algemene ondersteuning van de werking van dit Steunpunt Duurzaam Wonen en Bouwen, onder andere de uitbouw van overlegplatforms, publieksgericht communiceren en promoten van dit steunpunt. Ten tweede het nastreven van schaalvergroting met onder andere jaarlijkse deelname aan de bisbeurs, opmaak van uitgebreide promostands enzovoort.

Publieksgerichte campagnes worden opgezet en gecoördineerd om duurzaam wonen en bouwen en energie te stimuleren bij de gemeenten. Niet alleen bij de gemeenten, maar ook bij burgers, sociale actoren, bouwprofessionelen, scholen enzovoort. Ik denk aan de campagnes Energiejacht, Word een energieke school, Groepsaankoop 100% groene stroom enzovoort. Informatie en vormingsinitiatieven over duurzaam wonen en bouwen en hernieuwbare energie worden gebiedsdekkend aangeboden samen met diverse expertises en adviezen op maat voor de verschillende doelgroepen. In eerste instantie gemeenten en burgers, bouwadvies voor gemeentelijke projecten enzovoort. Verder bieden we expertise en advies op maat aan betreffende hernieuwbare energie en dit ook voor verschillende doelgroepen, gemeenten en burgers, thermografisch onderzoek via de gemeenten in het kader van het milieucontract.

Dakisolatie in bestaande woningen wordt gestimuleerd via een subsidie aan energiesnoeiersbedrijven. Sensibilisatie zal gebeuren op diverse

manieren via onze provinciale communicatiekanalen, via de gemeenten en partners uit de bouwsector, sociale sector en woon- en milieusector. Vanaf 2014 wordt een nieuwe website gelanceerd en via de jaarlijkse deelname aan het Bouw- en Immosalon wordt een groot aantal mensen bereikt die nog niet overtuigd waren, hopelijk nadien wel zijn, van duurzaam bouwen. Vormingsinitiatieven voor bouwprofessionals worden mede bekend gemaakt door de Bouwunie en door Confederatie van de Bouw, waarmee we regelmatig en goede contacten hebben. Geregeld worden artikels van het steunpunt gepubliceerd in het tijdschrift van de Vlaamse architectenvereniging. Met andere woorden: het aanbod rond bouwadvies wordt bekendgemaakt via notarissen, intergemeentelijke woonprojecten en doe-het-zelfzaken. Ook de pers heeft dit al meermaals opgenomen. Collega De Vis heeft vragen gesteld over het Steunpunt Duurzaam Wonen en Bouwen: wat gebeurt daarmee en hoe activeert de provincie dat? In de begroting is op dit moment ongeveer 550.000 euro voorzien. Hoeveel gemeenten promoten dit initiatief, heeft hij gevraagd, en hoeveel burgers maken van dit instrument gebruik? Welnu, de geciteerde cijfers betreffen alle acties van de dienst Milieubeleidsplanning, zowel rond energie, de dienst van mijn collega Hertog, als duurzaam wonen en bouwen. In totaal 344.000 euro, plus 50.000 euro investeringen. Daartegenover staan 150.000 euro inkomsten, namelijk 50.000 van de Vlaamse overheid en 100.000 euro van het Steunpunt Groepsaankoop groene stroom. Het Steunpunt Duurzaam Wonen en Bouwen heeft een coördinerende rol en een aanbod voor diverse doelgroepen, waaronder gemeenten, bouwprofessionals en particulieren. Het bouwadvies is een van de acties van dat steunpunt. Particulieren uit Oost-Vlaanderen kunnen bij het steunpunt terecht voor korte vragen en uitgebreid advies op maat voor hun eigen bouwplannen. Hiervoor werkt de provincie samen met de MilieuAdviesWinkel die al jaren in een aantal gemeenten duurzaam bouwadvies verschaft. Om dit bouwadvies gebiedsdekkend te maken en dus toegankelijk voor alle Oost-Vlamingen, start de provincie in september de campagne Uw droomhuis begint met bouwadvies. Om deze campagne lokaal te verankeren, wordt samengewerkt met de Oost-Vlaamse gemeenten en steden. De deelnemende gemeenten betalen de helft van de kostprijs en de provincie betaalt de andere helft. Reeds 28 gemeenten starten in dit project in. En 20 bijkomende gemeenten bieden ook gratis bouwadvies aan via de MilieuAdviesWinkel of bijvoorbeeld de woonwinkel Meetjesland. Het steunpunt communiceert centraal voor alle Oost-Vlaamse gemeenten. In oktober laatstleden werden door de MilieuAdviesWinkel ongeveer 100 adviezen gegeven, wat een bijzondere grote stijging betekent ten opzichte van de vorige maanden. Het pilotproject Duurzaam bouwadvies voor alle Oost-Vlamingen loopt van september 2013 tot en met

DEBATTEN

december 2013, dus op dit ogenblik. Mits goedkeuring van het budget van 2014 zal dit project ook volgend jaar kunnen voortgezet worden.

Dan de uitvoerige vraag van collega De Cuyper, de plandoelstellingen van het ruimtelijk structuurplan van Oost-Vlaanderen inzake bosuitbreiding. Hij heeft erop gewezen dat dat niet altijd gemakkelijk is. Het is moeilijk, gezien de grondschaarste en de diverse belangen die meespelen. Hij dringt aan op een herstel van de bosrelicten, voortzetting van het beleid van randstedelijke gebieden en beleid uitbreiden naar Z-vormige bosstructuur in het Waasland. Wat is de werking en de invloed ter zake van het Regionaal Landschap Schelde-Durme, is het nog gebiedsdekkend, en vooral: kunnen middelen voorzien worden voor bosuitbreiding? Wel, collega's, in het provinciaal ruimtelijk structuurplan staat vermeld dat de bosgordel Lochristi – Sint-Niklaas als een van de prioritaire bosuitbreidingsgebieden wordt vooropgesteld. Voor het gebied Westakker werd recent door de dienst Ruimtelijke planning een studieopdracht voor de opmaak van een ontwikkelingsvisie gestart waarbij onder meer ook het bos als structureel element werd meegenomen. Indien de provincie het domein De Ster zou verwerven, zijn er mogelijk ook aanknopingspunten naar meer bos en passend beheer van het bestaande bosbestand in de omgeving. De middelen die voorzien worden voor de aankoop van gronden voor natuur en bos zouden in dit geval ook ingezet kunnen worden wanneer zich opportuniteiten voordoen. Verder zullen impulsen tot bosuitbreiding kunnen worden gegeven in het kader van de nauwere aansturing van de Regionale Landschappen op voorwaarde dat Sint-Niklaas toetreedt en van de bosgroepen.

Aan collega Bauwens kan ik kort en duidelijk zijn. Participeren in de ontwikkeling van randstedelijke bosgebieden, op welke randstedelijke bosgebieden slaat de doelstellingsnota van 2014? Wel, collega, het gaat om de volgende gebieden: de groenpool Parkbos Gent, het stadsbos Aalst, Kruisbos en Kravaalbos in het kader van het strategisch project.

De heer De Vis heeft een vraag gesteld inzake het behouden, beheren, ontwikkelen en herstellen van natuur, bos en landschap. Daarvoor heeft onze provincie in haar begroting ongeveer 1.050.000 euro opgenomen, dat is toch niet niks. Ook mevrouw Vervliet stelt in dezelfde zin een vraag: welke afspraken en overeenkomsten zijn er met het Agentschap Natuur en Bos, een onderdeel van LNE? Vooreerst, beste collega's, zijn er twee overeenkomsten in voorbereiding. Ten eerste één rond de zogenaamde instandhoudingsdoelstellingen. Men mikt daarvoor op het voorjaar van 2014. Dat zijn dus doelstellingen voor het behoud en het herstel van de soorten, de biotopen uit de habitat- en vogelrichtlijngebieden. Ik verwijs naar Natura 2000. En ten tweede is er een richtlijn in verband met de overdracht van de Regionale Landschappen en bosgroepen in het kader van de interne staatshervormingen, zoals door verschillende collega's hier

reeds is aangehaald. Verder zijn met het ANB afspraken gemaakt rond de aankoop van natuurgebieden in de provincie, zodat er zeker geen opbod ontstond tussen beide instellingen voor de aankoop van dezelfde percelen. In het verleden is dat een paar keer gebeurd. Ook is het zo dat het ANB de diverse provinciale bosbeheersplannen – denk aan het Kloosterbos, Hospicebossen en het Gentbos – dient goed te keuren en dient te adviseren inzake subsidies voor herbebossing en opvolging van de houtverkoop. Tot slot vermelden we ook de toekenning van de subsidiering voor de aankoop van gronden om te bebossen voor twee grote projecten rond de Hospicebossen, bijna 6 ha. Dus dat gaat inderdaad, mevrouw Gillis, over nieuwe herbebossing, en rond Het Leen circa 12 ha. Hierbij wordt door het Vlaams Gewest een subsidie verleend van 80% op de aankoopssom en dienen verdere afspraken te worden gemaakt rond de opmaak van de beplantingsplannen.

Collega De Roo heeft een aantal vragen gesteld in verband met de natuurverbindingen in samenspraak met de landbouw. Hij stelt: voor het Gestroomd Landschap moet een samenwerking zijn, moet overleg en maatwerk gebeuren voor natuurverbindingen via de waterlopen. Natuurverbindingen, landschapsontwikkelingen en integraal waterbeheer gaan inderdaad hand in hand binnen het project Gestroomlijnd Landschap. In stroomgebieden waar waterlopen belangrijke natuur- en bosverbindingen met elkaar verbinden, wordt gewerkt aan een betere waterhuishouding en versterking van kleine natuur- en landschapselementen. Aan de natuurverbindingen uit het provinciaal ruimtelijk structuurplan wordt dus invulling gegeven op het terrein via maatwerk en binnen de bestaande ruimtelijke bestemmingen. De uitvoering omvat een mix van provinciale acties en stimulerend beleid onder meer voor het realiseren van ecologische stapstenen en landschapselementen langs de ruggengraat en in het hele valleigebied. Voor dit tweede luik wordt geïnvesteerd in samenwerking met onder meer de landbouwers als grondeigenaars of grondgebruikers. Gebundeld vanuit de verscheidene beleidsdomeinen – milieu en natuur, integraal waterbeleid, landbouw en platteland – worden in de gebiedswerkgroepen acties op maat uitgewerkt. Ik zeg wel: acties op maat. De inzet van de Regionale Landschappen en bosgroepen alsook de beheersovereenkomsten van de VLM bieden daarbij een bijzondere meerwaarde om privaat-publieke samenwerkingsvormen uit te werken. Een belangrijk instrument zijn de landschapsbedrijfsplannen die onze provinciale dienst Landbouw en platteland op maat en in overleg opmaakt. In de projectgebieden worden de landbouwbedrijven in de valleigebieden hier specifiek toe bevraagd en geïnformeerd. In zo'n plan wordt op maat bekeken waar ruimte is voor versterking van het landschap rond het bedrijf en ook buiten het bedrijf gelegen percelen. Hierbij wordt maximaal ingespeeld op de streekeigenheid, landschapsbeheer in de

DEBATTEN

bedrijfsvoering, beschikbare subsidies en beheersovereenkomsten. Onder de beleidsdoelstellingen natuurverbindingen behouden, beheren, ontwikkelen en herstellen via een gebiedsgerichte aanpak staan dus specifieke budgetten opgenomen voor het luik natuurontwikkeling en landschapselementen. Het project wordt gecoördineerd vanuit de dienst Milieubeleidsplanning en projectsubsidie aan de Regionale Landschappen valt onder dit budget en wordt deels ingezet voor de realisatie van het genoemde. De landschapsbedrijfsplannen worden opgemaakt door onze dienst Landbouw en platteland die dit instrument ook inzet voor de gehele provincie en daarnaast wordt het project ook deelachtig vanuit andere diensten. Voor een groot deel wordt in het geïntegreerd project ook gewerkt vanuit reguliere werking en middelen die gebundeld worden toegepast in de projectgebieden.

De heer De Roo heeft een bijkomende vraag gesteld over de toekomst van de Regionale Landschappen. De basiswerking is immers van groot belang, zegt hij, maar zal de provincie deze kunnen bestendigen? Wel, in uitvoering van het witboek Interne staatshervorming komen de bosgroepen en de Regionale Landschappen inderdaad wat betreft interne organisatie en werking, en ook wat betreft de subsidiering onder de bevoegdheid van onze provincie. Om tot een optimale afstemming en inzet van middelen te kunnen komen, wordt momenteel gewerkt aan een nieuwe samenwerkingsovereenkomst tussen deze vzw's en de provincie.

Daarnaast worden via een protocol afspraken tot samenwerking gemaakt tussen de provincies en het Agentschap Natuur en Bos. De deputatie van Oost-Vlaanderen heeft in ieder geval de intentie om de werking van de Regionale Landschappen te continueren en de financiële ondersteuning op een zo hoog mogelijk niveau te houden. Dit is zo in de begrotingsvoorstellen voorzien. De provinciale werkingssubsidie blijft onder deze moeilijke tijden integraal behouden, maar daarnaast komt er van de vierde verevening een werkingssubsidie vanuit de Vlaamse overheid die integraal aan de drie Regionale Landschappen wordt doorgestuurd nadat de nodige afspraken daarover zijn gemaakt. De Vlaamse overheid wenst dat ondersteuning die zij aan de provincies overmaakt en ook overlaat, opgesplitst wordt in 70% basissubsidie en 30% projectsubsidie. Deze projectsubsidie moet verplicht worden ingezet voor het realiseren van Vlaamse beleidsdoelstellingen, zoals instandhoudingsdoelstellingen, groen in de stad. Exacte richtlijnen, modaliteiten, voor deze 30% projectsubsidie worden momenteel nog onderhandeld.

Tot slot, er worden ook middelen vanuit Vlaanderen voor onroerend erfgoed naar de provincies overgedragen met de bedoeling de doelstellingen inzake landbouw die bij de Regionale Landschappen worden ingevuld te bestendigen. Daarvoor is er nog een tweede bestuursakkoord tussen de provincies en het Vlaamse Agentschap in onderhandeling. Het is

de intentie van de deputatie om ook wat dit werkveld betreft de werking van de Regionale Landschappen op hetzelfde niveau te continueren. Mevrouw De Cock, in Oost-Vlaanderen zijn inderdaad drie Regionale Landschappen, u heeft ze opgenoemd. Niet alle Oost-Vlaamse gemeente zijn lid van het Regionale Landschap. Waarom, is uw vraag. Wel, voor het uitvoeren van verschillende prioritaire beleidsdoelstellingen inzake natuur, bos en landschap is het ontbreken van een instrument als een Regionaal Landschap in bepaalde delen van Oost-Vlaanderen inderdaad soms een echt gemis. Het gebiedsdekkend zijn van onze Regionale Landschappen zou bijzonder wenselijk zijn. Het is echter gemakkelijker gezegd dan gedaan. Optimaal zou bijvoorbeeld de oprichting zijn van een vierde Regionaal Landschap. De grote witte vlek in het Waasland zou op die wijze kunnen bediend worden. Tot nu toe is dat echter budgettair onhaalbaar gebleken. Daarnaast hangt natuurlijk ook alles af van de deelnamebereidheid van de lokale besturen zelf. Niet alle steden of gemeenten zien – spijtig genoeg mag ik zeggen – de meerwaarde van een Regionaal Landschap in. Nu ook de samenwerkingsovereenkomst tussen de lokale besturen en de Vlaamse overheid door Vlaanderen werd afgeschaft, zijn er bovendien ook minder incentives om toe te treden, nog los van de vaak weinig rooskleurige situatie. Dat betekent niet dat er geen stappen worden ondernomen om geleidelijk aan Oost-Vlaanderen zo goed mogelijk gebiedsdekkend te laten deelnemen door de bestaande Regionale Landschappen. Kansen liggen hier in de eerste plaats bij de centrumsteden en grotere gemeenten. Momenteel zijn er vrij gevorderde onderhandelingen om Aalst en Sint-Niklaas tot het Regionaal Landschap Schelde-Durme te laten toetreden en in het Meetjesland zijn er waarschijnlijk mogelijkheden in Aalter, en een uitbreiding van de Vlaamse Ardennen in noordelijke richting met bospercelen en dergelijke. Een extra gevaar in een grootschalige uitbreiding van de bestaande entiteiten zit hem in de oprichtingscriteria en de doelstellingen van het Regionaal Landschap zelf. Immers is de streekidentiteit en de verbondenheid steeds een belangrijk uitgangspunt geweest. Vooral ook kleine gemeenten zijn daar gevoelig voor en willen overigens ook voldoende herkenbaar aan bod komen in de grotere structuur. Het zal niet goed zijn om aan de ene zijde uit te breiden, terwijl er aan de andere zijde gemeenten afhaken. Zoals gezegd blijft het initiatief van de lokale besturen in een Regionaal Landschap onmisbaar. Er is natuurlijk ook de steeds stringenter financiële ruimte. Uitbreiding door toetreding van steden of gemeenten genereert natuurlijk extra inkomsten door de bijdrage van deze lokale besturen, maar de andere subsidiëeringskanalen voor de provincie of Vlaanderen zelf, het Agentschap Natuur en Bos, die geven middelen die straks ook via de provincie verlopen. Wel, die nemen niet proportioneel toe. Een grote verdunning van de middelen moet dus zoveel mogelijk worden vermeden.

DEBATTEN

Collega De Vis heeft een vraag gesteld. Voor het ontwikkelen, behouden en versterken van de biodiversiteit, zegt hij, is 1.170.000 euro voorzien, zijn de personeelskosten van de Regionale Landschappen daarin inbegrepen? Het antwoord is: ja en nee. Het bedrag van 1.170.000 euro, dat is het budget van 2014, is voorzien voor enerzijds projecten in de sfeer van het herstellen van de biodiversiteit, 90.000 euro. Maar anderzijds is het grootste gedeelte, bijna 1.070.000 euro, inderdaad voorzien voor de aansturing en de werking van de Regionale Landschappen. Als gevolg van de interne staatshervormingen worden de subsidies van het Agentschap voor Natuur en Bos en van het Agentschap Onroerend Erfgoed na de verevening geregeld via de provincies. Deze middelen moeten echter dienen om de bestaande werking van de Regionale Landschappen verder te bestendigen en in die zin zijn dus ook de personeelskosten voor het personeel dat op de vzw's te werk gesteld is, hierin volledig begrepen. Ik verwijs hier naar de landschapsanimatoren die vanuit het Agentschap onroerend erfgoed werden aangestuurd en aan het personeel dat in de verschillende Regionale Landschappen werkzaam is. De loonkosten voor de coördinatoren zijn hierin niet inbegrepen, maar worden gebudgetteerd door de dienst Personeel.

Ten slotte de vraag van de heer Van Duyse. Bij het Regionaal Landschap Schelde-Durme wordt de terugbetaling van het loon van een coördinator voorzien. Is het een unicum? Hoe zit dit bij de andere Regionale Landschappen? Indien dit voor de andere Regionale Landschappen zou zijn opgenomen onder de werkingssubsidie, waarom dan dit verschil? Wel, collega, in het kader van de interne staatshervorming komen de Regionale Landschappen en ook de bosgroepen vanaf 1 januari onder de bevoegdheid van de provincies. Momenteel worden daar de nodige schikkingen voor getroffen en worden noodzakelijke decreetaanpassingen voorbereid. Of de timing gehaald wordt, is nog de vraag. Maar in elk geval: deze transitie gaat gepaard met een overdracht van middelen. Er wordt dus minder in het Provinciefonds gestort dan noodzakelijk om de huidige werking van het Regionaal Landschap te continueren. Dat is een feit. Wij staan dus voor nieuwe uitdagingen, maar we kunnen hiervoor rekenen op drie sterke organisaties waarmee we al geruime tijd samenwerken. In deze provincie hebben we in het verleden ervoor gekozen om de coördinatoren van het Regionaal Landschap hechter aan ons te binden door ze op de loonlijst van de provincie te zetten. In de rechtspositieregeling is voorzien om via functionering en evaluatie in te grijpen wanneer dit nodig zou zijn. Daarmee waren wij de enige provincie die dat tot nu toe zo heeft geregeld. Maar in de nieuwe voorstellen voor decreetaanpassing wordt deze optie mee-ingeschreven. In het organigram van de directie Leefmilieu zijn deze drie functies alvast zo opgenomen. Onvoorziene omstandigheden, ontslag en uitdiensttreding, hebben er echter voor gezorgd dat dit in twee van de

drie Regionale Landschappen op dit moment niet meer het geval is. Voor het Regionaal Landschap Schelde-Durme werd de functie vacant verklaard en werden door onze personeelsdienst examens georganiseerd waarbij uiteindelijk geen enkele valabele kandidaat weerhouden werd. Op dat moment zag het Regionaal Landschap Schelde-Durme zich gesteld voor belangrijke uitdagingen met een grote financiële weerslag en diende een dossier voor definitieve erkenning in de raad te worden opgesteld. Wij hebben als bestuur er toen voor geopteerd om de mogelijkheid te laten aan de vzw om zelf een coördinator te zoeken en aan te stellen. Dit kon immers sneller gebeuren dan wanneer de provincie een nieuwe aanwervingsprocedure zou opstarten. We hebben ons toen geëngageerd om de loonkosten die we normaliter begroot hadden, door te storten aan de vzw met het oog op de aanwerving van een coördinator. Sinds 1 december 2012 wordt deze functie waargenomen door de heer Stijn Van Belleghem, met wie we nauw samenwerken. In afwachting van een definitieve aanstelling op rol van de provincie worden deze loonkosten nog steeds apart in het budget van 2014 opgenomen bij de directie Milieu. Voor de twee andere Regionale Landschappen worden de personeelskosten voor de coördinatoren door de personeelsdiensten voorzien. Vandaar het verschil. Ik dank u.

De heer voorzitter

Goed. De heer De Cuyper heeft nog het woord gevraagd.

De heer De Cuyper

Voorzitter, de heer de gedeputeerde, ik ben blij te vernemen, in tegenstelling tot voorgaande jaren wanneer ik in de twee dossiers tussenkwam, dat er beleidsmatige bereidheid bestaat om opportuniteiten te nemen. Enerzijds wat bosuitbreiding betreft wat gemakshalve het randstedelijk gebied Sint-Niklaas wordt genoemd, anderzijds ook is er blijkbaar al een opening gemaakt rond Sint-Niklaas en Aalst wat het Regionaal Landschap betreft. Ik ben blij om dat te horen. Ik zou zeggen: wij gaan er op vooruit in de verklaringen, ik hoop dat we er ook op vooruitgaan in de realisaties. Ik zou ook willen suggereren – ik doe dat voor alle dossiers – dat we niet afwachtend zijn wat bijvoorbeeld Sint-Niklaas of Aalst daar rond gaan doen, maar dat men vanuit de deputatie, vanuit de provincie, rond een aantal punten, zeker wat die dossiers betreft, zelf initiatief neemt. Ik denk dat dat belangrijk is. Dat is een rol die we ook toegewezen gekregen hebben. Bedankt.

DEBATTEN

De heer voorzitter

Goed. Mevrouw Gillis.

Mevrouw Gillis

Ik wil nog even kort tussenkomen, voorzitter. Ik dank de gedeputeerde voor zijn antwoord. Ik denk dat we er eigenlijk op vooruitgaan, want ik heb drie kritische tussenkomsten gehoord van de meerderheid. Dank u wel.

De heer voorzitter

Goed. Collega's, ik denk dat we kunnen verder gaan over het waterbeleid. Mevrouw Van Keymolen is hier ook nu de eerste.

Mevrouw Van Keymolen

Waterbeheer is een kerntaak bij uitstek van provincies en zoals correct omschreven in het meerjarenplan is een goed waterbeleid van groot maatschappelijk belang. Een van de toch wel grootste dossiers in het kader van de interne staatshervorming is de mogelijke overname door de provincies van de waterlopen van derde categorie, die door de gemeenten worden beheerd en betaald. De provincie draagt zo bij tot een vereenvoudigd bestuurlijk landschap op het vlak van waterlopenbeheer, zoals ook de doelstelling was van de interne staatshervorming. Concreet zal Oost-Vlaanderen vanaf midden 2014 het beheer van een groot deel van de gemeentelijke waterlopen gelegen buiten polders en wateringen overnemen. Een paar vragen daarbij. In de commissie heeft de gedeputeerde gezegd dat een overgrote meerderheid van de gemeenten hun waterlopen overdragen. Zijn er ook gemeenten die hun waterlopen niet overdragen aan de provincie? Ik veronderstel van wel, maar wat is daar dan de voornaamste reden voor? Worden er perspectieven naar voren geschoven voor deze gemeenten in de toekomst?

Mijn tweede vraag is eigenlijk al door de gedeputeerde beantwoord in de vorige provincieraad. Dat ging over hoe de overname concreet zal worden aangepakt, of er bijvoorbeeld een periodieke ruiming, of een periodiciteit van maaien zal zijn. Nu, de gedeputeerde heeft daarop gezegd dat er een jaarlijkse maaibeurt zal zijn en voor gevoelige tracés twee keer per jaar, en dat het ruimen van vervuilde specie niet om de zoveel jaren zou gebeuren, maar wanneer het noodzakelijk is voor de hydraulische afwatering en als overstorten verdwenen zijn, dus dat blijft toch ook de bedoeling voor al die waterlopen, als ik het goed begrepen heb.

Een derde vraag. De polders en de wateringen vallen momenteel buiten de overnameplannen. Zijn er voor de toekomst eventueel plannen voor een overname van de polders en wateringen, mits ook overname van de polderbelasting? Dank u.

De heer voorzitter

De heer Moens vervangt mevrouw Demuyt. De heer Moens.

De heer Moens

Dank u, voorzitter. Collega Demuyt verwijst naar bladzijde 12 van de doelstellingennota, meer specifiek naar het actieplan: gemeenten, polders en wateringen ondersteunen bij het toepassen van de principes van het integraal waterbeleid. Ze merkt daarbij op dat in een vorige zitting, de gewone zitting van de maand november, gedeputeerde Hertog zei dat de provincie de sanering van waterlopen op zich zal nemen indien de oorzaak of basis van vervuiling opgelost of verdwenen is. Haar concrete vraag is: is daar op dit punt of elders in de doelstellingennota budget voor voorzien?

De heer voorzitter

Dank u, collega. Mevrouw Vervliet.

Mevrouw Vervliet

Dank u, voorzitter. Onder het punt 'het integraal waterbeleid coördineren' van de doelstellingennota is voor het vereenvoudigen van het versnipperd waterlandschap geen budget voorzien, niettegenstaande dat dit als een prioritaire doelstelling wordt beschouwd. Ik vraag mij daarom af: waarom is hier geen budget voorzien? Er moeten toch zeker kosten aan verbonden zijn. Dank u.

De heer voorzitter

De heer Bauwens.

De heer Bauwens

Dank u, voorzitter. Over 'het versnipperd waterbeheerlandschap vereenvoudigen' als doelstelling zou ik graag weten wat men bedoelt met het herinschalen, niet van de derde naar de tweede categorie, maar wel

DEBATTEN

over het overzicht en het aantal kilometer waar het over die waterlopen gaat. Dat is mijn bezorgdheid. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u. Mevrouw Vervliet opnieuw.

Mevrouw Vervliet

Dank u, voorzitter. Wat hetzelfde punt betreft wordt het budget voor de ondersteuning van gemeenten, polders en wateringen voor het toepassen van de principes van integraal waterbeleid behandeld. Het totaalcijfer biedt echter geen inzicht in hoeveel ingezet wordt, voor welke actie en welke de verschillende acties zijn. Vandaar mijn concrete vragen: hoe is het geld verdeeld over de verschillende acties en op welke manier wordt de overdracht van de gemeentelijke waterlopen ingecalculeerd? Dank u.

De heer voorzitter

De heer Moens die opnieuw mevrouw Demuyt vervangt.

De heer Moens

Dank u. De volgende vraag betreft actieplan bladzijde 4 van de doelstellingennota, de kennis over de oppervlaktewater- en grondwaterpeilen verhogen in functie van een verbeterd natuur- en waterbeheer. De vragen zijn concreet: waar is hier budget voor voorzien? En ten tweede: is het gezien de stijgende wateroverlast in onze provincie niet belangrijker dat er een permanente evaluatie gebeurt?

De heer voorzitter

De heer Bauwens.

De heer Bauwens

Dank u, voorzitter. Blijkens nazicht zijn er heel wat verenigingen die de naam De Waterkant aannemen. Dus De Waterkant vzw is wat de vestiging betreft moeilijk opspoorbaar. Graag vernam ik dan ook van de gedeputeerde wat het ondernemingsnummer van deze vzw is om juist te kunnen bepalen over welke vzw het gaat en de werking te kunnen volgen.

De heer voorzitter

Mevrouw De Troyer die de heer De Meerleer vervangt. Mevrouw.

Mevrouw De Troyer

Mijnheer voorzitter, mijnheer de griffier, mevrouw gedeputeerde, heren gedeputeerden, mijn tussenkomst is voor de heer De Meerleer, want hij stelt dat het stil is aan de Dender. Hij stelt inderdaad heel stil, en waarom stil aan de Dender? Onze Dender is naast de Schelde de tweede belangrijkste waterloop in onze provincie. Men weet dat het een economisch belang heeft, een ecologisch belang, en ook onze recreatieve dimensie doet niet aan belang in. Men weet ook dat er een belang is in het kader van de waterhuishouding. Toch stelt hij, is het zeer stil. Als men moet teruggaan naar een verslag lees ik van water, wegen en zeekanaal in 2006, kan men vaststellen dat men in het kader van een samenwerkingsovereenkomst samen zat met de waterwegbeheerder en lokale overheden en bedrijven, de organisaties rond de campagne Spring in de Dender. Er werd een streekbeeldstudie uitgevoerd en deze toonde aan dat de opwaardering van de Dender voor schepen tot 1350 ton ook economisch zinvol blijkt te zijn. In het masterplan werden de nodige budgetten ingeschreven met de bedoeling deze in realiteit te brengen in 2012-2013. Ondertussen zijn wij 2014 en het is vandaag nog stiller aan het worden. Als men dan nog gaat kijken en men gaat verwijzen naar een studie welke men gemaakt heeft aan de VIB in Brussel omtrent het economisch nut van de Dender blijkt duidelijk dat de Dender een alternatief is voor het wegverkeer. Zeker wanneer het transport via de binnenvaart zich opdringt. Het toch steeds toenemende goederenverkeer via containers verhoogt de vraag naar een logistieke behandeling van de containers in het netwerk van de zeehaven. De studie kwam tot de conclusie dat wat de provincie Oost-Vlaanderen betreft er kan worden gesteld dat er zich voor onze provincie toch een aantal opportuniteiten aanbieden om bijkomende economische groei op provinciaal niveau te verwezenlijken. Het Deurganckdok in de Waaslandhaven en de ingebruikname van de terreinen rond het Kluizendok in de haven van Gent brengt een traffictoename met zich mee. Naast de Schelde kan dus ook onze Dender een belangrijke rol spelen om economische groei in de logistieke sector te stimuleren en op een duurzame wijze te ondersteunen. De heer De Meerleer heeft vandaag de indruk dat het niet meer aan de orde is. Maar ook de Dender kent zijn problemen en zeker het probleem inzake de waterhuishouding. De voorbije tien jaar is de Denderbekken zeker vier à vijf keer geconfronteerd geweest met overstromingen. Als rasechte Ninovieter kan ik inderdaad hierover meespreken. Op provinciaal niveau kan men

DEBATTEN

enkel de gevolgen bestrijden omdat men dus enkel bevoegd is voor het onderhoud ter Beke. Toch denkt de heer De Meerleer vanuit de provincie om bij de Vlaamse overheden te moeten aandringen om dringend werk te maken van een aantal maatregelen. Men kijkt dan ook naar het Waalse Gewest en naar analogie zou men moeten denken aan de mogelijkheid om over te gaan tot het uitvoeren van baggerwerken. Als vandaag de pleziervaart reeds hinder ondervindt van een mogelijk aan de grond lopen in de meanders van de Dender tussen Aalst en Geraardsbergen dan zijn deze werken meer dan dringend en noodzakelijk. Ook het verder vernieuwen van stuwen en sluizen, het tegengaan van oevererosie, dient vlugger te gebeuren dan het tempo dat nu is voorzien. De provincie heeft jaren geleden gemotoriseerde watersportrecreatie hoog in het vaandel gedragen. Er zouden op diverse plaatsen, waaronder in Aalst, Ninove en Geraardsbergen, kleine infrastructures of kleine jachthavens worden aangelegd. Maar ook hieromtrent is het weer bijzonder stil. Nochtans zou ik iedereen uitnodigen om eens naar het mooie resort rond het Denderbekken te komen kijken. Men kan er rustig wandelen, men kan er fietsen. Iedereen vindt daar wel iets wat men graag doet. Ik vraag dan ook aan de provincie dat men de nodige invloed – en men heeft invloed – zou willen aanwenden om de Dender, zowel economisch, ecologisch, recreatief en zeker qua waterhuishouding, te laten opwaarderen. Ik vraag dan ook de volledige steun en de inzet van ons allen om dit door te drukken. Ik dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw, u hebt met verve de heer De Meerleer hier vertegenwoordigd. Goed. De deputatie.

De heer gedeputeerde Hertog

Collega's. Ik kreeg van de fractieleider van N-VA op dit punt 8 op 10 vorige week. Ik heb geleerd, toen ik nog studeerde, dat als ge op uw schriftelijk 8 op 10 krijgt, ge niet te veel moet zeggen op uw mondeling, want veel beter gaat het niet meer worden. Ik zal het dan ook zo kort mogelijk proberen te houden. Maar uiteraard verwondert het mij niet dat er heel wat vragen zijn rond de overname en de herinschaling van de waterlopen. Ik zal die zo goed mogelijk proberen te beantwoorden. Zijn er gemeenten die hun waterlopen niet overdragen aan de provincie? Ja. Ten eerste de gemeenten die natuurlijk in poldergebied liggen, omdat we het daar ook niet aan gevraagd hebben. Dat zijn 11 gemeenten. Die liggen dus volledig met hun grenzen in poldergebied. Daarnaast hebben we ook 10 gemeenten die het niet doen. En dus: 65 min 10, min 11, dan komt ge op 44 gemeenten die het wel doen. Waarom doen die 10 gemeenten het niet?

Ja, om velerlei redenen. Omdat ze denken dat ze het waterlopenbeheer beter in eigen handen kunnen houden, omdat ze denken dat ze korter op de bal kunnen spelen wanneer hun onderhoudsingreep nodig is, of omdat er iemand in de administratie aanwezig is die dat heel graag doet of een schepen die dat graag doet. Er zijn velerlei redenen waarom zij die overname niet doen. Wat ik wel weet, is dat sommige gemeenten nog twijfelen en dat de wetgeving op de onbevaarbare waterlopen wellicht eind dit jaar nog wordt aangepast, waardoor de herinschaling niet eenmalig is, maar permanent kan gebeuren. Dus ik verwacht eerlijk gezegd dat er de komende jaren nog wel een aantal gemeenten zouden kunnen zijn die die overdracht op zich nemen. Maar momenteel zijn er dus 44 gemeenten die eigenlijk al hebben toegezegd. Ik ga die lijst van de gemeenten niet opnoemen, die is wel schriftelijk te bezorgen. Trouwens, binnenkort moeten wij met het officiële document naar de raad komen wanneer de echte overdracht gebeurt en dan zullen die er allemaal op staan, met het juiste aantal kilometers erbij.

Er werd ook gevraagd naar de concrete aanpak van ruiming en dergelijke, maar ik heb daar inderdaad de vorige provincieraadzitting al op geantwoord. Het maaien en onderhoud gebeurt normaal gezien één keer per jaar, en op sommige kritisch punten twee keer per jaar. Het ruimen gebeurt alleen wanneer slibanalyse uitwijst dat er geen zware vervuiling is of waar het om hydraulische redenen nodig is. Oeverversterkingen doen wij natuurlijk ook waar nodig, investeringswerken ook. Dus op al die vlakken zullen zij op dezelfde manier behandeld worden als onze huidige waterlopen.

Toekomstplannen om eventuele polders en wateringen over te nemen? Neen. Mocht ik het kunnen, ik zou het misschien ook doen, maar het is een apart openbaar bestuur. De deputatie kan wel het initiatief nemen om voor wateringen en polders een procedure op te starten tot afschaffing. Wij hebben dat in het verleden al gedaan met sommige kleine wateringen in het Dendergebied. Maar ik denk niet dat er op dit ogenblik vraag is om de grote polders af te schaffen. Wij wachten eigenlijk op initiatief van de Vlaamse regering die al een jaar of vier à vijf geleden, aangekondigd had dat de oude polderwet van 1957, die totaal tot op de naad versleten is, ging vervangen worden door een polderdecreet, maar wij wachten nog altijd vruchteloos. En ik denk eerlijk gezegd dat dat voor de verkiezingen ook niet meer zal gebeuren. Dus misschien in de loop van de volgende legislatuur komt er een nieuw polderdecreet dat een totaal nieuwe structuur, financiering, democratisch beheer, professioneel beheer, van de polders mogelijk maakt of wie weet ook de polders tot uitvoeringsagenten van de provincies maakt. Een overzicht van het aantal en de kilometers waterlopen waarover het gaat. Als we de gemeenten die op dit ogenblik 'ja' hebben gezegd, alle derde categorieën opschalen naar tweede

DEBATTEN

categorieën, dan zijn dat 680 km waterlopen. Momenteel hebben we in eigen beheer, dus naast de polderwaterlopen die wij ook nog financieren, 850 km. Daar komt dus 680 km bij. Naast de herinschaling heb je ook de afschaffing of opwaardering van de niet-geklasseerde waterlopen. Dat is ook een oefening die momenteel loopt. Niet-geklasseerde waterlopen zijn waterlopen die wel in de atlas van 1950 of 1877 stonden, maar niet in de atlas van 1967. Sommige gemeenten beheren die nog altijd, andere gemeenten beheren die niet. Daar is ook een oefening rond bezig.

Daarvan zal nog eens 150 km opgewaardeerd worden tot tweede categorie. Dus als we die twee cijfers optellen, 680 en 150, dan komen we aan 830 km waterlopen. Zoals ik al zei, we hadden al 850 km, er komt 830 km bij, dus eigenlijk spreken we over een verdubbeling van het aantal waterlopen dat door de provincie zal beheerd worden. Dat dus een veel efficiënter beheer zal mogelijk maken, dat niet meer over tientallen waterloopbeheerders gaat, maar over één waterloopbeheerder.

Collega De Cuyper, die nu net verdwenen is, pleitte zojuist voor een meer proactief beleid van de provincie. Ik denk dat we in dit specifieke geval wel degelijk een zeer proactief beleid hebben gevoerd.

Er werd gevraagd of er in dit budget ook middelen waren voorzien voor de sanering van de waterlopen. En: waarom zijn er geen middelen voorzien in het budget om het versnipperde waterbeheerlandschap te vereenvoudigen? Die middelen zijn er natuurlijk wel, maar die staan allemaal bij de onderhoudskredieten en de investeringskredieten voor de waterlopen omdat eens de overname er is, worden ze, zoals gezegd, beheerd op dezelfde manier als alle andere waterlopen. Het zijn die kredieten die ge in stijging zien in ons budget, zowel voor de investering als voor de exploitatie. Het zal me ook weer te ver leiden om al die kredieten op te sommen. U vindt ze terug in het actieplan Investeringswerken in stroomgebieden van waterlopen van tweede categorie in actie 230, in actie 231, in actie 232. Daar spreken we voor volgend jaar over 1.750.000 in totaal aan investeringskredieten. Deze stijgen naar 3,5 miljoen het jaar daarop. Ik meen mij te herinneren dat tijdens de toespraken van de fractieleiders collega Gryffroy hiervoor een 8 op 10 gaf omdat er te weinig investeringskredieten waren voorzien, maar die staan er dus wel degelijk in. Dus eigenlijk had ik 9 op 10 moeten krijgen in plaats van 8 op 10. Ze staan ook opgesomd in het actieplan: diverse communicatie-initiatieven organiseren die het belang van het integraal waterbeleid benadrukken en de coördinerende rol van het provinciebestuur. Maar nogmaals, het coördineren en het discussiëren en het wetgevend kader creëren samen met de Vlaamse overheid vereist eigenlijk niet veel middelen. Dat is het wetgevende werk. Het werk waar heel veel kredieten naartoe gaan, zowel voor exploitatie als voor onderhoud als voor investeringen, die staan dus

toegevoegd aan onze normale onderhoudskredieten en investeringskredieten.

Dan kom ik bij het budget om het oppervlaktewater en de grondwaterpeilen te verhogen van collega Demuyt. Dat is een actie die inhoudt dat het Provinciaal Centrum voor Milieuonderzoek heel vaak peilmetingen uitvoert op een kleine tweehonderd meetlocaties in de provincie. Dit gebeurt ter onderbouwing van het volledig integraal waterbeleid. Peilmetingen in functie van opbouw van de watersysteemkennis. Peilafspraken maken tussen waterloopbeheerders, de polders hebben nogal eens de neiging om de peilen zo laag mogelijk te houden om de gronden zo droog mogelijk te krijgen. Natuurverenigingen hebben dan nogal eens de neiging om de gronden volledig te willen vernatten. Het zijn die afspraken die tussen beide moeten kunnen worden gemaakt worden. Maar om die afspraken goed te kunnen maken, moet je dus ook peilmetingen uitvoeren. Meten is weten. Gissen is missen. Wij proberen dat zo goed mogelijk te weten. Het budget dat daarvoor nodig is – daar hebben we een aantal jaar geleden vanuit de dienst Integraal waterbeleid, vanuit onze onderhoudskredieten, 50.000 euro in mindering gebracht en dat toegewezen aan het personeelskrediet, zodanig dat het PCM daar één extra projectmedewerker voor kon inschrijven. Waarom staat daar enkel voor 2014 nog een budget voorzien, was de vraag. Omdat dat budget dat we toen hebben ingeschreven, bedoeld was voor een project voor vijf jaar. Dat project loopt volgend jaar af. We moeten dus ofwel het project stopzetten, want dat doen we met projecten, maar we hebben er wel degelijk financiering voor, of het project moet vernieuwd worden en dan zal het natuurlijk volgend jaar bij het budget 2015 hernomen worden, maar daarover moeten nog afspraken worden gemaakt. Conform de huidige afspraken is dat budget dus alleen voorzien in 2014.

De Waterkant. Er blijken heel wat organisaties te zijn die luisteren naar de naam Waterkant. Er is in elk geval maar één vzw waarmee de provincie een samenwerkingsovereenkomst heeft. Die heeft haar zetel in de Gheeststraat in Aalst en heeft als ondernemingsnummer 889873545. Ik hoop dat ik de vraagsteller daarmee tevreden kan stellen.

De vragen van collega De Meerleer. Het was een lange opsomming van verschillende vragen, die allemaal terecht zijn, maar die natuurlijk niet onder het beleid voornamelijk van de provincie vallen. Toch zeker niet onder het waterbeleid. Wij hebben de bekkenbesturen waarin wij actief zijn en die opnieuw worden heropgestart waarin wij samen met WNZ ook vertegenwoordigd zijn en waar wij de komende jaren de aanpak van het Denderbekken terug op de agenda zullen zetten. Er gebeurt momenteel iets te weinig, volgens collega De Meerleer. Ja, dat is mogelijk. Het is misschien wat stellig. Ik weet alleszins dat de investeringswerken voor de stuwen en de sluizen in volle voorbereiding en aanbesteding zijn. Ik heb er

DEBATTEN

de vorige keer ook naar verwezen dat die een goede 50 miljoen euro zouden kosten, dat deze 50 miljoen euro voorzien is op de budgetten van de Vlaamse overheid, dat ze dat zelfs grotendeels zouden kunnen financieren met de middelen die ze van ons hebben afgenomen. Heeft de Dender veel potentieel? Absoluut, ook toeristisch. De collega is daar ook met allerlei toeristische initiatieven bezig. De mogelijkheden van de pleziervaart hangen natuurlijk ook af van de bevaarbaarheid en dan moet eerst de bevaarbaarheid in orde gebracht worden. Kunnen die werken sneller? Wellicht wel. U weet dat wij ook ruimtelijk enigszins problemen gehad hebben omdat een aantal afbakeningsprocessen die de provincie moet doen – ik geloof Dendermonde en Geraardsbergen de problemen ondervinden voor de Raad van State. In Ninove is dat wel gelukt, dus daar verloopt het wel goed. Maar we doen ons uiterste best wat betreft onze eigen waterlopen in het Denderbekken om de nodige maatregelen te nemen om de wateroverlast te beperken. Wij dringen aan bij de Vlaamse overheid onder meer via ons werk in de bekkenstructuren om de werken op de Dender zo snel mogelijk uit te voeren. Onze ruimtelijke afbakeningsprocessen lopen, maar het is soms moeilijk. De Raad van State is vandaag de dag blijkbaar een normaal systeem in elk ruimtelijk afbakeningsproces. Toerisme wacht natuurlijk ook deels op de afbaggering van de Dender om in volle gang te schieten. Tot daar mijn toelichtingen rond de vragen rond waterbeleid.

Het voorzitterschap wordt tijdelijk waargenomen door eerste ondervoorzitter Henk Heyerick.

De heer Heyerick

Dank u wel, de heer gedeputeerde. Ik weet niet of er nog opmerkingen zijn omtrent hetgeen gezegd is? Dan denk ik dat we meteen aan de niet-grondgebonden materies kunnen beginnen. De voorzitter is terug, dus ik geef hem graag het woord.

De heer voorzitter

Goed. Dank u voor de vervanging. Collega Van Gucht.

De heer Van Gucht

Voorzitter, ik had nog een kleine vraag aan de gedeputeerde in verband met de overname van de waterlopen. Zowel de vorige provincieraad als nu is er gesproken over de sanering van die waterlopen. Wat ik nog niet goed

begrepen heb: zijn er voorwaarden aan verbonden? Moeten de waterlopen gesaneerd zijn alvorens ze kunnen overgedragen worden?

De heer gedeputeerde Hertog

Als ik mag, voorzitter?

De heer voorzitter

De heer gedeputeerde.

De heer gedeputeerde Hertog

De waterlopen moeten niet gesaneerd zijn als ze worden overgenomen, maar wij gaan ze ook niet automatisch saneren zolang er overstorten zijn. Dus we saneren ze alleen maar wanneer de noodzakelijke rioleringsprojecten uitgevoerd zijn of wanneer er wateroverlast dreigt. Maar de gemeenten moeten ze zelf niet saneren.

De heer Van Gucht

En dat is zo gecommuniceerd naar de gemeenten?

De heer gedeputeerde Hertog

Dat is altijd zo gecommuniceerd naar de gemeenten.

De heer Van Gucht

Dat zullen ze in Dendermonde hun huiswerk eens moeten overdoen, denk ik.

De heer voorzitter

Goed, dan mogen we dit hoofdstuk afsluiten.

PUNT 2. NIET-GRONDGEBONDEN MATERIES

Beleidsdomeinen welzijn, onderwijs, cultuur, sport en recreatiedomeinen.

De heer voorzitter

We gaan naar welzijn, jeugd, wonen, gezondheid en ontwikkelingssamenwerking. Mevrouw Beldjoudi zal hier het spits afbijten.

Mevrouw Beldjoudi

Dank u wel, mijnheer de voorzitter. We willen de interne staatshervorming en de gevolgen voor het domein welzijn niet afdekken. Het uitdoven van welzijn als provinciale bevoegdheid is van een relatief lange adem geweest en zoals reeds gebleken is, zijn we niet geheel tegen deze rationalisering. We hebben immers ook nooit beweerd dat welzijn onze corebusiness moet zijn. Er hebben zich verschuivingen voorgedaan die ons nuttig en doeltreffend lijken. Een voorbeeld hiervan is ondersteuning op het gebied van de infrastructuur van welzijnsorganisaties. Dit is volgens ons een duidelijk Vlaamse bevoegdheid. Niettemin wil dit niet zeggen dat hier geen kritische bedenkingen te maken zijn. Niet alles is immers even vlot doordacht en goed geregeld. De gevolgen voor het personeel worden blijkbaar langs de kant geschoven. Mensen die jaren ervaring en expertise binnen een specifiek domein hebben opgebouwd, ik noem nu maar een voorbeeld: ondersteuners van vrijwilligerswerk, kregen nog steeds geen duidelijkheid over hun nieuwe taakstellingen. Lijkt het niet stilaan tijd om hen te gaan informeren? Verder ook de subsidiering van de jeugdwerkorganisaties. Jeugdwerkorganisaties kunnen zich vanaf nu slechts tot het Vlaams niveau richten met als gevolg dat er veel te weinig rekening kan worden gehouden of ingespeeld kan worden op specifieke omgevingsgebonden problematieken. Ik neem nu als random voorbeeld vzw Jong, jarenlang gesteund door de provincie Oost-Vlaanderen. Dit is een organisatie gevestigd in de negentiende-eeuwse gordel rond Gent die opkomt voor het belang van kinderen en jongeren zodat ze op alle terreinen in de samenleving kunnen meetellen. Een vrij noodzakelijk iets, denk ik. Terwijl de provincie als dusdanig van dichtbij kan deelnemen en anticiperen, kan niemand ontkennen dat Vlaanderen als subsidiërende overheid te weinig voeding heeft en dus ook te weinig kan inspelen op gevoeligheden die nu net het nut van dergelijke organisaties inhouden. En dan zwijgen we nog maar over regionale jeugdwerkorganisaties die niet in aanmerking zullen komen voor Vlaamse subsidiering. Vlaanderen neemt namelijk maar een bepaald segment van dit middelveld over. Er wordt simpelweg gezegd dat de rest zich maar moet heroriënteren. Laat me zeggen dat ik dit triest vind. Organisaties waarvan het nut bewezen is en die zich inzetten voor onze kinderen, onze jeugd, onze toekomst, worden hierbij formeel tegengewerkt. Het project Integrale jeugdhulpverlening dat in de provincie Oost-Vlaanderen proef liep, is hier ook een voorbeeld van.

Het doel is dat dit project in 2014 in alle vijf Vlaamse provincies wordt toegepast, maar stemmen uit de sector gaan op dat deze allesbehalve optimaal blijkt en nog lang niet klaar is om in de praktijk te treden. De vaststelling is dat de sociale sector niet altijd even grondig op de hoogte wordt gebracht van beleidsbeslissingen en daarbovenop geeft Vlaanderen te weinig zicht op de repercussies die bepaalde acties binnen de sociale sector teweegbrengen. Dit, nogmaals, ten koste van onze kinderen en onze jeugd. Zoals ik reeds zei, we hebben nooit beweerd dat welzijn onze corebusiness moet zijn, maar toch vraag ik waakzaam te blijven. De kans bestaat anders dan Vlaanderen het domein welzijn volledig naar zich toe zal trekken. Maar volgens ons heeft de provincie namelijk wel nog een belangrijke taak binnen het welzijnslandschap: een intermediaire die afstemt, stimuleert en een stuk coördineert. Valt dit weg, dan zal zit uiteindelijk weer ten koste gaan van onze vaak al kwetsbare burgers. Dank u wel.

De heer voorzitter

Dank u, mevrouw. De heer Vandenbroucke.

De heer Vandenbroucke

Dank u, voorzitter. Collega's. In mijn algemene tussenkomst had ik gezegd dat wij soms wat te veel op slakken zout proberen te leggen op dit beleidsdomeinen waar we dat niet geacht zijn te doen, maar dat er anderzijds beleidsdomeinen zijn waar wij een kernopdracht te vervullen hebben, waar we dan weer te weinig ambitieus zijn. Een van die voorbeelden is het beleidsdomein Wonen. Ik had beloofd daar een tussenkomst rond te doen, bij dezen. Ik denk dat de situatie gekend is. Wij zijn een provincie waar 56 van de 65 gemeenten minder dan 30.000 inwoners tellen. Er kan onmogelijk verwacht worden van die gemeenten dat die een voorwaardig en geïntegreerd woonbeleid aanbieden aan hun inwoners omdat ze daar simpelweg noch de knowhow, de mensen, noch de middelen voor hebben. Het is daar, dat, naast uiteraard de ondersteuning vanuit Vlaanderen, de provincie absoluut een kerntaak heeft te vervullen als intermediair bestuur dat gemeenten samen rond de tafel moet brengen om hen te stimuleren samen te werken en samen de uitdaging op het vlak van woonbeleid aan te pakken. Schaalvergroting leidt in dezen tot een efficiëntere aanpak en maakt het ook mogelijk om op maat van een grote regio een beleid uit te stippelen. Nu zijn er twee instrumenten die ook al door Vlaanderen betoelaagd worden die heel expliciet mikken op intergemeentelijke samenwerking om het gebrek aan bestuurskracht in woonbeleid te ondervangen en dat zijn de sociale

DEBATTEN

verhuurkantoren en de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden voor wonen. Na enig opzoekingswerk moet ik concluderen dat we daar als provinciebestuur de laatste jaren steken hebben laten vallen. Ik probeer dat als volgt te illustreren. Ten eerste wat betreft de sociale verhuurkantoren. Voor de mensen die niet weten wat dat zijn: sociale verhuurkantoren zijn meestal ontstaan uit een samenwerkingsverband tussen gemeenten en OCMW's. Die worden erkend door de Vlaamse regering en die worden ook gesubsidieerd. De bedoeling is dat zij woningen die in private eigendom zijn, onderverhuren aan gezinnen die het moeilijk hebben op de woningmarkt, gezinnen die ofwel niet in aanmerking komen, net niet in aanmerking komen of nog zeer lang moeten wachten op een sociale woning, ofwel zeer moeilijk een betaalbare en kwaliteitsvolle woning vinden op de private huurmarkt omdat zij over een laag inkomen beschikken. Die sociale verhuurkantoren bieden dan die private woningen aan tegen een zeer faire huurprijs. Zij verhuren die onder. In ruil daarvoor krijgt de eigenaar een aantal garanties, namelijk de zekerheid dat hij maandelijks inkomen uit een faire huurprijs krijgt, verhuurd of niet, en ook de zekerheid dat zijn woning in goede staat terug zal worden afgeleverd nadat het contract met het sociale verhuurkantoor verlopen is. Nu, zoals ik al zei, Vlaanderen subsidieert die sociale verhuurkantoren, maar ook de provincies kunnen dat doen. Zij kunnen dat op financieel vlak doen, of zij kunnen de oprichting ervan en de werking ervan ook inhoudelijk begeleiden. Tot op heden hebben vier provincies dat gedaan: Antwerpen, Vlaams-Brabant, Limburg en West-Vlaanderen. Zij deden dat in een vorm van opstartsubsidies. Ze betoelaagden werkings- en personeelskosten of ze boden premies en renteloze leningen aan voor de renovatie van dergelijke woningen. Enkel vanuit de provincie Oost-Vlaanderen werden er tot op heden geen specifieke maatregelen genomen om de uitbouw van sociale verhuurkantoren te stimuleren. En ik denk dat dat ook zeer duidelijk af te lezen valt uit de cijfers. Er zijn in Vlaanderen 52 erkende sociale verhuurkantoren die 6500 woningen verhuren in 267 van de 308 Vlaamse gemeenten. Dat is dus een dekkingsgraad van 87%. Maar als je het gemiddelde ontleedt per provincie, dan zie je toch wel grote verschillen. In West-Vlaanderen is de dekkingsgraad 97%, in Antwerpen 94%, in Limburg 90%, in Vlaams-Brabant 86% en in Oost-Vlaanderen 67%. Er zijn 41 gemeenten in Vlaanderen waar geen sociale verhuurkantoren actief zijn en maar liefst 21 daarvan liggen in Oost-Vlaanderen. Nu, de eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat het totale aantal woningen dat wordt aangeboden in Oost-Vlaanderen, bijvoorbeeld hoger ligt dan in Vlaams-Brabant waar weliswaar een betere spreiding is, maar ik vind het toch onaanvaardbaar dat in bijna een derde van de Oost-Vlaamse gemeenten er geen woningen via een sociaal verhuurkantoor kunnen aangeboden worden aan gezinnen die het moeilijk hebben op de woningmarkt. Mijn tweede voorbeeld zijn de

intergemeentelijke samenwerkingsverbanden rond wonen. Het zijn samenwerkingsverbanden die sinds 2007 ook erkend en gesubsidieerd kunnen worden door de Vlaamse overheid. De bedoeling is dat ook hier kleine gemeenten zich samenvoegen en een aantal activiteiten ontplooiën. Zij moeten minstens de 5 volgende activiteiten ontplooiën. Zij moeten een woonbeleidsvisie ontwikkelen, zij moeten een lokaal woonoverleg opstarten en begeleiden, zij moeten basisinformatie over wonen aanbieden aan hun bevolking, zij moeten ook initiatieven nemen ter verbetering van de kwaliteit van het woonpatrimonium op hun grondgebied en zij moeten initiatieven nemen in het kader van het grond- en pandenbeleid opdat er voldoende sociale en bescheiden woningen worden aangeboden op hun grondgebied. Nu, ook hier kunnen de provincies ondersteuning bieden. Er zijn drie provincies, West-Vlaanderen, Vlaams-Brabant en Limburg, die een apart subsidiereglement hebben of hadden om dat soort projecten te betoelagen. Bijvoorbeeld de provincie West-Vlaanderen voorziet ook de mogelijkheid tot externe ondersteuning van nieuwe initiatieven en de medewerkers. In Antwerpen en Oost-Vlaanderen is de bevoegdheid huisvesting ondergebracht onder welzijn, maar worden ook projectsubsidies voorzien voor intergemeentelijke samenwerking. De vraag is natuurlijk: wat levert dat op? Ook hier een zeker verschillend beeld van provincie tot provincie, waarbij Oost-Vlaanderen helaas niet bepaald in positieve zin erbovenuit steekt. Tussen 2007 en 2012 zijn er in heel Vlaanderen 42 van dergelijke projecten opgestart die actief zijn in 206 van de 308 gemeenten. Dat is een dekkingsgraad van 66%. In Oost-Vlaanderen waren of zijn er 6 igs-projecten actief, waaraan slechts 22 van de 65 gemeenten participeren en ondertussen heb ik vernomen dat 2 daarvan zijn stopgezet. Er zijn dus nog 4 samenwerkingsverbanden waar slechts 18 van de 65 gemeenten, dat is 28%, aan participeren. Als je kijkt naar de dekkingsgraad van dat soort intergemeentelijke samenwerkingsverbanden per provincie, dan zie je dat de provincie Antwerpen scoort met 88,5%, Limburg 86%, West-Vlaanderen 67%, Vlaams-Brabant 63%, Oost-Vlaanderen 28%. Kijken we naar de subsidiering vanuit de provincies – er zijn 24 intergemeentelijke samenwerkingsverbanden die al een eerste cyclus van drie jaar van subsidiering hebben doorlopen, gemiddeld genomen nemen de provincies ongeveer 17% van de totale projectkosten op zich. In Oost-Vlaanderen is het gemiddeld 5%. Van die 24 igs-projecten zijn er maar 2 projecten gelegen in een andere provincie die een lagere subsidie ontvangen dan de Oost-Vlaamse projecten. Maar 19 ervan krijgen een hogere subsidie, variërend van 6% tot 25%. Dus ook hier is Oost-Vlaanderen ondervertegenwoordigd. Dat leidt mij ertoe om het volgende te concluderen. Ik denk dat duidelijk is dat wij op het vlak van woonbeleid een aantal steken hebben laten vallen. In geen enkele andere provincie zijn er zoveel gemeenten waar geen svk-woningen worden aangeboden. In geen

DEBATTEN

enkele andere provincie participeren zo weinig gemeenten in een intergemeentelijk samenwerkingsverband dat instaat voor een geïntrigeerd woonbeleid. Nochtans kampt onze provincie met dezelfde woonnoden als de andere provincies en nochtans is ook onze provincie een lappendeken van hoofdzakelijk kleine gemeenten die de ondersteuning van de provincie nodig hebben. Het is precies onze kerntaak om die ondersteuning te bieden. Mijn vraag is, de heer de gedeputeerde: welke initiatieven gaat u nemen om de opgelopen achterstand met de andere provincies in te halen?

De heer voorzitter

Mevrouw Hutsebaut.

Mevrouw Hutsebaut

Dank u wel, voorzitter. Mantelzorg ondersteunen en waardering uitdrukken voor de mantelzorgers was een van de doelstellingen van de provincie Oost-Vlaanderen. De ondersteuning bestond uit een kleine vergoeding voor het werk van de mantelzorger die op een zeer intensieve manier en op vrijwillige basis instaat voor de thuiszorg van een zwaar hulpbehoevend persoon. De provincie Oost-Vlaanderen verleende een mantelzorgtoelage, een mantelzorgpremie, aan deze mantelzorgers. Vanaf 2014 wordt deze toelage afgeschaft, wat zeer spijtig is. Te meer nu de vergrijzing bijna exponentieel toeneemt. Inherent daaraan stijgt ook de zorgbehoefte aanzienlijk. Andere beleidsniveaus kennen vandaag reeds een programmatiestop waardoor de kloof tussen aanbod en vraag van de professionele hulp steeds groter wordt. Het belang en de rol van de mantelzorger zal dan ook in de toekomst noodzakelijkerwijs toenemen. Komt er een initiatief om dit mantelzorgtoelage of -premie te compenseren of te vervangen? Zijn er op andere beleidsniveaus initiatieven die deze tussenkomst overbodig maken of vervangen? Wordt er verwacht dat de lokale overheden, ik denk dan aan gemeentebesturen of OCMW's, zelf instaan voor dergelijke tussenkomsten? Zo ja, worden zij daarvan op de hoogte gesteld of is het mogelijk om dit vanuit de provincie te stroomlijnen om te grote lokale verschillen te vermijden? Dank u.

De heer voorzitter

De heer Heyerick.

De heer Scheire

Dank u, mijnheer de voorzitter. Ik wil mij voor een stuk aansluiten bij mevrouw Hutsebaut wat betreft de mantelzorg en zeker als het gaat over de mantelzorgers zelf.

(gelach)

De heer Scheire

Sorry. Ik was even de draad kwijt, ik dacht dat de ondervoorzitter aan het woord ging komen.

De heer Heyerick

Ik had de intentie. Goed, voorzitter, collega's, het werd al aangehaald in de raad: de provincie heeft altijd een warm hart gehad voor alles wat met mantelzorg te maken heeft, maar door de interne staatshervorming gaat dit nu een andere kant op. Nu, ik denk dat het belangrijk blijft dat onze regionale besturen een rol blijven spelen binnen het mantelzorgverhaal en dan voornamelijk binnen het innovatieve luik. Heel specifiek kan de provincie, denk ik, baanbrekend werk verrichten binnen de woonproblematiek van de zorgbehoevende ouderen. Als ouderen hun eigen woning ter beschikking stellen aan hun kinderen of anderen die de mantelzorg op zich nemen, en zelf hun intrek nemen in een tijdelijk geplaatste wooneenheid in hun tuin – dat kan in Nederland reeds zonder vergunning. Het is zo dat men daar sedert kort de mantelzorgwoning effectief als begrip heeft opgenomen en dat men daar dus een tijdelijke woonst kan plaatsen en via een vernuftig systeem uiteindelijk, wanneer de mantelzorgwoning niet meer hoeft en u komt te overlijden of u gaat naar een woon- en zorgcentrum, dan wordt die mantelzorgwoning bij wijze van spreken terug versast naar iemand anders en wordt deze ergens anders in een tuin geplaatst of aangepast aan een woning. Nu, ik denk dat dit soort nieuwe wonen uiteindelijk een perfect thema zou kunnen zijn van de provincie Oost-Vlaanderen. Het helpt de woonproblematiek alvast een stukje op te lossen. Het gaat ook een stuk helpen rond vereenzaming, maar het zal vooral innovatief zijn voor Vlaanderen. Mijn vraag is heel concreet om binnen het luik mantelzorg een specifiek deel van de voorziene middelen aan te wenden om deze nieuwe woonvorm alle kansen te geven, de drempels weg te nemen, te stimuleren, maar vooral ook te sensibiliseren en een systeem uit te dokteren, misschien wel zoals in Nederland, maar dan een stukje beter. En op die manier denk ik dat de buidel- of mantelzorgwoning met behulp van de provincie Oost-Vlaanderen

DEBATTEN

een echt succesverhaal zou kunnen worden en een voorbeeld kan zijn voor andere regio's.

De heer voorzitter

Goed, ik dacht, de heer Scheire.

De heer Scheire

Mijn verontschuldiging voor de verwarring. Heyerick en Scheire, ik had het fout begrepen, sorry. Ik wil voor een stuk aansluiten bij de twee vorige sprekers in die zin dat de mantelzorgers fantastisch werk leveren in onze maatschappij op dit ogenblik. Maar ik heb het een beetje moeilijk met de manier waarop dat op dit ogenblik de ondersteuning vanuit de verschillende niveaus gebeurt. Daarom ben ik de definitie van mantelzorg opnieuw gaan opzoeken. En dan lees ik: mantelzorgen is de extra zorg die aan een zorgbehoevende persoon wordt gegeven door een of meerdere leden uit de directe omgeving waarbij de zorgverlening voortvloeit uit de sociale relatie buiten het kader van een hulpverlenend beroep op georganiseerd vrijwilligerswerk. Dus een typisch persoonsgebonden materie. In een schriftelijk antwoord op de vraag die ik gesteld heb hieromtrent, zie ik voornamelijk dat de provincie ondersteuning verleent aan OCMW's en aan diverse types van zorgcentra. En het lijkt me dan ook dat als men de weg weet, men hier gebruik van kan maken. In het budget 2014 zie ik een bedrag van 120.000 euro ingeschreven. Mijn concrete vraag is: kan u aangeven hoe de provincie Oost-Vlaanderen dit geld gaat besteden?

De heer voorzitter

De heer Bauwens.

De heer Bauwens

Ja, voorzitter, mijn vraag gaat over de nachtzorg voor kwetsbare ouderen stimuleren als doelstelling. Om die nachtzorg voor ouderen te faciliteren en te ondersteunen wordt een gericht impulsbeleid voorzien. Mijn vraag is: gaat die ondersteuning – en welke ondersteuning – alleen naar de woon- en zorgcentra of ook naar individuele personen in een normale traditionele thuissituatie? Dank u.

De heer voorzitter

De heer Evrard.

De heer Evrard

Dank u, mijnheer de voorzitter. De afgelopen jaren werden al heel wat maatregelen uitgewerkt om de tewerkstelling van personen uit de kansengroepen te stimuleren. Nu was ik wel verbaasd te lezen dat mannen nu ook al een kansgroep zijn. Het is inderdaad zo dat er een verschuiving is in de tewerkstelling van mannen naar vrouwen binnen bepaalde beroepen, bijvoorbeeld het onderwijs, bij de huisartsen en dergelijke. Dit zijn maatschappelijke fenomenen die vaak tijdelijk zijn en moeilijk kunnen omgebogen worden. Ik ben dan ook van oordeel dat het niet altijd nodig is om aan positieve discriminatie te gaan doen voor welke kansengroep ook. Dit is bovendien vaak in het nadeel van andere, jawel, kansengroepen. Ik stel ook een aantal vragen omtrent taalgebruik. Welke termen moeten we nu in feite gaan gebruiken, bijvoorbeeld: is het gehandicapten, mensen met een beperking, personen met een handicap? Dat is niet altijd duidelijk. Hetzelfde geldt voor het woord 'allochtonen': migranten, vreemdelingen. Zo zullen Gentenaars van andere origine in de toekomst bestempeld worden als Turkse Gentenaar, of is het dan weer Gentse Turk? Ik zie dat het provinciebestuur nog steeds het woord 'allochtoon' gebruikt, dus dit in tegenstelling tot de stad Gent. Dus ik vraag mij af, dat plan om die kansengroepen betere kansen te geven, hoe zal men dit in de praktijk gaan uitwerken? En wat gebruiken we hier in de provincie als correcte term of als politiek correcte term?

De heer voorzitter

Goed, de heer Scheire.

De heer Scheire

Dank u, de heer de voorzitter. Binnen de zorgsector is er heel wat goed georganiseerd. De meeste sectoren zijn structureel afgedekt. Maar vooral de thuiszorgsector is heel dikwijls georganiseerd op maat van de zorgverlener en niet op maat van de zorgbehoevende. Als we bijvoorbeeld denken aan acute nachthulp of weekendhulp moet men dikwijls een beroep doen op vrijwilligers of vrijwillige hulp van zorgverleners buiten hun werkuren. Als ik dan zie dat de provincie 6000 euro wil besteden aan, en ik citeer: het opzetten van sensibiliseringsprojecten om nieuwe vrijwilligers aan te trekken voor de zorgsector en het realiseren van een

DEBATTEN

vormingstraject voor coördinatoren vrijwilligerswerk binnen die zorg, dan stel ik concreet de volgende vragen. Wat houdt dit exact in? Denkt de deputatie dat ze hiermee meer biedt dan een druppel op een hete plaat?

De heer voorzitter

Dank u. De heer Bauwens.

De heer Bauwens

Dank u, voorzitter. Men wil het bestaande aanbod arbeidszorg en jeugdhulp uitbreiden en het aanbod dagbesteding en time-out voor jongeren vermeerderen. Aan welk soort uitbreiding van de dagbesteding wordt hier gedacht en/of voorzien? Heeft die opleiding een meerwaarde voor die jongeren? Wordt die opleiding verplicht of zijn zij vrijwillig gevraagd om in die opleiding in te stappen? Dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw Van Boven.

Mevrouw Van Boven

Dank u wel, voorzitter. Het provinciaal vereffeningsfonds is in 2006 in het leven geroepen met de bedoeling om het slachtoffer van een strafbaar feit te vergoeden. In ruil moet de minderjarige dader enkele uren presteren in een organisatie met een sociaal of maatschappelijk doel. Naar gelang de gepresteerde uren wordt het slachtoffer dan vergoed. Eigenlijk horen we heel weinig of niets over dat vereffeningsfonds. Op de webstek van de provincie kunnen de drie bijbehorende documenten, namelijk het jaarverslag, presentatie en folder, niet worden geopend. Ik heb hier enigszins het gevoel dat het weer de maatschappij is die uiteindelijk de rekening betaalt en niet degene die verantwoordelijk is voor het strafbaar feit. Hoe dikwijls wordt er gebruikgemaakt van dit vereffeningsfonds en wat zijn de resultaten? Over welk soort criminaliteit gaat het hier? Kan een dader meermaals gebruikmaken van het fonds? Zijn er voorwaarden verbonden aan het gebruik van het fonds? Worden bijvoorbeeld bij recidive de eerder gemaakte kosten teruggevorderd? Wat is het kostenplaatje? Ik dank u.

De heer voorzitter

De heer Van Gucht.

De heer Van Gucht

Voorzitter, collega's, voor de periode 2014-2019 is er telkens 60.000 euro gebudgetteerd voor de aanleg en de aanbouw van terreinen en gebouwen in het jeugdvormingscentrum De Abdijschool in Dendermonde. Waartoe moeten deze budgetten concreet dienen? Is het de bedoeling om het jeugdvormingscentrum verder uit te bouwen of gaat het enkel om instandhoudingswerken? Met andere woorden: hoe ziet de provincie de toekomst van dat jeugdvormingscentrum? Vanuit de Dendermondse middenstand is er de vraag om de site van De Abdijschool mee op te nemen in het winkelcentrum Oude Vest. Er is voldoende plaats om dicht bij de handelszaken onder- of bovengronds extra parkeerruimte te voorzien en bovendien kan er met een bijkomende voetgangersdoorgang naar de Dijkstraat een verbinding met de horeca op de Grote Markt worden gecreëerd. Dit betekent een aanzienlijke versterking van de handelskern en de vraag is dan ook: is de deputatie op de hoogte van een dergelijke vraag? En in hoeverre wil de provincie in deze denkpiste meegaan, ervan uitgaande dat men het jeugdcentrum daar wel degelijk wil behouden?

De heer voorzitter

De heer Bauwens.

De heer Bauwens

Ja, voorzitter, dank u. Het gaat meer specifiek over de vzw GTB. Wat moet ik verstaan onder, wat men in de bijlage van het budget zegt, de werking en arbeidszorg voor niet-werkzoekenden? Wat is de verantwoording waarvoor de vzw een subsidie krijgt? Nochtans, als je dieper op die vzw ingaat, dan ondersteunen zij enkel personen met een arbeidshandicap in een zoektocht naar werk. GTB werkt voor werkzoekenden, voor werkgevers, voor werkenden. Is die subsidie dan om de uitbreiding van hun activiteiten te dragen? Dat vraag ik bij dezen. Dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw Buysse.

Mevrouw Buysse

Geachte voorzitter en leden van de deputatie, beste collega's. Mensen met een laag inkomen nemen meestal minder dan de doorsnee burger deel aan culturele en sportieve activiteiten. Cultuur en sport zijn geen luxe zaken, maar een recht voor iedereen. Deze kunnen heel veel bijdragen aan het welzijn van de persoon. Denk maar aan de persoonlijke ontwikkeling, het sociale welbevinden, de integratie in de plaatselijke gemeenschap enzovoort. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er op verschillende beleidsniveaus gezocht wordt naar oplossingen. Een kansentas waarmee gezinnen met een laag inkomen tegen een verlaagde prijs kunnen deelnemen aan culturele, sociale en sportactiviteiten kan zorgen voor het wegnemen van de financiële drempel. Een gevaar daarbij is echter dat de kansentassen stigmatiserend gaan werken voor mensen in armoede waardoor het initiatief zijn doel compleet mist. Anderzijds zijn er vaak andere drempels die ervoor zorgen dat mensen met een laag inkomen niet deelnemen aan activiteiten. Vaak beschikken de gezinnen met een laag inkomen over weinig informatie over het aanbod. Ze voelen schaamte, angst en onzekerheid om naar een vereniging of activiteit te stappen omwille van hun situatie, maar ook omdat ze er niemand kennen. Vaak zijn er ook praktische drempels, zoals het niet beschikken over vervoer of opvang. Er zijn al verschillende gemeenten die een vrijetijdspas hebben ontwikkeld of aan het ontwikkelen zijn. Ik heb een paar concrete vragen ten aanzien van de gedeputeerde. Wil de provincie deze gemeentelijke passen ondersteunen? Worden zij aanvaard binnen het culturele, sport- en recreatieve aanbod van de provincie? Zo ja, hoe zal men voorkomen dat de passen stigmatiserend werken naar de kansengroepen toe? Een tweede vraag: is de provincie van mening dat er een overkoepelende pas nodig is? En is hier dan een taak weggelegd voor de provincie? En ten derde: ziet men alternatieven om de culturele en sportbeoefening bij kansengroepen te stimuleren? Dank u wel.

De heer voorzitter

Goed. Mevrouw Van Keymolen.

Mevrouw Van Keymolen

Dank u. Mijn vraag sluit enigszins aan bij wat de collega net heeft gezegd, want in 2012 werd met een proefproject rond de Uitpas gestart. Dit is een soort Vlaamse vrijetijdspas voor iedereen, met specifieke aandacht voor mensen in armoede. Aalst, Erpe-Mere, Lede en Haaltert zijn de pilotpartners in samenwerking met de welzijnsschakels Vierde wereldgroep

Mensen voor Mensen en Cultuurnet Vlaanderen. Deze gemeenten vormden vroeger ook al de regionale kansenas die mensen in armoede toegang geeft tot cultuur en vrijetijd. De Uitpas vervangt nu de kansenas en inderdaad, ik volg de collega ook, die Uitpas is niet stigmatiserend. Want dat was inderdaad bij de kansenas vroeger wel een probleem. Maar nu heeft iedereen dezelfde Uitpas, ook mensen zonder armoede-ervaring, dus dat probleem van die stigmatisering is hiermee al ondervangen. Nu, dat proefproject werd positief geëvalueerd en een uitrol naar Vlaanderen behoort tot de mogelijkheden. Ook in onze provincie zou men nog meer kunnen doen voor mensen in armoede. Ik denk daarbij ook heel concreet aan onze provinciale domeinen. Ik ben zelf ook vrijwilliger in de welzijnsschakel in mijn gemeente en ik heb het al meegemaakt dat wij een daguitstap planden naar een van onze provinciale domeinen, maar dan bestaat er geen speciaal dagtarief waardoor mensen in armoede, bijvoorbeeld ook 12 euro moeten betalen voor de betalende activiteiten. Want inderdaad, een aantal domeinen zijn wel gratis toegankelijk, maar voor een dagpas moet men soms 12 euro betalen. Voor mensen met een groot inkomen of een modaal inkomen is 12 euro misschien niet onoverkomelijk, maar voor mensen in armoede kan 12 euro per persoon, als je met vier of vijf mensen daarnaartoe gaat, zeker een drempel zijn om die stap te zetten. Voor culturele activiteiten is het kansenastarief dan bijvoorbeeld 1 of 2 euro. Het hoeft ook niet gratis te zijn. Met de slogan 'voor ieder van ons' in het achterhoofd denk ik dat we als provincie toch ook voor die doelgroep iets speciaal kunnen doen. Ook de provincie Antwerpen is op zoek naar manieren om iets te doen in de provinciale domeinen. Ik weet dat de gedeputeerden dit idee genegen zijn, want ik heb het er met hen al eens over gehad, maar het is natuurlijk een politieke keuze die men moet maken. Vandaar dan ook mijn vraag. Dank u.

De heer voorzitter

Dank u, mevrouw. Dan gaan we over naar de volgende, mevrouw De Troyer.

Mevrouw De Troyer

Dank u, mijnheer de voorzitter, mijnheer de griffier, mevrouw gedeputeerde, mijnheer gedeputeerde, collega's. Mijn tussenkomst gaat over maatregelen om het onder controle krijgen of het stoppen van illegale drugs. Ik ben ervan overtuigd dat eenieder van ons de drugsproblematiek al goed kent. Onlangs was het zelfs een hot item in de binnenlandse politiek wanneer men professoren hoorde spreken over al dan niet legaliseren van het cannabisgebruik. Deze problematiek zal ook niemand

DEBATTEN

van ons ongevoelig laten. Denk maar aan de problemen die drugsgebruik meebrengt, zowel voor de drugsgebruiker zelf, de verslaving op zich, als zijn onmiddellijke omgeving, moeder, vader, broers en zussen die geconfronteerd worden met deze drugsgebruik. Ook de gevolgen voor onze maatschappij zijn zeer nefast. Men weet aldus dat preventie, sensibilisering, opvang en opvolging noodzakelijk zijn. Overleg met de rechtbanken, parketten en hulpverleners hebben reeds hun vruchten afgeworpen. De noodzaak is aldus bewezen dat het bestaan en de goede werking van PISAD en de aanpak van PISAD noodzakelijk is. Samen met lokale besturen, de scholen en alle andere actoren stel ik vast dat de provincie de bijdrage levert om alles mogelijks onder controle te krijgen. De inspanningen van de provincies om dergelijke instanties te ondersteunen, kunnen wij niet anders dan toejuichen. Doch vraag ik de heer gedeputeerde dat wij onze aandacht voor deze instanties opdrijven. De scholen, de sensibilisering van onze jongeren, het is de kiem van deze drugsproblematiek. De vraag is dan ook aan de gedeputeerde om blijvende steun te geven en achter de doelstellingen te staan welke PISAD wenst te realiseren en welke zij tot op vandaag zeer zeker realiseert. Denk maar aan het overleg tussen rechtbanken en parketten. De verslaving en de gevolgen van de verslaving zijn hardnekkig. Ik meen dan ook dat ons beleid, onze aandacht, ook hardnekkig moet zijn. Ik sluit af met wat we vandaag allemaal horen. Kleine kinderen, kleine problemen. Grote kinderen, grote problemen. Laat ons dit grote probleem dan ook groot aanpakken en onze aandacht zeer groot houden. Ik dank u.

De heer voorzitter

Dan gaan we naar de heer Van Gucht.

De heer Van Gucht

Dank u, voorzitter. De provincie wil een integrale aanpak van middelenmisbruik stimuleren door middel van afstemming en samenwerking tussen diverse beleidsdomeinen en beleidsniveaus, zo staat het letterlijk in de tekst. Samen met lokale besturen en andere actoren wil het PISAD bijdragen tot het voorkomen van misbruik, het onder controle krijgen of het stoppen van het gebruik van legale en illegale drugs. Hiervan vinden wij specifiek weinig terug in het financieel doelstellingsplan. Welke middelen wil de provincie waar en hoe concreet inzetten?

De heer voorzitter

De heer Lemaitre.

De heer Lemaitre

Ik denk dat u een vraag overslaat, voorzitter.

De heer voorzitter

Excuseer. Ik was te snel gegaan. De heer Herman.

De heer Herman

Dank u wel, voorzitter. Collega's. Is INDRA een mislukking? Zo lijkt het alleszins. Van de intergemeentelijke samenwerking gestart met de gemeenten Aalst, Denderleeuw, Lede, Erpe en Haaltert hebben zich ondertussen al Denderleeuw en Haaltert teruggetrokken. De Leedse schepen Elke Meganck van CD&V vond dat de bijdrage aan INDRA veel te hoog was in verhouding met wat de gemeente Lede ervoor terug kreeg.

(gepiep)

Een onaangename piep, voorzitter, dat heeft niets met mij te maken.

De heer voorzitter

Zijn er gsm's in de zaal?

Mevrouw Nys

Ik denk dat ge uw microfoon moet weghalen van uw speaker omdat dat resoneert.

De heer voorzitter

U gaat een beetje dichterbij mevrouw Van Boven en het komt in orde.

(gelach)

De heer Herman

De muis lijkt verdwenen. Waar was ik? De Leedse schepen Elke Meganck van CD&V vond dat de bijdrage aan INDRA veel te hoog was in verhouding met wat de gemeente Lede ervoor terug kreeg. Ondanks dit schot voor de boeg kwam er geen beterschap waardoor Lede dus ondertussen het lidmaatschap heeft opgezegd. Lokale preventie had blijkbaar betere resultaten. Onze eigen preventiegroep 'Vooruit met de geit' levert goed werk. Met een deel van het vrijgekomen lidgeld van 15.000 euro kunnen we beter dit initiatief extra ondersteunen, zo klinkt het bij de Leedse CD&V. Ook Denderleeuw stapte ondertussen uit het project wegens te weinig return op de investering in het project, zo blijkt uit de notulen van het CBS van Denderleeuw. Het aantal dossiers dat werd opgestart voor Denderleeuw – Haaltert en door de casemanager werd begeleid, is miniem. De casemanager van INDRA begeleidde in de periode 2010-2012 slechts vier cliënten afkomstig uit Dendermonde. Gezien de grote heroïneproblematiek is dit toch wel heel weinig en toch kost het de gemeente veel geld. Drugsbestrijding en preventie moeten een absolute prioriteit blijven, maar de middelen moeten goed besteed worden. Wat zijn de doelstellingen die de provincie hanteert met betrekking tot de 17.000 euro subsidie? Zijn er ook signalen van misnoegdheid bij andere deelgenoten met betrekking tot de resultaten van INDRA? Zijn er pogingen ondernomen om aan de verzuchtingen van deelgenootleden tegemoet te komen? Zo ja, welke? Zo neen, waarom niet? Hoe evalueert de deputatie dit project? Is het niet efficiënter om met provinciale middelen actiever, beter werkende lokale drugsbestrijdingsinitiatieven te ondersteunen?

De heer voorzitter

Goed. De heer Lemaitre.

De heer Lemaitre

Dank u wel, mijnheer de voorzitter. Een concrete en vooral een zeer korte vraag. Ik stel vast in het budget dat er meer inkomsten dan uitgaven zijn bij PISAD. Ik vroeg me af hoe dit komt en wat de provincie concreet doet met deze meeropbrengsten, laat ik ze zo noemen. Het zou mij logisch lijken dat ze naar PISAD zelf zouden gaan. Dank u.

De heer voorzitter

Mevrouw Nys.

Mevrouw Nys

Dank u wel. Ik heb een technische vraag. In de doelstellingennota 2014 staan twee posten. Eén post is 2014000129, voor de fans. Een integrale aanpak van middelenmisbruik stimuleren door middel van afstemming en samenwerking tussen diverse beleidsdomeinen en beleidsniveaus en de post daarna heeft betrekking op PISAD. Ik had graag het verschil tussen beide posten vernomen.

De heer voorzitter

De heer Van Duyse.

De heer Van Duyse

We blijven in de technische sfeer. Als je kijkt naar de interne verzelfstandige agentschappen, dan zie je dat twee van de drie budgethouder zijn. Hoe komt de derde, de betalingsautoriteit, aan zijn gelden, aan zijn inkomsten?

De heer voorzitter

Mevrouw Beldjoudi.

Mevrouw Beldjoudi

Dank u wel. Het provinciebestuur laat uitschijnen dat zij een belangrijk signaal wil geven. Men wil zijn steentje bijdragen tot een wereld met meer democratie, minder armoede, vreedzame samenleving en duurzaam gebruik van milieu. Kortom, internationale solidariteit acht men belangrijk. Dit zijn mooie ambities die worden vooropgesteld. Op het eerste zicht leek men zichzelf hierin zeer serieus te nemen. In de laatste uitgave van Pro Info valt bijvoorbeeld te lezen dat de provincie Oost-Vlaanderen tegen 2014 de titel van fair-trade provincie ambieert. Op het vlak van fair trade staat de provincie Oost-Vlaanderen immers nergens. Bij het lezen zal je denken: eindelijk, Oost-Vlaanderen heeft het licht gezien, men neemt het serieus. Men snapt wat de internationale solidariteit en de inzet op Noord-Zuidwerking kan betekenen en wil daar ook op inzetten. Maar eenmaal men de budgetten erbij gaat halen, is men een illusie armer. Voor Noord-Zuidwerking zijn er amper middelen voorzien. Met alle respect, maar denkt de deputatie echt dat men met zo'n beperkt budget zal slagen in hun opzet? Alles komt aan op de verdeling van die middelen. Waar wil de

DEBATTEN

provincie op inzetten? Kiest men eigen paradepaardjes met rendement op korte termijn of gaan we voor internationale solidariteit waar een nog groter rendement aan te verbinden is, waar de effecten op slechts lange termijn voelbaar zijn? In het Noord-Zuidbeleid van 2007-2012 werd gegarandeerd dat 0,7% van het totaal van de provinciale uitgaven naar Noord-Zuidwerking zou gaan. Volgens mij heeft de provincie zelfs deze beperkte doelstelling teruggeschroefd. In vergelijking met andere provincies hinken we nog ver achterop. Hoe komt het dat de provincie Oost-Vlaanderen in vergelijking met andere provincies slechts minimaal investeert in de problematiek die meer dan ooit nood heeft aan onze aandacht en middelen? Dank u wel.

De heer voorzitter

De heer Moens.

De heer Moens

Dank u wel, voorzitter. Mijn tussenkomst ligt een beetje in lijn van wat mijn collega zo pas verteld heeft in het bestuursakkoord dat de meerderheidspartijen hebben afgesloten. Op bladzijde 16 schrijven ze dat de meerderheid haar regiobeleid naar het zuiden verder zet. Ze legt zichzelf daar een norm van 0,7% van het budget op. Mijn vraag is: als ik de cijfers bekijk, haalt de provincie die doelstelling? Zo ja, kan de deputatie misschien kort uiteenzetten op welke manier zij die meent te behalen?

De heer voorzitter

De heer Herman.

De heer Herman

'Red Afrika, schaf de hulp af' is de uitgesproken stellingname van de Zambiaanse econome Dambisa Moyo. Ontwikkelingshulp is een vergif. Het wakkert corruptie aan en de democratie in Afrika is niet rijker, maar armer geworden van de 1000 miljard dollar die het de afgelopen zestig jaar als hulp heeft ontvangen. Dit is een humanitaire tragedie en een morele schande. Daarom: red Afrika, schaf de hulp af. Het is tijd voor een nieuwe strategie, aldus nog de Harvard-econome. Zij staat met deze stellingname in intellectuele kringen niet alleen. Collega's, zoals de naam het zegt, kan het uiteraard niet de bedoeling zijn van ontwikkelingssamenwerking om de betrokken landen voor altijd afhankelijk te maken van steun uit het westen.

Enkel en alleen projecten die ervoor zorgen dat ontwikkelingslanden na verloop van tijd op eigen benen kunnen staan, verdienen steun. Bovendien pleiten wij ervoor de ontwikkelingssamenwerking te heroriënteren door meer nadruk te leggen op de thuislanden van de hier verblijvende niet-Europese vreemdelingen. Een deel van de fondsen voor ontwikkelingssamenwerking kan een sociaaleconomische ontwikkeling in deze landen stimuleren. Een ander deel kan dan gebruikt worden met het oog op een terugkeerbeleid van die hier verblijvende niet-Europese vluchtelingen die dan in het land van herkomst hun eigen toekomst en de toekomst van hun volk en hun land kunnen helpen verbeteren. De Oost-Vlaamse belastingbetaler betaalt natuurlijk ook via de diverse overheden die elk hun eigen kleinschalige projectjes belangrijk vinden aan ontwikkelingssamenwerking. Mijn standpunt is dan ook dat beperkte en rechtstreekse ontwikkelingshulp kan, maar dat de diverse overheden zeker in deze crisistijden, moeten overleggen op welk niveau dit wordt geregeld. Dit kan geen gemeentelijke, noch provinciale kerntaak zijn. Uit een recente studie bleek trouwens dat de Belg kritischer wordt met betrekking tot het verlenen van ontwikkelingssamenwerking. Het uitblijven van zichtbare resultaten is hiervan de oorzaak. Mijn vragen: heeft de provincie inzage en inspraak in de projecten die 11 11 11 met de Oost-Vlaamse subsidies steunt? Welke controle is er om na te gaan of de Oost-Vlaamse middelen wel degelijk correct gebruikt worden? Hoeveel procent van deze middelen werkelijk op het terrein terecht komt? Is de deputatie bereid om met de Oost-Vlaamse gemeenten en met de hogere overheden in dialoog te treden ten einde dergelijke steun te centraliseren tot een bevoegdheid van slechts één overheid? Is er naast ontwikkelingshulp ook een budget voorzien voor dringende noodhulp voor natuurrampen in het buitenland?

De heer voorzitter

Goed, we hebben ook nog een tussenkomst van de heer Scheire die oorspronkelijk onder personeel en organisatieontwikkeling stond, maar die eigenlijk beter hieronder thuishoort. De heer Scheire, u heeft het woord.

De heer Scheire

Dank u, mijnheer de voorzitter. Zelf ben ik al enkele jaren actief als vrijwilliger in de zorgsector. Pas heel recent ben ik de sociale kaart op het spoor gekomen. Naar aanleiding daarvan heb ik aan heel wat mensen uit de sector gevraagd of zij dit instrument kende en niemand, ik herhaal: niemand, kent dit. Als ik nu kijk naar dit onderwerp, procesbegeleiding in de beleidscyclus, dan lees ik: de sociale beleidscyclus ondersteunen op maat en de sociale kaart uitbouwen tot referentiedatabank welzijn voor

DEBATTEN

professionelen en burgers met als actieplan procesbegeleiding in de beleidscyclus binnen de eigen organisatie. Op zich is dat al een hele boterham. Nu, wat verstaat de deputatie hier concreet onder en hoe wordt dit gerealiseerd zonder dat men daar een exploitatiebudget voor voorziet?

De heer voorzitter

Goed, het is een hele boterham, mijnheer Couckuyt, 24 tussenkomsten, maar u zult ze zeker met enthousiasme en met klasse beantwoorden. U hebt het woord.

De heer gedeputeerde Couckuyt

Dank u wel, mijnheer de voorzitter. Ik ga een poging doen om ze zo goed mogelijk te beantwoorden. Ik nodig de collega's uit, mocht het op een of ander vlak onvolledig zijn, dat zij in een repliek de bijkomende vragen of verduidelijking vragen.

Eerst en vooral wil ik algemeen aangeven, ingaand op de tussenkomsten die er geweest zijn, dat het kader waarbinnen wij ons beleid voeren binnen welzijn en gezond, grondig gewijzigd is. Vroeger was dit een open taakstelling waarin wij meenden op basis van de prioriteiten die zich op het terrein in Oost-Vlaanderen toonden, van hebben wij onze middelen geschoven en hebben wij ons personeel ingezet? Dit betekent dat ten aanzien van een aantal andere provincies wij ook andere keuzes gemaakt hebben. Ik wil het eerst en vooral zeggen omdat de vergelijking tussen de verschillende provincies er op een aantal items gevallen is. En men zal in elke provincie die vergelijking kunnen gaan maken en in elke provincie zal men kunnen zeggen dat op bepaalde items een provincie tekortgeschoten is omdat ze nu net die provinciale keuze gemaakt heeft die zich het meest opdrong op een bepaald item met beperkte middelen en met beperkt personeel. Indien er hiaten zijn die in Vlaanderen die ongelijkheid geven, dan is er Vlaams beleid nodig om dit op te vangen. Als in elke provincie het beleid moet gelijk zijn, dan werkt men niet op die prioritaire die zich op het terrein opdringen. Maar ik kom hier nog op terug rond een aantal items. In ieder geval is er op een gegeven moment een groenboek geweest en een witboek, hier is naar verwezen. Men vroeg: wat is het concrete gevolg van het witboek op het beleid binnen de provincie? Wel, het is zo dat het witboek geleid heeft tot decretaal werk. Het is dat decretale werk dat bepalend is voor de manier waarop wij ons beleid gaan inzetten. Decretaal werk, open taakstelling afgeschaft, nieuwe decreten, en binnen die nieuwe decreten zijn onze opdrachten verankerd.

Mevrouw Beldjoudi vraagt wat er zoal veranderd is. Welnu, het decreet van 31 mei 2013 geeft ons drie grote opdrachten op het vlak van welzijn en

gezondheid. Die zijn onder meer: sociale planning, netwerkvorming en impulsbeleid. Ik ga hier verder op terugkomen, onder meer rond sociale planning, die bij de laatste spreker ook aan bod geweest is. Sociale planning en de sociale kaart met een omgevingsanalyse en een mogelijkheid tot beleidsplanning is iets wat wij reeds langer doen. Het kan zijn dat dit de vrijwilliger ontgaat, maar dit kan de professionele absoluut niet ontgaan. Professionelen werken met die sociale kaart die up-to-date gehouden wordt, interprovinciaal trouwens. De insteek gebeurt van onderuit. Er zijn heel wat aanbrengrers rond wijzigingen in dat sociale landschap rond de nieuwe instellingen en nieuwe mogelijkheden wordt telkens opgenomen in die sociale kaart. Die sociale kaart wordt van in de scholen voor sociale werk, voor orthopedagogie, sociologie en dergelijke meer, werken met dit instrument om hun studenten in hun later professionele loopbaan op voor te bereiden. Dit wordt algemeen gebruikt. Dus dat een vrijwilliger ontgaat, dit kan zijn, maar binnen de professionele wereld is dit een werk waar bijna uitsluitend mee gewerkt wordt. Er is geen ander referentiepunt. Dus dit is onze opdracht die we in het nieuwe decreet meekrijgen. Sociale kaart plus, sociale planning en in sociale planning verzamelen wij cijfermateriaal uit verschillende databanken die op dit moment met elkaar niet kunnen gelezen worden of niet samen kunnen werken. Wel, die gegevens worden door ons verwerkt in materiaal waarin wij zelfs voor steden, voor gemeenten, voor actoren binnen het werkveld, allerlei actoren, woonactoren, sociale actoren, kunnen gebruikt worden om hun beleidsplanning mee te doen. Bijvoorbeeld, je zal maar een uitbreiding willen doen binnen de ouderensector en je moet gaan bepalen wat in uw omgeving de nood is. Dan moet u in staat zijn om met bevolkingscijfers, inkomenscijfers, woongegevens, daarmee om te gaan om een planning te doen. Bijvoorbeeld, indien een stad gezinsbeleid wil opzetten, nieuwe kindercrèches wil opstarten of laten opstarten in een bepaalde omgeving, dan zal men dit doen op basis van de gegevens die bij ons voorhanden zijn om te zien: start men dit op zoals vroeger gebeurde in een woning die de stad toch in eigendom heeft, maar waar de omgeving helemaal niet die jonge omgeving is die de kinderopvang moet laten verzorgen, of start men dit op in een wijk waar veel jonge gezinnen wonen en waar men alles kan bepalen, zoals het inkomensniveau, de nood, de samenstelling van de gezinnen en dergelijke meer, op bouwblokkniveau. Wij hebben die gegevens en die gegevens geven aanleiding tot een goede sociale planning voor alle actoren die hierop beroep willen of kunnen doen. Heel vaak huren openbare besturen natuurlijk externen in die voor heel veel geld op basis van de middelen die wij ook ter beschikking hebben, die studies te maken. Men zou het soms beter zelf doen. In ieder geval, naast de sociale planning en sociale kaart hebben wij netwerkvorming. De netwerkvorming geeft onder meer dat wij een aantal netwerken

DEBATTEN

ondersteunen. Dat kunnen regionale netwerken zijn, zoals het regionaal overleg gehandicapten, waar, en u zult het herkennen, waar verwijzers, dit zijn sociale diensten, gebruikers, dit zijn gehandicapten zelf, of hun organisaties, of vertegenwoordigers hiervan en de voorzieningen zoals die aanbieders zijn van bepaalde zaken waar zij samen zitten onder meer rond het prioritaire van het wegwerken van de wachtlijsten. Wel, wij organiseren dit voor Vlaanderen en met Vlaanderen op het provinciale niveau. Ik verwijs ook naar het netwerk van onze provinciale adviesraad ouderen. Ik verwijs ook naar centrale netwerken, zoals het provinciaal platform bijzondere jeugdbijstand, ik verwijs ook naar intersectorale netwerken, zoals regionale welzijnsoverleggen, waar men vanuit verschillende sectoren samenzit in verschillende regio's, in vijf verschillende regio's binnen de provincie vanwaar hun opbouw provinciaal beleid kan zijn. Maar dat kunnen ook netwerken zijn van openbare besturen, zoals de intergemeentelijke drugspunten waarmee meerdere gemeenten samenwerken. Wat geeft ons dat als kans? Dit geeft ons als kans dat wij, we zien veel minder verkokerd dan bijvoorbeeld de Vlaamse overheid. Dit geeft ons de kans vanuit alle actoren binnen het werkveld, ook met de Vlaamse overheid, samen te werken en projecten op te zetten. Ik geef u een voorbeeld, want af en toe stoort een en ander mij tegen de borst. Veertien dagen geleden waren twee excellenties die een project van time-out kwamen openen rond bijzondere jeugdzorg. Een time-outproject die werkte binnen natuur en bos. Men stelde dit voor als een zeer goede samenwerking van twee Vlaamse actoren op het terrein. Welnu, om dit te voorzien, waren geen Vlaamse middelen voorzien. Het was de provincie die dit project had opgezet met provinciale middelen. Dit is onze opdracht. Wij doen dit stilletjes en zoals collega Vercamer zal zeggen, zoals de kabouterijtjes komen wij even tussen, maar wij worden hierin niet erkend. We hebben ons moeten opdringen om dit in een persbericht te krijgen. Ik zeg het er maar even bij. In alle gevallen de derde peiler is het impulsbeleid en er wordt afgebakend in een bestuursakkoord waarin thema's worden opgesomd waaraan we actief mogen zijn. Met andere woorden: het faciliteren van een voldoende toegankelijk zorgaanbod, ik zeg maar rond de applicatie kort verblijf, waar mensen kunnen naartoe gaan om te zien of er plaatsen vrij zijn om een kort verblijf te doen voor individuele personen, of voor instellingen is het bruikbaar. Promoten van zorgberoepen, stimuleren van moeilijk bereikbare doelgroepen aan de samenleving. Dit is een opsomming die aan het decreet toegevoegd is. Vrijwilligerswerk ondersteunen met methodieken die uitgaan van krachtgericht werken en faciliteren. Ontwikkelen van innovatieve projecten. Lokale besturen ondersteunen rond bepaalde thema's van welzijn en gezondheid. Dit staat opgesomd in een bijlage van het decreet. Dus op het vlak van welzijn en gezondheid alles samen is het heel wat minder divers geworden dan in het verleden. Er zijn keuzes

gemaakt. Maar het is ook voldoende uitdagend om het verschil te kunnen maken op een terrein waar wij als intermediaire overheid dit kunnen doen en waar dit voor Vlaanderen te ver af is en waar dit voor de gemeenten niet evident is omdat zij bovenlokaal moeten gaan samenwerken rond telkens die verschillende thema's en telkens met verschillende actoren. Ik zal nu mijn antwoord op de vele vragen verder verwijzen. Vooreerst rond vrijwilligerswerk en mantelzorg. Wanneer familie en vrienden een zorgbehoevende helpen, spreken we natuurlijk over een vorm van vrijwilligerswerk. Collega Scheire, maar ook collega Beldjoudi sprak over dit vrijwilligerswerk. Hoe gaan we vrijwilligers aantrekken in de zorg? Hoe gaan wij hen faciliteren? Wel, we kunnen blijven inzetten op vorming en in samenwerking met vorming plus, en we noemen dit vrijwilligersacademie. Wij gaan hierin vormingsaanbod nog verbreden naar meer zorggerelateerde onderwerpen en we zullen ook zorgvoorzieningen aanbieden om te leren omgaan met vrijwilligers, want de vermaatschappelijking van de zorg betreft natuurlijk ook het inbrengen van vrijwillige zorgverleners in die zorgverlening. Tegelijk kunnen we die campagne die loopt om de zorgberoepen te promoten naar potentiële studenten ook gebruiken om vrijwilligers te motiveren om te kiezen voor een vrijwilligersfunctie binnen een woon- en zorgcentrum of een voorziening voor personen met een beperking. Wij doen deze vorming, we doen dit vrijwilligersacademie, wij doen dit met 76.000 euro. We blijven hier volop op inzetten. Ervan uitgaan, mevrouw, dat wij onvoldoende aangeven hoe wij onze vrijwilligerswerk gaan inzetten, hoe wij dit centrum verder gaan uitbouwen, klopt natuurlijk niet. Iedereen weet bijzonder zeker wat zijn opdracht is voor de komende legislatuur. Al die opdrachten, al die acties, staan opgesomd in onze plannen. Collega Hutsebaut stelt vragen over de consequenties van het schrappen van de mantelzorgpremie. Het is inderdaad zo dat individuele premie geschrapt is, en voor alle duidelijkheid wil ik aangeven dat het ons verboden is volgens onze nieuwe taakstelling individuele premies uit te betalen binnen deze beleidsmaterie. Dus een vervangende premie komt er niet, ook niet door Vlaanderen, en er worden ook door andere overheden, ook door ons geen extra middelen toegekend waardoor zij dit verlies zouden kunnen compenseren. Wat wij wel willen doen, is het mee helpen stroomlijnen van de mantelzorgpremie. In het verleden waren er heel vaak steden en gemeenten die zich aansloten, die een surplus gaven op de mantelzorgpremie die wij individueel berekenden. Dit zal op een andere manier moeten gebeuren. Het dossieronderzoek zal niet meer daar rond gebeuren, maar we willen wel een afstemming zoeken op welke manier gemeenten een mantelzorgpremie of een ondersteunde premie in die zin kunnen opzetten. Wij hebben andere beleidsinstrumenten nu om mantelzorg en de mantelzorger te ondersteunen, collega Scheire. Zo kunnen wij hen ontlasten. De mantelzorger heeft natuurlijk een

DEBATTEN

bijzonder zware belasting soms via 24 uur op 24. Dit kan natuurlijk niet altijd volop doorgezet worden. Zo kunnen wij hen ontlasten door nachtzorg aan te bieden via organisaties die wij hiervoor subsidiëren. Wij hebben 50.000 euro aan middelen voorzien om dit te realiseren. Dit geeft even voor de mantelzorgers soms een time-out om zijn opdracht te kunnen blijven waarnemen. Rond dementie bijvoorbeeld, het gaat ook over de mantelzorg rond dementie.

Ik weet niet, collega Herman, of dit een Aalster probleem is, maar ook hier zoekt het heel onverdraaglijk. Dus wij hebben praatcafés rond dementie waar mantelzorgers die met dementerenden werken, kunnen samenkomen om een aantal dingen te erkennen, om een aantal ervaringen uit te wisselen en op die manier beter te kunnen omgaan met de persoon met dementie. Die praatcafés rond dementie werken zeer goed en dit is een ondersteuning die wij verder gaan aanhouden. We gaan ook natuurlijk onze open projecten op groepen hebben rond mantelzorg waarin 80.000 euro is voor initiatieven die we in dezen kunnen ondersteunen. Wat daarnet vermelde nachtzorg betreft, collega Bauwens, gaat het uitdrukkelijk niet naar woon- en zorgcentra. Uitdrukkelijk niet. Maar de 50.000 euro middelen gaan naar organisaties die mensen ondersteunen in de thuissituatie. Want wij willen vooral die grens verleggen om de thuissituatie zo lang mogelijk draagbaar te houden en mogelijk te maken. De doelgroep wordt wel wat afgebakend tot palliatief terminale nachtzorg tot nachtzorg aan dementerenden en tot nachtzorg in crisissituaties bij ouderen dan 65 jaar. Dus we moeten dit limiteren. Maar dit maakt integraal deel uit van een beleid tot ondersteuning van de mantelzorgers, zodanig dat hij zijn opdracht op een betere manier kan vervullen en dat er even toch wel binnen dat dag- of nachtmoment time-out zou voorzien worden.

Dan is er nog de innoverende suggestie van collega Heyerick. Collega, wij reserveren een bedrag van 300.000 euro op dit moment voor vernieuwende projecten binnen wonen, welzijn en zorg. Deze drie beleidsvelden aan elkaar linken. Wel, het door u voorgestelde concept van buidelwonen is hier inderdaad bij ons nog niet in voegen en nog niet gekend. In tegenstelling tot bijvoorbeeld het kangoeroewonen. We spreken dan ook over ruimtelijke ordening en over ruimtelijke ordeningswetgeving en de toepassing hiervan. We hebben heel vaak gemerkt, ook in de deputatie bij de behandeling van de dossiers in beroep, dat het kangoeroewonen heel vaak op het terrein tot hindernissen op het vlak van ruimtelijke ordening en toepassing van wetgeving in dezen is versterkt. In ieder geval, vanuit het inhoudelijke willen wij aangeven dat het kangoeroewonen of de suggestie die u doet, buidelwonen, voor ons alleszins kan en zou kunnen ingediend worden binnen een project, binnen wonen, welzijn en zorg. Indien dat voldoende innoverend, haalbaar en dergelijke meer is, dan kan dat binnen die 300.000 euro middelen die wij voorzien hebben. Dan kan dit

ingebracht worden op voorwaarde ook, dat dit concept voldoende rijp is om toepasbaar te maken op een ruimere schaal dan alleen maar de schaal waarin men dit project voorstelt. Methodieken die bij ons in projecten terechtkomen, moeten overdraagbaar zijn naar andere en moeten ook toepasbaar zijn naar andere. Dus één uniek project dat niet overdraagbaar is, zal de meet niet halen, maar we staan er alleszins open voor. Het past binnen wonen, welzijn, zorg, en binnen de middelen die wij hiervoor voorzien.

Rond innoverende projecten, community landtrust, die hier in Gent loopt, hebben wij ondersteund, omdat dit op experimentele basis is, overdraagbaar is, en vele actoren hier baat bij hebben. Er waren ook nog twee vragen rond jeugdzorg. Collega Bauwens heeft het over een vraag tot voorbereiding van time-outprojecten voor jongeren. Het betreft hier time-outprojecten voor jongeren die verblijven in een instelling omwille van een problematische opvoedingssituatie. Omdat problematische gedrag van die jongeren een tijdelijke verwijdering uit een instelling, uit een voorziening, noodzaakt. Dus hier is ook gesteld: wat is de vrijwilligheid soms rond time-out? Dit is niet altijd vrijwillig. Dit is soms een laatste kans die men krijgt. We willen dit aanbod waar nog geen Vlaamse regelgeving voor bestaat, via impulssubsidies mogelijk maken. In het verleden ondersteunden wij reeds enkele initiatieven projectmatig, maar we willen daar nu gerichter en intensiever over inzetten. Bedoeling van onze projecten is dat het na termijn van projectbasis leefbare projecten zouden zijn die gebeurlijk overdraagbaar zijn naar Vlaams beleid. Dus we gaan geen projecten ondersteunen die na de projectfase niet rijp zijn om over te dragen naar Vlaams beleid. We hebben hierover afspraken om dit na een periode van drie jaar bespreekbaar te maken en te zien of verdere ondersteuning zin heeft of geen zin heeft. De afstemming met de Vlaamse overheid binnen onze projecten is zeer belangrijk.

Wat collega Van Boven betreft wil ik even wat verduidelijken rond het vereffeningsfonds. We zijn door externen verzocht om dit op ons te nemen om dit vereffeningsfonds mee te helpen realiseren. Het is een fonds dat dient om de slachtoffers van misdrijven, gepleegd door minderjarigen, te vergoeden. Een minderjarige die geen middelen heeft om een slachtoffer uit eigen zak te vergoeden, doet dit op vrijwillige basis, en zal dus een werk gaan verrichten waarvoor hij een vrijwilligersvergoeding krijgt, waardoor hij de middelen kan terugbetalen aan het slachtoffer dat hij gemaakt heeft. Dus ook moet kaderen in een herstelbemiddeling. Dus het is het parket hier dat dit middel gebruikt, het vereffeningsfonds, als middel om zaken op te lossen. Herstelbemiddeling betekent dat een overeenkomst moet zijn, ook met het slachtoffer dat deze bemiddeling aanvaardt als een vorm van oplossing voor problematiek die gecreëerd is. Wij spreken hier slechts over een vijftien à dertig dossiers, dat varieert van jaar tot jaar. De kostprijs voor

DEBATTEN

het bestuur is 5000 tot 8000 euro. Een beperkt aantal personeelsuren om de slachtoffers uit te betalen. Personeelsuren op jaarbasis. Elk als misdrijf omschreven feit komt in aanmerking, op voorwaarde dat het parket dit op deze manier opneemt. Meestal passeren jongeren slechts één keer de revue. Je zou kunnen spreken over jeugdzondes. De feiten waarover het gaat, zijn veelal vandalisme, maar ook soms diefstal. Recidive is hier heel uitzonderlijk en is mij niet bekend.

Collega Bauwens vraagt opheldering over de opdracht en de middelen die gaan naar de vzw GTB. Ik begrijp zeer goed de vraag, want GTB staat voor gespecialiseerde trajectbegeleiding- en bepaling, en GTB is een partner in dezen van de VDAB, die ervoor dient exact om werkzoekenden met een arbeidshandicap of met medische mentale, psychische of psychiatrische problemen, om deze toe te leiden naar arbeid. Omdat we weten dat een betaalde dagbesteding soms mensen in een gepaste begeleiding, screening, afstemming, kan leiden tot een job waar men uit de miserie geraakt, een inkomen heeft, een geregeld leven kan krijgen en dergelijke meer. Soms is dit met een begeleiding van maximaal twee jaar en waar men vaststelt of iemand kan toegeleid worden naar die arbeidsmarkt of niet. Voor sommigen kan de diagnose ook al van in beginnen gesteld worden, zonder dat er een begeleiding wordt opgesteld, en mensen worden in dat geval niet ingeschreven als werkzoekenden. In het debat hier is reeds aan bod gekomen dat wij vooral heel sterk werken rond arbeidszorg. Dit is een opdracht voor ons. Dit betekent dat wij via arbeid mensen die niet kunnen toegeleid worden tot betaalde arbeid, dus de restgroep, maar wel een zinvolle vrijetijdsbesteding, dagbesteding, via arbeid kunnen krijgen, ik denk hier ook aan door arbeid zichzelf vervolmaken, en ik gebruik hier altijd het gemakkelijke dankbare voorbeeld van de zorgboeren. Iemand die niet kan toegeleid worden tot betaalde arbeid, maar die kan werken op een boerderij, begeleid door een boer, die fier is dat hij elke dag naar zijn werk gaat, zichzelf verwezenlijkt door die zorgarbeid, dit is een gemakkelijk voorbeeld. Er zijn ook veel moeilijkere voorbeelden te geven van de zinvolheid van arbeidszorg. Welnu, mensen, via GTB, via de screening, toch toeleiden tot arbeidszorg, is ook bijzonder zinvol en dat is de taak die GTB krijgt. Een gans andere taak dan een bijzondere expertise die ze hebben in het toeleiden tot betaalde arbeid. Ik denk dat dat een antwoord is op de vraag die u gesteld had. Arbeid en zorg zijn sterk met elkaar verweven en de methodiek leidt echt tot veel meer welzijn voor een zeer grote doelgroep waarin wij groei gekregen hebben door het beleid dat wij hier rond opgezet hebben. Wij gaan op deze ingeslagen weg verder.

Binnen de bevoegdheden wil ik ook verder aandacht besteden aan participatie van kwetsbare groepen. Ik laat collega Buysse dan ook geen kans voorbijgaan om dit te praktiseren, om dit op te zetten. Zo wordt er

bijzonder veel energie gestoken in het project jeugdwerk voor allen, waar onze jeugd alles in het werk stelt om het jeugdbeleid, om jeugddiensten, om jeugdverenigingen te sensibiliseren en te vormen. Om ook kinderen met een beperking in hun opzet een kans te geven en te betrekken in het jeugdwerk. Ook kinderen uit arme gezinnen, want er is onderzoek geweest onder meer rond het jeugdwerk dat aangeeft dat er nogal een eenzijdige samenstelling is van degenen die er aan deelnemen. Ook kinderen uit arme gezinnen moeten kunnen betrokken worden bij het jeugdwerk. Ik heb daarover, collega Vercamer, KLJ een bepaalde actie zien ondernemen waar zij echt de boer op zijn gegaan om mensen te betrekken. Wel, wij streven ernaar dat elke beweging dit op deze manier opneemt, maar dat ook andere jeugdvoorzieningen die niet een vorm van jeugdbeweging hebben, deze opdracht opnemen. In ieder geval financieren wij – en dit is een afspraak met Vlaanderen, met de minister, dat wij hierover de opdracht volledig zouden opnemen. Hier is 400.000 euro voor voorzien en ook een jeugdambtenaar die hierop werkt. Evenzeer zet ons bestuur in op sport, maar het is mijn collega die hierover even zal tussenkomen, denk ik. Afijn, collega Bruggeman neemt dit beleidsdeel op zich.

In het verleden heb ik ook via impulssubsidies investeren in de kansenpas in de regio van Aalst, wel bepaald. Dit regionaal project heeft ervoor gezorgd dat mensen in armoede kunnen deelnemen aan jeugdwerk, sport en cultuur. Principe is dat de mensen een deel zelf betalen, dat de aanbieder van cultuur, sport of jeugdwerk een deel van de tussenkomst doet en dat de overheid een deel aanvult. De lokale overheid in dit geval. Ik wil hier benadrukken, want dit wordt ook verdonkermaand, collega Vandenbroucke zal opnieuw kijken als ik Vlaanderen hier vernoem, maar de kansenpas is ontwikkeld op het terrein door de provincies. Op een bepaald moment is de tijd rijp geworden dat de impulsfase voorbij was en dan heeft Vlaanderen de Uitpas uitgerold. De Uitpas die tot gevolg had dat de acties van de kansenpas, waar iemand moest gaan aantonen met een pas dat hij tot die kansengroep behoorde en die stigmatiserend zou werken, dit is omgezet door Vlaanderen naar een kansenpas. Dit was een volgende en een betere fase van het geheel. Maar op hetzelfde terrein en binnen dezelfde regionale omschrijving een Uitpas kan iedereen hebben. Ik beschik over een Uitpas. Als ik deelneem aan een cultureel evenement, dan ga ik naar de kassa. Ik ga het gewone tarief krijgen. Iemand anders gebruikt zijn Uitpas en zal het kansentarief krijgen. Dit is niet stigmatiserend. Wat is het voordeel voor mij? Ik spaar punten op die kansenpas waarmee ik ooit eens een gratis cinema kan versieren. Wij hebben dit op het terrein neergezet. Vlaanderen neemt dit over en doet dit op een bepaalde regionale omschrijving en zal dit wellicht op andere plaatsen uitrollen. Indien dit verder uitgerold wordt, zal de provincie uiteraard in het zicht komen als partner, als aanbieder, van op onze

DEBATTEN

openbare domeinen, maar ik moet aangeven, collega Hertog, Toerisme Vlaanderen is nu al met ons aan het werk om het groepstarief dat ook in Puyenbroeck voorzien is voor individuen en gezinnen voor bootjes, fietsen en minigolf, voor het Gavermeer, minigolf en fietsen, te korten voor individuen en gezinnen die een schip willen reserveren. Dit is allemaal reeds voorzien binnen bepaalde periodes, maar ook Boerenkreek, ook Sporthotel in Puyenbroeck, ook PAM Velzeke en PAM Ename, staan op de lijst van de daguitstappen van het Steunpunt Vakantieparticipatie waar kortingen aan mensen in armoede worden gegeven. Dus als provincie nemen wij daar, op de verschillende terreinen sport, cultuur en recreatie, volop aan deel. Dit is voorzien, dit wordt verder uitgerold en wij zullen partner zijn van Vlaanderen op het moment dat zij de impulsperiode hebben bijgedaan, dat zij dit verder uitrollen en binnen onze eigen mogelijkheden proberen wij een beleid te ontwikkelen dat kansen biedt, groepstarieven biedt, aan mensen in armoede, alleen of met hun gezin. Dat is meteen ook een antwoord aan collega Van Keymolen.

Mevrouw gedeputeerde Bruggeman

Voorzitter?

De heer voorzitter

Is er een probleem?

Mevrouw gedeputeerde Bruggeman

Nee, er is geen probleem. Een heel korte aanvulling omdat de laatste vraag die de collega had gesteld, was of dat er ook alternatieven anders zouden zijn om de sportbeoefening bij kansarmen te ondersteunen. Dat was ook uw laatste vraag, vandaar dat dat een specifieke vraag is naar sport toe. Daar wou ik even over tussenkomen. Ik moet daaromtrent stellen dat zowel het decreet als het bestuursakkoord met Vlaanderen afgesloten in het kader van interne staatshervorming, expliciet verbiedt om dat te doen. Dus wij mogen geen campagnes of dergelijke meer opzetten naar die kansengroepen toe. We mogen dat als provincie niet doen. Dus dat wou ik hier even duidelijk stellen. Het enige wat eventueel wel mogelijk is, als gemeenten ons vragen – want op vraag van een gemeente mogen we wel zaken op gang zetten – is een coördinerende rol vervullen. Dus als er nu op vraag van de gemeenten iets zou komen van: ‘kunnen jullie daar een rol in opnemen?’, dan zou het wel mogen. Dat wou ik nog even verduidelijken.

De heer voorzitter

Goed, dank u voor dit intermezzo. Meteen kan de collega, die natuurlijk de fysiek van de langeafstandsloper heeft, even op adem komen en wil ik ook zeggen aan de collega's van Aalst, de heer Herman en gedeputeerde Couckuyt, dat die storing aan uw apparaat niets te maken had met de storing tegenover de Aalstenaars.

(gelach)

De heer voorzitter

Dus een louter toeval. Verdenk vooral niet de mensen van Dendermonde dat ze u saboteren.

De heer gedeputeerde Couckuyt

Dank u wel, collega, dat is een hele geruststelling. Er zijn heel wat vragen gesteld over drugsbeleid, integraal drugsbeleid, drugspreventie, hulpverlening. Ik zal globaal antwoorden voor collega's Lemaitre, Nys, Van Duyse, De Troyer, Van Gucht en collega Herman. Ik zal erbij terecht komen dat er rond drugsbeleid verschillende vormen zijn, eenvoudig gezegd bij de intergemeentelijke aanpak van PISAD waar 21 gemeenten bij betrokken zijn en daarnaast hebben wij andere intergemeentelijke samenwerkingen die we op een andere manier ondersteunen. Dus de keuze voor gemeenten om intergemeentelijk samen te werken ligt in 2 verschillende modellen. In ieder geval is het zo dat PISAD nog heel even een gewoon provinciebedrijf is. Maar PISAD moet vanaf 2014 omgevormd worden tot een structuur conform het provinciedecreet. Zoals u weet hebben wij in een vorige provincieraad beslist dat dit een IVA wordt. PISAD werkt met een budget van 732.000 euro, waarvan de deelnemende gemeenten 380.000 euro betalen. Het gros van deze middelen gaat naar personeel, naar de begeleiders die op het terrein worden ingezet. Als deze middelen niet teruggevonden worden op een bepaald moment in de begroting, is dat omdat deze niet bij PISAD staan, maar bij personeel. Het is hoofdzakelijk dus personele inzet. Dit betekent dat het hoofd van de IVA anders zou verantwoordelijk zijn voor al die personeelsuitgaven. Dus wij nemen dit op in de algemene personeelsuitgaven. PISAD kan in de loop van het jaar nog extra inkomsten verwerven, want hier was een vraag over, en deze kunnen dan via begrotingswijzigingen worden toegevoegd aan het werkingsbudget, zodanig dat de middelen binnen PISAD heel specifiek voor die werking kunnen bestemd worden. Dan wat de concrete werking van PISAD betreft, kan ik zeggen dat naast individuele begeleiding van

DEBATTEN

drugsgebruikers elke aangesloten gemeente ook een drugsoverleg heeft lopen en dat men tegelijk ook kan participeren in andere lokale adviesraden vanuit PISAD, zoals jeugdraad, welzijnsraad en dergelijke meer. Dus op die manier probeert PISAD beleidsondersteunend te zijn naar steden en gemeenten binnen het werkingsgebied. De middelen voor PISAD staan gebudgetteerd onder, en dat was een vraag van mevrouw Nys, 2014000130, terwijl de middelen voor de andere intergemeentelijke samenwerkingsverbanden staan onder 201400029. Rond het laatste getal, die andere intergemeentelijke samenwerking die niet PISAD is, wil ik u een optelsom geven van de uitgaven. Voor intergemeentelijke drugspunten die we ondersteunen, is er 180.000 euro voorzien. Voor het netwerk voor lokale besturen en drugspreventiewerkers dat 60.500 euro ontvangt. En ten derde voor het netwerk zorgcircuit middelenmisbruik wordt 60.500 euro voorzien. Dus je hebt die gemeentelijke samenwerkingen en dan heb je het netwerk ervan dat ondersteund wordt, zodanig dat er een afstemming kan komen van beleid, zodat men het warm water op het terrein niet moet uitvinden, maar de deskundigheid kan delen en kan ondersteund worden. Het vierde element waar die middelen naartoe gaan, zijn intergemeentelijke samenwerkingen rond medisch-sociale hulpverlening voor drugsverslaafden. Hier is 31.000 euro voor voorzien. Dit hopen wij op een bepaald moment te kunnen stopzetten. Het gaat over riziv erkenningen voor de medisch-sociale hulpverlening van drugsverslaafden, onder andere de methadonverstrekking. Maar de erkenningen hiervan zijn door het riziv stopgezet. Dus er komt geen uitbreiding, er komt geen antennefunctie bij, omdat dit kader in de zesde staatshervorming nog even zal lopen. Dus we gaan nog even moeten volhouden.

Dan heb ik twee intergemeentelijke samenwerkingsverbanden gehad. PISAD als provinciebedrijf, met de middelen voor personeel binnen personeel en de middelen voor werking binnen het IVA en de intergemeentelijke samenwerkingen met hun verschillende ondersteuning.

Dan kom ik terecht bij het derde element. Dat was een vraag van de heer Herman rond INDRA. Is INDRA mislukt? INDRA is een intergemeentelijke bestuurlijke samenwerking, want de provincie is daarbij betrokken, samen met Aalst, Erpe-Mere, Lede, Denderleeuw en Haaltert. Het heeft twee luiken: drugspreventie en drugshulpverlening, met hierin een casemanager. Die casemanager is het element waarop men zou kunnen zeggen dat de gemeenten afhaken, omdat zij onvoldoende op hun terrein de gunsten kunnen genieten van de werking van de casemanager. De casemanager heeft een vijftigtal begeleidingen gedaan. Een vijftigtal begeleidingen is een normale werkload. Die begeleidingen omvatten onder meer als mensen in een drugsproblematiek opnieuw in het circuit, in het leven moeten gebracht worden, want zij zijn bij de maatschappij beland. Dit vraagt een intensieve

begeleiding om mensen opnieuw aan het werk te krijgen, te helpen op hun benen staan, zodanig dat ze huisvesting kunnen krijgen. Dus de opbouw en de begeleiding van die drugsverslaafden naar een nieuw normaal leven is arbeidsintensief. Een vijftigtal begeleidingen is een normale werkload. Indien wij zien dat er, ondanks de problematiek, die zeer zwaar is in Denderleeuw, slechts twee begeleidingen geweest zijn, dan hangt dit ook samen met het feit dat de doorverwijzing naar die casemanager vanuit Denderleeuw, vanuit allerlei andere instellingen, misschien onvoldoende geweest is. Ik kan mij niet indenken als ze in het OCMW te maken krijgen met die problematiek, dat men niet doorverwijst, maar toch is het wellicht zo voor een deel gebeurd. Men zit ook in een specifieke situatie dat dit het werkingsgebied van PISAD is, die ook al een ander doorverwijzingssysteem heeft. De return van Denderleeuw is bijzonder groot geweest als zij twee begeleidingen gehad hebben en het onevenwicht is bijzonder groot geweest ook, want zij dragen exact 0 euro bij tot die dienstverlening. Ik zeg het even cynisch. Dus klagers zijn soms ook rare mensen. Maar de kostprijs wordt als bijzonder zwaar ervaren voor gemeenten. Men verwacht dan het casemanagement met de preventie. Over de preventie was men wel tevreden, maar het is vooral het casemanagement dat duur was. Ik denk dat INDRA dus inderdaad herleid zal worden tot een beperktere groep van gemeenten die samenwerken en het zal vooral rond drugspreventie en vroeginterventie zijn, en niet rond casemanagement. Het casemanagement zal moeten opgenomen worden in de gewone werking, in de gewone opvang van OCMW's of andere instellingen die zich bekommeren om de problematiek en de begeleiding van drugsverslaafden. OCMW's kunnen daar veel minder ver in gaan. Men kan niet met de drugsverslaafde op pad gaan om zijn dienstverlening mee na te gaan en te begeleiden. Een OCMW gaat meestal niet zo ver in cliëntbegeleiding. Het is een dure vorm van mensen opnieuw binnen de maatschappij brengen. Dus is dat mislukt? Neen, maar in de evaluatie wordt het als te duur ervaren voor de return die men als gemeente hier voor krijgt. Mislukt zou het zijn als er geen begeleiding zou geweest zijn. Dus het preventieel blijft overeind en wij denken dat Aalst en Erpe-Mere verder kunnen beroep doen op onze ondersteuning. Zij krijgen € 0,25 per inwoner. Dit geldt voor elke intergemeentelijke samenwerking. Ik heb het liefst dat die gemeenten daar ook zelf iets tegenover zetten. In het PISAD-werkingsgebied gebeurt dit heel duidelijk. Daar geldt een euro voor een euro. Wij zetten een euro in, en ook de gemeente doet de inspanning een euro in te zetten per inwoner. Het is wat anders, het is een andere intensiteit van de samenwerking en de resultaten zijn dan ook soms zeer verschillend. Dat wat het drugsluik betreft. In het kader van interne staatsvorming krijgen provincies ook een andere opdracht inzake gelijkekansenbeleid. Collega Scheire stelde

hierover een vraag. Dit betekent dat wij het provinciaal beleid helemaal tegen het licht moeten houden, en dit zowel wat betreft ons intern gelijkekansenbeleid als alle zaken waar wij naar externen ook bevoegd rond zijn. We zullen zelf moeten kijken: hoe zit het met de samenstelling van ons personeel, hoe zit het met de drempels voor bepaalde doelgroepen, hoe zit het met de gelijke kansen bij indiensttreding, bij vacatures en dergelijke meer? Dus zowel ons intern en extern gelijkekansenbeleid zal gescreend worden en zal aan bod komen. Daartoe zou een ambtelijke commissie Gelijke kansen kunnen worden opgericht die voor bepaalde basisvelden, bepaalde doelstellingen, naar voren kan schuiven, die we dan nastreven, kunnen evalueren en kunnen meten. De effectieve kosten zullen gedragen worden door de diensten zelf waar de verandering wordt gerealiseerd, zodanig dat u hier geen budget kan terugvinden dat hiervoor voorzien is in het kader van het gelijkekansenbeleid an sich.

Dan nog een interessante vraag van collega Evrard die zich afvroeg of mannen nu ook al tot de kansengroepen behoren. Zeker niet op alle terreinen, collega Evrard. Op vele terreinen zijn zij degenen die de meeste kansen krijgen, maar rond het thema zorg zijn er echt opportuniteiten. Dus je moet dat afbakenen op welke plaats de winsituaties zich kunnen voordoen. We hebben een tekort binnen de zorgberoepen aan werknemers, aan instroom, en dan ga je kijken; waar kan die instroom nog verbeterd worden? Wel, hier liggen open kansen voor mannen onder meer om in te treden in een zorgberoep. Dit is een beroep dat heel sterk vervrouwelijkt is en waar mannen dus bijzonder veel kansen kunnen krijgen als zij zich binnen dit beroep willen realiseren. Dus vandaar: mannen behoren inderdaad tot degenen die open kansen kunnen krijgen om tot een zorgberoep toe te treden.

En dan uw vraag over de termen 'allochtonen' en 'personen met een handicap'. Ja, dit zijn termen die voor sommigen beladen zijn, voor anderen minder beladen, en waarbij het soms zoeken is om niet stigmatiserend te werken of geen negatief gevoel mee te geven. Het zijn zeer courant gebruikte termen. Ook door de Vlaamse gemeenschap wordt dit gebruikt. Bijvoorbeeld van het VAPH, het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, weten wij heel precies wat de doelgroep is die omschreven wordt. Wij gebruiken het woord 'handicap' dan ook vrij courant binnen deze aanduiding. Wij staan open voor elk veranderingsproces op het vlak van terminologie, maar we zijn op dat vlak ook geen trekker. Dat laten wij aan anderen over. De terminologie die in de stad Gent gebruikt wordt, heeft nog geen algemeen draagvlak. Ik vind het nog niet terug in de woordenboeken. We zien wel hoe dit evolueert. Wij gebruiken deze termen alleszins nog.

Jeugdvormingscentrum De Abdijschool in Dendermonde, collega Van Gucht. Er zijn duidelijk grote investeringen gepland. We moeten op korte termijn bekijken hoe we kunnen omgaan met extern gebruik van de speelplaats als openbare parking, want dat is iets wat wij helemaal niet toejuichen. Het bareel is al twee keer kapot gereden en men verschaft hier dan toegang tot deze plaats en men verlegt daarmee de parkeerordering van de stad Dendermonde die in bepaalde zonering betaald parkeren invoert, en hier komen dan mensen op de speelplaats staan om te gaan winkelen. Het is helemaal niet de bedoeling. Codes worden doorgegeven als een bareel wel in dienst is. Metalen voorwerpen worden gebruikt om de slagboom via de magnetische sturing te doen opengaan. De creativiteit is groot, het misbruik is groot. Wij gaan er geen politieagent bij zetten, maar we onderzoeken wel op welke manier wij dit misbruik kunnen tegengaan en de ruimte kunnen reserveren voor het jeugdvormingscentrum voor de opdrachten die wij provinciaal hebben. U vraagt: bent u op de hoogte van wat hierover door de middenstand als ambitie weergegeven is? Wij hebben kennis van een krantenartikel. Mochten er bepaalde verzuchtingen zijn, dan zal het met de lokale overheid zijn dat we in gesprek gaan om te zien of hier win-win kan gerealiseerd worden, zodanig dat hun doelstellingen op het lokale vlak kunnen matchen met onze doelstellingen die we op dat terrein hebben. Uiteraard is het geen enkele doelgroep, actiegroep of belangengroep verboden creatief te denken over alle mogelijkheden die er kunnen zijn, maar het is vooral bij het lokaal bestuur dat men hiermee zal moeten aankloppen. Het is het lokaal bestuur dat altijd onze partner is als er bepaalde verzuchtingen samen met ons kunnen gerealiseerd worden. Dan het beleidsitem wonen. Ik hoor natuurlijk niet graag dat we bepaalde ambities hierop minder waar maken dan men graag zou hebben. We hebben wel degelijk ambities op het vlak van wonen, maar ik heb bij de start van de discussie aangegeven dat keuzes binnen het provinciale beleid gemaakt worden op basis van prioriteiten die zich vaak opdrongen rond beleid dat heel vaak niet ontwikkeld werd door andere openbare besturen. In een open taakstelling hadden we dan een keuze om middelen zus of zo om te zetten. Nu, binnen het beleid wonen hebben wij, anders dan in Vlaams-Brabant bijvoorbeeld, geen tientallen ambtenaren rondlopen om de Vlaamse rand rond Oost-Vlaanderen te bewaken. We hebben hier dus een heel andere opdracht. We hebben hier inderdaad slechts twee mensen die op dit terrein ingezet worden. Dat betekent dat dit in het verleden ook geen grote prioriteit was, anders dan welzijn, jeugdbeleid, gehandicaptenvoorziening, bijzondere jeugdzorg en dergelijke meer binnen wonen. Desalniettemin hebben wij beleid ontwikkeld binnen wonen. Onder meer de sociale verhuurkantoren die in Oost-Vlaanderen ooit gestart zijn, hebben telkenmale een startsubsidie gekregen. Veel vroeger dan andere provincies hebben wij gewerkt rond impulsbeleid. Impulsbeleid betekent:

DEBATTEN

als dit een beleidsvorm is die door ons niet erkend wordt als één die wij moeten dragen, dan gaan we impulsen geven. Het verdere beleid moet zich dan ontwikkelen op de plaats waar het zich bevindt en soms met andere overheden. Dit is een lezing van wat zich in het terrein toont. Ook rond interbestuurlijke samenwerkingen is dit zo. Ik kan u een ervaring rond interbestuurlijke samenwerking wonen aangeven. Op het moment dat clusters van gemeenten bij ons aankloppen en wij onze eigen provinciale beleidsdoelstellingen rond wonen hier aan willen koppelen, bijvoorbeeld rond de invalshoek woonwagenterrein, dan zeggen wij: dit matcht niet met het plan dat wij moeten indienen bij Vlaanderen, of zegt men: ons plan is reeds af en we willen deze ambitie niet meer opnemen, of: we komen alleen bij u voor cofinanciering, maar inhoudelijk moet je niets toevoegen. Ja, dan trek ik daaruit mijn conclusies. Als iets alleen om een cofinanciering te doen is, maar inhoudelijk mogen we niets toevoegen, dan is dat natuurlijk een belemmering voor de ondersteuning. Toch hebben we die intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, die zich ontwikkeld hebben, ondersteund bij de opmaak van het plan en hebben wij financiering voorzien voor negen jaar voor elk van deze samenwerkingsverbanden. Dit ontgaat u waarschijnlijk, maar dit is effectief gebeurd. Voor de svk's hebben wij een rollend fonds opgesteld, zodanig dat zij woningen konden aankopen, verbouwen, in de markt brengen, middelen terugverdienen en opnieuw middelen inzetten op dat terrein. Dit rollend fonds heeft een impulsfase gekend. Na de impulsfase zijn we niet verder gaan controleren wat met dit rollend fonds gebeurt. We waren dan ook helemaal niet gevleid door het artikel binnen wonen waarin gezegd wordt dat wij de enige provincie waren die de svk's niet ondersteunen. Dit klopt niet. Ook in de toekomst rond gebiedsdekkendheid van svk's zullen wij een rol opnemen. Het was even wachten natuurlijk, bij de interne staatshervorming zijn wij voorzichtig geweest. Drie of vier jaar geleden is de discussie gestart rond de vraag: welke rol gaan de provincies nog kunnen opnemen, ook op het vlak van wonen? Dit was niet duidelijk. We hadden met minister Keulen in het verleden een overeenkomst rond interbestuurlijke samenwerking wonen. Dat was een protocol dat liep rond een beperkt aantal items met Vlaanderen, en dit was van onbepaalde duur. In die periode van onzekerheid heeft noch de minister, noch de provincies, een nieuw protocol opgemaakt. Er was wel een intentie het huidige protocol te laten lopen. Sinds deze zomer heeft de Vlaamse overheid een nieuw protocol opgemaakt waarin deze opdrachten rond de svk's gebiedsdekkend maken uitdrukkelijk staan opgenomen. Wel, wij gaan rond deze arrangementen in de toekomst werken. Het verleden en vooral de laatste drie jaar, was het vooral onvoorzichtig om middelen in te zetten die misschien in een verevening moeten kwijtspelen. Dus het verhaal is eigenlijk genuanceerder dan u het geeft. De resultaten op het terrein zijn er wel, die zijn objectief

vaststelbaar en de vergelijkingen die u maakt tussen de verschillende provincies zijn inderdaad wat ze zijn, die hebben te maken met andere inzet van middelen, maar daarover wil ik clementie vragen omdat wij op andere terreinen heel wat meer gedaan hebben dan andere provincies. Minder rond wonen, dit is exact juist.

Rond samenwerking en rond de cijfers hebt u het zelf reeds aangehaald. Ik denk dat ik volledig geweest ben rond deze problematiek. In elk geval, in de toekomst rond intergemeentelijke samenwerking is er een budget ingeschreven van 60.000 euro. Dus het is niet zo dat er niets voorzien is.

Dan collega Nys, een vraag rond niet geheel volstorte kapitalen van huisvestingsmaatschappij. Is die gesteld? Ja. Komt terug, ja.

Collega Herman rond Noord-Zuidsamenwerking. Ja, ik kan alleen herhalen wat ik u in het verleden hierover heb gezegd. U bevindt zich in gezelschap van intellectuelen. Ik wens u daar veel geluk mee, maar de groep waarin u zich bevindt, is zeer veel kleiner dan de groep die een draagvlak geeft aan Noord-Zuidsamenwerking, maar ik hoop dat u zich goed voelt.

Rond de noodhulp kan ik u het volgende zeggen. Noodhulp staat niet in de begroting voorzien. Wij plannen geen rampen. Op het moment dat er een ramp gebeurt, maken wij middelen vrij. Maar ze zitten in onze planning niet voorzien.

Wat de NGO's betreft, ik kan u verwijzen naar het www.NGO-openboek.be. Daar vindt u de gecertificeerde cijfers van alle NGO's, ook met de middelen die naar het zuiden gaan en de overheadmiddelen die hier in het noorden blijven. U vindt die terug. Ik verwijs u ernaar. Het zal u een veel beter inzicht geven dan een beperkte en gekleurde tussenkomst van mij hier op de raad, want ik ben vooringenomen, u mag dat weten. De andere collega's zijn op een meer positieve wijze hierover tussengekomen. U wens ik aan te geven dat wij werken met lokale NGO's, dat alle middelen traceerbaar zijn, en dat er een werking opgebouwd wordt die structureel is met civiele partners en overheden in het zuiden. Alle middelen zijn traceerbaar. We kijken ook naar echte basisvoorzieningen, zoals drinkbaar water realiseren, samen met de mensen. Ik kan u zeggen: ga naar de website en kijk op welke manier men een draagvlak creëert om het eigenaarschap van systemen te vinden, om het lokale draagvlak, ook rond eigen voedselproductie voorzien, rond genieten van onderwijs, echt basisondersteunend zijn, en structureel. Dus er is geen enkel project, opnieuw collega Herman, waarin wij proberen de mensen afhankelijk te maken van het westen. We hebben geen nieuwe koloniale ambities. Mocht u op dat vlak toch onvolkomenheden ontdekken, signaleer ze mij, ik zal hard optreden, ik beloof het u.

Ook bij de zuidprojecten met lokaal draagvlak in Oost-Vlaanderen stellen wij een lokale inbedding voor de samenwerking als dwingend criterium. Ik ben ervan overtuigd en ben van oordeel dat elke overheid zich bezorgd

DEBATTEN

moet tonen om het zuiden. De klimaatproblematiek geeft aan, want die dingen zijn met elkaar verbonden, dat wij niet op een eiland zitten, dat alles grensoverschrijdend is, en dat een tandje bijsteken in dezen zeer noodzakelijk is.

Collega Beldjoudi, u geeft aan dat onze inspanningen achterblijven bij andere provincies. Alleen West-Vlaanderen zit een eindje boven ons. Dit is juist. Voor de rest zal het de manier zijn waarop men dit berekent. U moet het berekenen per inwoner, maar ook op basis van onze ambities die wij hebben om de 0,7 te realiseren, in het verleden en ook nu. Wat in die 0,7 telkens gerekend wordt, ja ... u zult daarin verschillen. Je kunt tot andere cijfers komen als je bijvoorbeeld de inkomsten die wij doen rond kleur bekennen inreket of niet. Personeel, of je dat inreket of niet. Maar in elk geval, per inwoner zijn wij de vierde van de vijf provincies en voeren wij ook een daadwerkelijk beleid op het terrein met het creëren van draagvlak in Oost-Vlaanderen. Dit is de wijze waarop wij dit doen en als andere provincies dit op een andere manier doen, dan is dat een keuze. Op de keuze die zij maken of de keuze die zij wensen te maken, heb ik geen kritiek. Ik zoek hier draagvlak voor. In het verleden zou draagvlak er altijd geweest en ik zal proberen dit draagvlak ook met jullie op te bouwen en te delen, openstaand voor kritiek, openstaand voor de manier waarop wij dit kunnen realiseren met een volledige kennisgeving van die werking. Ik ben ervan overtuigd dat vooral binnen de nieuwe provincieraad die volledige werking nog niet gekend is, maar draagvlak, zeker rond Noord-Zuid, is voor mij enorm belangrijk. Onze ambitie is daar niet klein. Wij bengelen echt niet aan het staartje van de provincies. Ik wil deze cijfers met u verder overleggen. Ik weet niet, de heer de voorzitter, of ik voldoende volledig geweest ben? In elk geval, mocht ik onduidelijk geweest zijn of mochten dingen vergeten zijn, dan sta ik open voor verder debat.

De heer voorzitter

Dank u, gedeputeerde. Mevrouw De Sutter heeft het woord gevraagd en dan de heer Vandenbroucke.

Mevrouw De Sutter

Beste voorzitter, gedeputeerden, collega's. Ik wil de gedeputeerde een suggestie doen voor een nieuwe impuls, want als gewezen OCMW-voorzitter heb ik mij zes jaar ingezet om meer betaalbare huurwoningen te vinden. Onder andere langs svk's, tal van artikels en voorlichtingsavonden hebben we dat geprobeerd en we zijn in Oosterzele van één woning overgegaan naar nul woningen. De reden daarvoor is dat er heel strenge eisen zijn, onder andere negen jaar je huis verhuren. Dat is lang, ondanks

de zekere opbrengst die ge daarvoor hebt. Maar vooral de lage prijs in onze regio. Zo hadden we een appartement gevonden met een garage en een tuintje, en die meneer wilde dat verhuren voor 500 euro en dat vond het svk te duur. Nu, naar Oosterzeelse normen is dat ver onder de marktwaarde. We hadden er als lokaal bestuur heel hard ons best voor gedaan om er terug weer eentje op de lijst te krijgen. Ik kan u verzekeren dat het demotiverend is en dat de voorwaarden eigenlijk per gemeente bekeken zouden moeten worden als ge met een svk per regio werkt, want ook zitten we aan de voet van de Vlaamse Ardennen, wij voelen ook de hete adem van Gent in onze rug. Ik denk dat dat niet alleen geldt voor ons, maar boven Gent is dat hetzelfde, denk ik. Oosterzele is niet hetzelfde als Ronse of Herzele. Dus als u zegt 'misschien moeten we nu naar nieuwe impulsen gaan', dan zou ik u voorstellen om niet alleen het gebiedsdekkende na te gaan, maar ook te kijken of het aanbod van huurwoningen en de voorwaarden die de svk's vooropstellen, per gemeente nog sociaal zijn, of, zoals ik het vaak zei, marginaal zijn. Want het kan niet de bedoeling zijn dat OCMW's terug een mobiel kantoor moeten worden of zelfs een nieuw svk moeten gaan opstarten. Dus ik vind dat Wonen Vlaanderen daar tekort in schiet en dat de provincie daar misschien een handje toe kan steken of met een impuls kan helpen omdat meten weten is en gemeenten hier toch wel alleen in staan.

De heer voorzitter

Goed. De heer Vandenbroucke.

De heer Vandenbroucke

Ik dank de gedeputeerde voor zijn antwoord. Het siert hem dat hij eerlijk en ootmoedig toegeeft dat de vaststelling op het terrein het resultaat is van het feit dat men wonen of lokaal woonbeleid, de ondersteuning ervan, geen topprioriteit heeft gemaakt in het verleden. U heeft daar een genuanceerde uitleg van gegeven. Nu, de vaststellingen en de cijfers zijn natuurlijk niet te nuanceren. We zitten in Oost-Vlaanderen met een probleem. We lopen achter op de andere provincies, dus ik denk dat dit een knelpunt is en blijft. En ik hoop dat die cijfers samen met het feit dat de interne staatshervorming geen strobreed in de weg legt om de gemeente te ondersteunen wat betreft gebiedsgerichte samenwerking inzake wonen, het feit dat we in het bestuursakkoord hebben ingeschreven dat een van de meest prangende problemen de zorg voor kwaliteitsvolle en betaalbare woningen voor alle Oost-Vlamingen was, dat we in het bestuursakkoord ook zeer concreet hebben afgesproken dat we ernaar streven om de actieradius van de svk's uit te breiden tot de ganse provincie en ook zeer

DEBATTEN

concreet hebben afgesproken om als provincie netwerken en samenwerkingen, zoals intergemeentelijke samenwerking Wonen, te ondersteunen – ik hoop dat die elementen toch een aansporing mogen zijn om hier een topprioriteit van te maken. Dank u wel.

De heer voorzitter

Collega Moens.

De heer Moens

Dank u wel, voorzitter. U hebt daar juist opgemerkt dat die 0,7% wel gerealiseerd wordt. U hebt ook een aantal voorbeelden gegeven omdat u zegt: het hangt ervan af waar je naar kijkt, wat neem je mee, wat neem je niet mee? Is het mogelijk om daar – dat hoeft niet nu te gebeuren – een overzicht van te krijgen, wat beschouwt de deputatie als onderdeel van ontwikkelingssamenwerking en wat niet? Ik kan mij bijvoorbeeld voorstellen dat je op een bepaald moment zegt: wat er in Roemenië gebeurt, zit dat onder welzijn, zit dat onder ontwikkelingssamenwerking? Je kunt daarover discussiëren. Maar zou het eens kunnen, niet direct nu, want dat is moeilijk veronderstel ik, om binnen afzienbare tijd daar een overzicht van te krijgen?

De heer gedeputeerde Couckuyt

Zeker en vast. We gaan de cijfers opsommen zoals ze bij ons toegepast worden om tot het budget te komen. Dat is gebaseerd op een berekening. Misschien kunnen we het in een commissie behandelen?

Dan collega Vandenbroucke. Wij hebben twee maanden geleden vanuit de provincie Oost-Vlaanderen het protocol met de Minister van Wonen ondertekend. Dit ondertekenen betekent naar engagement en we gaan er uiteraard op in. Maar de inkt is pas droog. De engagementen zullen volgen in de loop van deze beleidsperiode, dit is duidelijk.

Wat collega De Sutter betreft, we kunnen de svk's eens samenbrengen om te zien of er een gemeenschappelijke problematiek is waar rond oplossingen zijn, maar regelgevend zijn we niet. Daar kunnen we weinig in doen. Heel vaak beschikt het OCMW lokaal over de mogelijkheden om wat te doen rond tarieven van huren, huurwaarborgen en ondersteuning, maar ook daar zijn de mogelijkheden wellicht beperkt. Maar regelgevend kunnen wij alleszins niet optreden. We kunnen wel de svk's eens samenbrengen om te zien op welke manier oplossingen kunnen gevonden worden voor de gestelde problematiek.

De heer voorzitter

Ik stel vast dat we morgen om 14.00 uur, dus woensdag 27 november, de besprekingen verder zetten met het hoofdstuk sport, maar dat we die tussenkomsten die eigenlijk voorzien waren voor onderwijs, en de hoofdstukken erediensten, cultuur en sport afhandelen, en dat we de punten die normaal voor woensdag 27 november voorzien waren, volgende week woensdag behandelen. Want we beginnen dan om 14.00 uur en we kunnen dan die zaken verder afhandelen. Ik denk dat we ook morgen ongeveer tot deze tijd kunnen vergaderen. Oké? Dan sluit ik de vergadering.

EINDE VAN DE ZITTING